

An Sinh

Contents

An Sinh	1
1. Chương 1: Thay Gã	2
2. Chương 2: Bệnh	4
3. Chương 3: Dự Định	6
4. Chương 4: Du Viên	8
5. Chương 5: Thuần Ngựa	10
6. Chương 6: Phúc Vương Gia	12
7. Chương 7: Đạo Làm Thê	14
8. Chương 8: Sát Hạch	16
9. Chương 9: Du Ngoạn	18
10. Chương 10: Bị Thương	20
11. Chương 11: Dưỡng Thương (1)	22
12. Chương 12: Dưỡng Thương (2)	24
13. Chương 13: Cung Yến	26
14. Chương 14: Thanh Vương Gia	28
15. Chương 15: Bà Bà	31
16. Chương 16: Cá Nướng	33
17. Chương 17: Viên Phòng (1)	35
18. Chương 18: Viên Phòng (2)	37
19. Chương 19: Ước Định	39
20. Chương 20: Bôi Thuốc	42
21. Chương 21: Mất Mặt	44
22. Chương 22: Thân Thế	48
23. Chương 23: Lời Tâm Tình	51
24. Chương 24: Thị Thiếp	54
25. Chương 25: Bại Lộ	57
26. Chương 26: Trần Thúc	62
27. Chương 27: Trí Nhớ	65
28. Chương 28: Không Đề	69
29. Chương 29: Không Đề	73
30. Chương 30: Tế Phụ	76
31. Chương 31: Kết Thúc (hoàn)	80

An Sinh

Giới thiệu

Tên gốc: Thể loại: Đàm mỹ, cổ đại, cường công nhược thụ, công sủng thụ, HE Độ dài: 31 chương Editor: AMTại làm

1. Chương 1: Thay Gã

Editor: AM

Từ khi bước vào thành đến giờ, tiếng kèn xô-na và tiếng trống chưa từng ngừng nghỉ, thực lực của Minh Quốc thật sự rất mạnh.

Có lẽ bây giờ tiểu thư và nhị công tử đã đi xa, rất mừng là lão gia vẫn chưa biết chuyện này, hy vọng mọi chuyện sẽ không bị phát hiện cho đến khi tiểu thư rời khỏi Việt Quốc, tiểu thư, chúc người hạnh phúc.

Ta lặng lẽ chúc phúc cho tiểu thư, sau đó xoa vùng cổ đang đau nhức, mũ phượng này nặng quá, nhưng vẫn phải cố giữ không cho nó rơi xuống. Người xuất giá thật là vất vả, giờ dần đã bị gọi dậy, tắm rửa, dâng hương, cột tóc, trang điểm, cho đến buổi trưa vẫn chưa có hạt cơm nào vào bụng, ngay cả một chút nước cũng không được uống.

Đang miên man suy nghĩ thì kiệu hoa hạ xuống, ta giật mình khi nghe được tiếng đập kiệu thùng thùng, sau đó có một bàn tay vén rèm lên, ta vội vàng đưa tay qua, trong tay bị nhét một mảnh lụa đỏ, có lẽ đầu còn lại nằm trong tay vương gia, may là đã có khăn voan che mặt ta lại.

Nha hoàn cẩn thận nâng ta bước qua chậu than. Sau đó dẫn ta chậm rãi đi đến đại đường, hành lễ trong mê man rồi được bà vú đỡ đến tân phòng.

Nha hoàn Tân Nguyệt của tiểu thư nhẹ hỏi bên tai ta: “Tiểu thư có đói không, Tân Nguyệt lấy chút điểm tâm cho người ăn trước nhé?”

Ta vội vàng gật đầu.

Ăn chút điểm tâm, uống chút nước, lúc này mới cảm thấy thoải mái hơn một tí. Ta đội lại khăn voan và ngồi trên giường, còn Tân Nguyệt thì lui ra ngoài.

Tiếng ồn ào bên ngoài không vang đến bên tai, tân phòng im ắng làm ta cảm thấy hơi buồn ngủ, ta nhẹ nhàng dịch người về phía giường, cảm thấy có gì đó chạm đến móng, sờ sờ, thì ra là các loại long nhân. Hy vọng vương gia không phát hiện quá sớm, tiểu thư, ta nhất định hoàn thành nhiệm vụ mà người giao phó.

Lúc này ngoài cửa vang lên tiếng ồn ào, cửa được mở ra, có tiếng động khi nhiều người ủa vào, còn có giọng nữ vang lên: “Vương gia, rượu đây này, mời vương gia và vương phi uống rượu giao bôi, chúc vương gia vương phi sớm sinh quý tử.”

Nữ nhân ấy còn muốn nói thêm gì đó, nhưng lại bị vương gia đuổi ra ngoài, trong phòng lập tức yên tĩnh.

Tiếng bước chân đến gần, vương gia đi đến trước giường, ta không biết mình nên làm gì bây giờ, khăn trương xoa tay, trên trán không ngừng chảy mồ hôi.

Hắn đứng cạnh giường, không nói lời nào, ta cảm nhận được hắn đang đánh giá mình, bàn tay không ngừng run rẩy, thậm chí mình tệ quá, vừa bị nhìn chăm chăm liền không biết phải làm sao.

Đột nhiên hắn cười, cúi đầu nói bên tai ta: “Có phải vương phi của ta lạnh không, sao tay lại run như vậy?” Nói xong, hắn quay đầu kêu người bên ngoài, “Đem hai chậu than đến đây!”

Hạ nhân ôm chậu than vào rồi vội vàng lui ra. Trong phòng lập tức nóng lên, lúc này ngay cả cổ ta cũng cảm thấy mồ hôi, ta khăn trương đến nỗi không dám cử động.

Vương gia lại như nhìn thấu, nhẹ giọng nói: “Ôi, sao vương phi lại nóng như vậy, trên cổ còn chảy mồ hôi nữa kìa.” Nói xong, bàn tay to lớn chạm vào cổ ta, ta sợ hãi trốn sang bên cạnh.

Nào biết, hắn đột nhiên ngồi lên giường, ôm ta vào ngực, hơi thở phun bên tai ta, thân thể ta lập tức cứng ngắt.

Hắn nhẹ nói bên tai ta: “Vương phi nóng, vậy bốn vương liền vì vương phi cố gắng sức lực, giúp vương phi thay quần áo được không?” Hắn lập tức cởi y phục ta.

Làm sao có thể, nếu như bị phát hiện, vậy tiểu thư phải làm sao bây giờ. Ta tránh thoát khỏi vương gia, nhảy qua một bên, quỳ xuống, lấy can đảm cầu xin: “Vương, vương gia, thân thể thần, thần thiếp không khỏe, không thể hầu, hầu hạ vương gia.”

Vương gia thông thả bước đến trước mặt ta, nói: “Nghe nói tam tiểu thư phủ Thượng thư tài hoa, gan dạ sáng suốt hơn người, xứng danh kỳ nữ, sao hôm nay vừa gặp bốn vương liền biến thành chuột nhắt thế này? Bốn vương vẫn muốn nhìn xem thân thể người không khỏe thế nào mà không thể hầu hạ bốn vương.”

Hắn xốc khăn voan lên, vừa muốn xé y phục, ta liền vùng vẫy, “Cầu xin vương gia, xin vương gia đừng tay!”

Vương gia không để ý đến lời khẩn cầu của ta, tiếp tục xé y phục. Đột nhiên, vương gia dừng lại, ta ngạc nhiên nhìn theo ánh mắt vương gia, nhìn thấy y phục rơi trên mặt đất, vạt áo nửa che nửa đậy trên vai, lộ ra vùng cổ và xương quai xanh. Đây không phải trọng điểm, trọng điểm là hắn đã nhìn thấy hầu kết của ta.

Ta vội vàng che lấy thân mình, vừa lui về sau vừa nói: “Ta không biết gì hết, thật đó,” Lấy chủy thủ đã được chuẩn bị tốt, run giọng nói: “Ngài đừng tới đây!”

Hắn cười ha ha: “Người không biết? Vậy ta cần phải phái người đem tam tiểu thư phủ Thượng thư về đây, còn phải báo cho Thượng thư đại nhân biết chuyện nữ nhi bảo bối của hắn mất tích, quan trọng là phải hỏi thử xem hành vi này của Việt Quốc có phải là lừa gạt hay không, giống như Việt Quốc không có lòng muốn hòa thân vậy!”

Ta vội vàng quỳ gối, cầu xin: “Không phải do tiểu thư, đều do một mình ta, cầu xin vương gia đừng nói cho Thượng thư đại nhân biết, cầu xin vương gia không phái binh đến Việt Quốc, nô tài tùy ý vương gia trừng phạt, cầu xin vương gia!”

Vương gia không nói lời nào, một lúc sau mới hỏi: “Người là ai?”

Ta mờ mịt, “Ta, không đúng, tiểu nhân là nô tài phủ Thượng Thư.”

“Tên.”

“Tên của nô tài là An Sinh.”

“Sau này người tự mặc nữ trang.”

“Nhưng, nhưng nô tài là nam.”

“Vậy người muốn mọi người trong thiên hạ đều biết chuyện tam tiểu thư phủ Thượng thư đào hôn?”

“Vậy, nô tài mặc nữ trang, vậy, là vương gia sẽ không truy cứu chuyện này nữa sao, thật sự cảm ơn đại ân đại đức của vương gia.” Ta dập đầu.

Vương gia cúi người đến gần ta, gần từng tiếng: “Vậy phải xem biểu hiện của người.” Nói xong, nhấc chân ra ngoài.

Ta vỗ về trái tim đang không ngừng loạn nhịp của mình, Chiến vương gia trong truyền thuyết không phải là giả, khí thế đó thật dọa người.

Đột nhiên ta cảm thấy lạnh lẽo, thì ra ta đã sợ đến toàn thân chảy mồ hôi lạnh, càng lạnh buốt khi cơn gió bên ngoài thổi vào.

Ta ngã ngồi dưới đất, tiểu thư, người cầu phúc cho ta đi!

Lúc này, Tân Nguyệt đẩy cửa bước vào, thấy bộ dáng của ta, nàng giật mình chạy đến nâng ta dậy, “Vương gia có khi dễ người không, khổ thân người.”

Ta an ủi: “Không sao, hôm nay tỷ cũng lo lắng đề phòng nhiều lắm rồi, ta không sao đâu tỷ mau trở về ngủ đi.”

Tân Nguyệt cẩn thận đỡ ta ngồi lên giường rồi mới lui ra ngoài.

Ta cố gắng điều chỉnh cảm xúc, hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, dứt khoát không cần nghĩ nữa, chuyện sau này thì sau này nói sau, ngủ quan trọng hơn.

Ta lấy chén rượu trên bàn, bịt mũi uống hết, cảm thấy lực phủ ngũ tạng đều nóng lên, đầu cũng hơi choáng váng, thật hợp với ý ta, rồi lập tức chìm vào giấc ngủ.

2. Chương 2: Bệnh

Editor: AM

Nóng, nóng quá, đây là đâu? Vì sao bốn phía quanh ta đều là lửa, cửa ở đâu, ta muốn ra ngoài.

Ta muốn chạy nhanh đến cửa, đột nhiên xà ngang ở phía trên rớt xuống, ta vội vàng tránh né, sau đó lại rớt thêm mấy xà ngang nữa, bịt kín cửa ra vào. A! Đúng rồi, cửa sổ, cửa sổ ở đâu? Ta đẩy, đẩy, đẩy đẩy, không mở được, cửa sổ đã bị đóng kín.

Ngọn lửa không ngừng tàn sát bữa bãi, càng lúc càng lớn. Ta kêu to, cứu mạng, cháy rồi, có ai không, cứu mạng!

Lúc ta sắp bị nướng cháy, có một người nhảy từ ngoài vào, a, trời ơi, ta được cứu rồi. Ta lập tức bắt lấy tay hắn, tay hắn thật lạnh, thật là thoải mái. Cả người ta ôm lấy hắn, thở phào nhẹ nhõm, mát quá.

Đột nhiên người nọ vỗ vỗ mặt ta, lo lắng nói: “Tĩnh tĩnh, mau tĩnh lại!”

Người này sao lại đáng ghét như vậy, cứu ta mà lại tát ta, thật đáng ghét. Ta tát hắn một cái, người nọ cầm tay ta không buông, ta vùng vẫy, ra sức vùng vẫy, dùng, ta ngã đập đầu vào tường.

Mở mắt từ trong mê mang, ta nhìn thấy gương mặt phóng lớn trước mắt, ánh mắt kia nhìn chăm chú vào ta làm ta sợ đến mức lùi sang hướng khác, lại gặp trở ngại.

Ta ủy khuất nhìn hắn, hắn nhìn thấy biểu tình của ta, vậy mà lại cười.

Có vẻ hôm qua quá khẩn trương nên ta không có nhìn kỹ Chiến vương gia trong truyền thuyết, rõ là cũng có mũi, có mắt như ta nhưng lại rất anh tuấn, đẹp hơn tất cả nam nhân mà ta đã từng thấy, ừ, vị Chiến vương gia này cũng không dọa người giống như trong truyền thuyết, Tiểu Tam Tử chỉ biết dọa người thôi, vương gia cười lên đẹp mắt như vậy mà. Sau này khi về phủ Thượng thư nhất định phải nói cho Tiểu Tam Tử biết là y sai rồi, nhưng mà có thể về hay không mới là vấn đề quan trọng, hy vọng tính tình vương gia giống như nụ cười của hắn, để ta còn có cơ hội trở về.

Đầu đau quá, vương gia không có việc gì làm sao ngồi gần thế làm chi, làm ta bị dọa, ngã đập đầu đau muốn chết. Trong khi ta đang oán niệm thì hắn vươn tay xoa đầu ta, ta ngồi thẳng dậy không dám cử động, là ta hoa mắt sao, biểu tình của hắn thật ôn nhu, giống như, ánh mắt đại công tử nhìn đại nãi nãi.

Miệng hắn lúc đóng lúc mở, nói cái gì đó, ta hoàn toàn không nghe thấy, bàn tay hắn quơ quơ trước mắt ta, ta mới phản ứng kịp, trời ơi, quá mất mặt, ta vậy mà lại nhìn vương gia đến ngẩn người.

Ta xấu hổ, vội vàng trốn trong chăn, mặc kệ hắn kêu gọi thế nào cũng không ra. Một lát sau, cảm thấy đã buông lỏng được không ít, nghe vương gia nói: “Nếu không ra, bốn vương sẽ đi tìm tam tiểu thư.”

Ta lập tức xốc chăn lên, bắt lấy tay áo vương gia, “Ta ra rồi, ngài đừng tìm tam tiểu thư.”

Wương gia không biết nên làm sao với ta, hắn nói: “Người sốt rồi, nhanh nằm xuống đi.” Vừa nói vừa vén chăn cho ta.

Ta phát sốt? Lúc này mới cảm thấy hơi lạnh, thì ra vừa rồi ta mơ thấy giấc mơ đó là do phát sốt, chắc là do ngày hôm qua bị vương gia dọa ra một thân mồ hôi còn bị gió lạnh thổi vào.

Wương gia xoay người lấy bát thuốc trên bàn, “Đến đây, uống thuốc.”

Mặc dù con người ta không thông minh, thỉnh thoảng cũng hơi ngớ ngẩn, giống như trước đây chơi trốn tìm với hải tử trong phủ, ta trốn ở nơi mà ta tự nhận rằng không ai có thể tìm được, chờ rồi chờ, mãi đến khuya cũng không ai tìm ra, ta vẫn trốn ở đó ngẫm vui vẻ, quân gia Trần thúc đến tìm ta. Ta còn ngây ngốc hỏi, sao bọn họ lại ngốc như vậy, không tìm thấy ta.

Nhưng mà có vẻ từ khi ta vào phủ vương gia thì mức độ ngớ ngẩn càng tăng thêm, như bây giờ đây, ta há mồm rồi nuốt một cánh cứng nhắc, cũng không biết đang ăn cái gì, cho nên dừng hỏi ta mùi vị ra sao.

Chờ đến khi ta phục hồi tinh thần lại, vương gia đã đi từ lâu, chỉ còn Tân Nguyệt không ngừng nói liên miên trong phòng: “Công tử sao ngài lại ngớ ngẩn như vậy, vương gia đúng là phong lưu phóng khoáng, tuần tú phi phạm mà, thật là hợp với tiểu thư của chúng ta, nếu vương gia không truy cứu chuyện tiểu thư đào hôn thì càng hoàn mỹ hơn nữa. Công tử, ngài nói xem vị Chiến vương gia này là người thế nào, theo như mọi người kể lại thì rất tàn bạo, nhưng mà lại đối xử với công tử rất tốt, cực kỳ ôn nhu, vương gia đúng là tốt mà!” Tân Nguyệt vừa nói vừa kèm theo đôi mắt sáng lấp lánh, giống như chú chó A Hoàng nuôi trong phủ vậy.

Ta làm như không nghe thấy lời Tân Nguyệt nói liên miên không dứt, ta lấy y phục chuẩn bị mặc vào, y phục này, màu sắc xinh đẹp, chất liệu thượng phẩm, nhưng mà là nữ trang, ta treo nữ trang lên giá, băng khuâng nghĩ xem có nên nhờ người khác mặc dùm hay không.

Cố gắng đấu tranh với y phục một lúc lâu nhưng vẫn không biết nên mặc thế nào, Tân Nguyệt thấy vậy liền đi đến cầm lấy y phục trong tay ta, gắt giọng: “Công tử, ngài đang sốt, vương gia phân phó không cho ngài xuống giường, phải dưỡng bệnh cho tốt. Bệnh đến như núi đổ, bệnh đi như tầm kéo tơ, ngài ngoan ngoãn nằm trên giường dưỡng bệnh đi. Đúng rồi, ngài có lạnh không, có đói không, ta đi lấy canh gà cho ngài.”

Ta giữ chặt nàng, “Không cần, vừa rồi đã ăn không ít, ta thấy hơi mệt, tỷ đi nghỉ đi Tân Nguyệt tỷ tỷ.”

Tân Nguyệt lẩm bẩm gì đó rồi đi ra, ta yếu ớt nằm lên giường, cảm thấy chuyện xảy ra trong mấy ngày nay còn nhiều hơn mười tám năm ta sống trên đời.

Ban đầu vô tình nghe được kế hoạch đào hôn của tam tiểu thư, bởi vì quá ngạc nhiên mà bị tam tiểu thư phát hiện, sau đó cảm thán sắc đẹp và cảm động tình yêu của tam tiểu thư mà đồng ý thay nàng xuất giá. Phủ Thượng thư nuôi ta nhiều năm như vậy, đã đến lúc phải báo đáp rồi, tuy ta không thông minh, nhưng mà vẫn biết tri ân đồ báo, đó chính là công ơn nuôi dưỡng.

Tam tiểu thư nói, nếu ta có thể kéo dài Chiến vương gia thêm một ngày thì cơ hội hạnh phúc của tiểu thư càng lớn.

Vương gia nói phải nhìn xem biểu hiện của ta, ta đây phải biểu hiện cho tốt, nhưng mà biểu hiện thế nào?

Nếu vương gia vui liền không nói chuyện này ra ngoài, vậy tiểu thư sẽ được hạnh phúc. Đầu tiên phải nghiên cứu sở thích của vương gia.

Bây giờ ta không được rời khỏi phòng, vậy liền kêu Tân Nguyệt vào, dặn nàng chuyện muốn làm, nàng khó hiểu nhìn ta, hỏi: “Công tử muốn làm gì, Chiến vương gia rất lợi hại, lỡ như bị vương gia phát hiện, chúng ta sẽ khó sống, vương gia không truy cứu chuyện tiểu thư đào hôn đã là may mắn lắm rồi, còn nữa, đây không phải phủ Thượng thư, nếu như bị phát hiện, hậu quả sẽ lớn lắm!”

Ta khoát tay, nói: “Bây giờ vương gia không truy cứu, lỡ như sau này mất hứng thì chúng ta phải làm sao, cho nên nhiệm vụ của ta là giúp vương gia vui vẻ, vương gia sẽ không nhớ đến chuyện đó nữa, tỷ nói xem có phải hay không?”

Tân Nguyệt nghiêng đầu cau mày ngẫm lại, bưng tỉnh: “A, đúng là có chuyện như vậy, công tử thật thông minh, ta đi làm ngay.” Nàng không đợi ta nói xong liền xoay người bỏ chạy.

Có người này chạy việc, vậy thì ta không cần vội vàng nữa. Hay, nghĩ nhiều lại mệt mỏi, ta nằm trong chăn mơ màng ngủ mất.

3. Chương 3: Dự Định

Editor: AM

Ta ngủ một giấc tới khi tỉnh dậy, thật ra là bị đói tỉnh, cảm thấy bao tử mình không ngừng kêu ca, ta nhanh chóng ngẩng đầu nhìn xem có ai ở trong phòng hay không, nhìn một lượt, may là không có ai, ta thở phào nhẹ nhõm rồi nằm lên giường. Đột nhiên nghe thấy tiếng cười khanh khách bên cạnh, thất bại mà thở dài: “Xuất hiện đi!”

Gương mặt Tân Nguyệt tràn đầy ý cười bước đến, trêu tức: “Công tử, bây giờ ngoài trời tối đen, ngài có nghe được tiếng gà gáy không, Chiến vương phủ này thật là lạ, gà trống không chỉ biết gáy réo người rời giường, buổi tối còn có thể réo người đi ngủ.”

Ta cúi đầu, không nói lời nào, miệng lưỡi Tân Nguyệt thật là lợi hại, mỗi lần đều làm ta thua thảm hại, hừ, một ngày nào đó ta sẽ thắng thôi.

Tân Nguyệt kéo tay ta nói: “Được rồi công tử, ta sai rồi được chưa, cảm thấy sao rồi?” Nói xong, bàn tay đặt lên trán ta, “Không nóng, xem ra đã đỡ rồi, để Tân Nguyệt giúp công tử thay y phục.”

Ta mặc y phục tử tế rồi lau mặt. Tân Nguyệt bưng vài món ăn loãng đến. Vì quá đói nên ta bưng bát ăn ngon lành.

Tân Nguyệt ở bên cạnh dặn dò: “Công tử ngài ăn chậm thôi, không có ai giành với ngài đâu, nhai kỹ nuốt chậm mới là chân lý mà.”

Ta ăn một mạch hai chén cơm mới cảm thấy đỡ đói, đột nhiên nhớ đến chuyện quan trọng liền vội vàng hỏi: “Tân Nguyệt tỷ tỷ, hỏi thăm chuyện kia sao rồi?”

Tân Nguyệt ngừng lời nhai, đắc ý nói: “Bản cô nương đã ra tay thì chỉ có thành công.”

Ta gõ gõ bàn, “Được rồi tỷ tỷ, nhanh nói cho ta biết đi!”

Tân Nguyệt lập tức làm biểu tình nghiêm túc, nghiêm mặt nói: “Đầu tiên, vị Chiến vương gia này không ham mê sắc đẹp, trong phủ có tất cả hai thị thiếp, mà vương gia lại ít khi gọi các nàng hầu hạ, ngoài ra cũng không đến kỹ viện.”

Thứ hai, sở thích của vương gia chính là săn thú, nghe người hầu trong phủ nói vương gia có một căn phòng đặc biệt, bên trong có các loại da thú, đều do vương gia tự mình săn được. Còn có phòng đựng cung tiễn và dụng cụ săn thú của vương gia, nghe nói chất đầy cả phòng.

Thứ ba, vương gia có một bảo bối đặc biệt, xế chiều hôm qua ta đã lén nhìn từ xa để xem con ngựa trong truyền thuyết đó, toàn thân trắng như tuyết, vó ngựa màu đỏ, nghe nói tốc độ cực kỳ nhanh nhẹn, khi phi nhanh nhìn như lửa lan đồng cỏ. Con ngựa này đã từng cứu mạng vương gia nhiều lần, vì vậy hoàng thượng đặc biệt ban thưởng danh hiệu cho nó, hình như gọi là Hỏa Ván, hưởng thụ đãi ngộ như quan lớn. Có hai người có thể đến gần nó, một là vương gia, hai là người chuyên chăm sóc ngựa, người này đã từng thay nó chắn một đao trên chiến trường, mất một cánh tay, sau khi trở về, con ngựa đó đã cho hắn chạm vào, vì vậy vương gia để hắn chuyên hầu hạ nó, mặc dù người nọ bị mất một cánh tay nhưng bộ dáng cực kỳ anh tuấn, rất cao lớn, công tử ngài không biết đâu, bộ dáng người nọ tốt lắm đó, nhưng ta thấy nếu so với vương gia thì cũng chỉ tạm được mà thôi...”

Ta lập tức cắt ngang lời nàng: “Được rồi tỷ tỷ, sau này hãy nói về người đó đi, bây giờ nói vào trọng điểm.”

Tân Nguyệt xấu hổ le lưỡi, trở về chủ về chính: “Đến thứ tư thôi, bây giờ còn chưa phát hiện gì mới, chỉ có như vậy.”

Ta gắp cơm trong bát, cẩn thận ngẫm nghĩ, Tân Nguyệt thấy thế liền nói, “Công tử vẫn nên ăn cơm trước đi, sau đó chúng ta tính sau, làm chuyện gì cũng phải chuyên tâm, ăn cơm thì ăn cơm, làm việc thì làm việc, công tử ngài nói xem có đúng không?”

Ta lập tức gật đầu đồng ý, nếu không đồng ý thì không biết nàng sẽ tiếp tục lải nhải đến tận khi nào.

Ta vội xin xỏ: “Tân Nguyệt tỷ tỷ, sau này không gọi là công tử nữa được không, ta là thằng nhóc sai vật mà bị tỷ gọi thành như vậy làm toàn thân ta đều khó chịu.”

Tân Nguyệt nghiêm mặt nói: “Khó mà làm được, đây chính là việc tiểu thư đã nhấn nhủ, muốn ta đối xử với ngài như công tử, kêu nhiều lần là quen thôi, ngài hưởng thụ đãi ngộ như công tử đi, nếu công tử còn nói về việc này thì Tân Nguyệt vẫn không đồng ý như trước thôi, nhưng nếu công tử vẫn còn ngoan cố thì Tân Nguyệt sẽ kể chuyện tốt năm ngoái của công tử cho mọi người biết.”

Ta vội vàng xin tha: “Công tử thì công tử, ai sợ ai!”

Ăn cơm rồi uống thuốc, ta cảm thấy đã đỡ hơn nhiều.

Sau khi ăn uống no đủ, tinh thần cũng tốt lên, nghiêng người dựa vào đệm bắt đầu cân nhắc: Vương gia này không ham mê sắc đẹp, cất hát phiêu đồ* lừa đảo trộm cắp, vậy cũng không tốt, hình như hơi khó xuống tay, ai da, không dễ, không dễ.

*ăn uống gái gú cờ bạc

Đột nhiên nghĩ đến một điều, chẳng phải vương gia rất thích con ngựa của hắc sao, vậy thì phải xuống tay từ Hỏa Vân. Trước kia khi còn ở phủ Thượng thư, có lần Lý thúc nuôi ngựa ngã gãy chân, ta đã thay hắc sao nuôi ngựa, vẫn hiểu biết chút chút về chúng. Nhớ ngày đó ta đã khiến cho ngựa trong toàn phủ Thượng Thư phục tùng, còn nhân lúc không có ai trộm cưỡi nó, ta đã cưỡi qua tất cả ngựa trong phủ rồi đó.

Nhưng mà hôm nay không thể hành động, phải ngủ một giấc cho đã, tinh thần đầy đủ, ngày mai mới đi gặp Hỏa Vân trong truyền thuyết kia, ta thật muốn nhìn xem nó có thêm sừng hay là mọc cánh.

Cởi áo ngoài, đạp giày dưới giường, ngã người xuống chăn bông mềm mại, đãi ngộ của vương phi tốt thật, chăn này, giường này, dụng cụ này, cách bố trí này, trước kia ta chưa từng nhìn thấy, càng đừng nói đến ở nơi đây, giống như có thể sống cả đời như thế cũng tốt, đã giả dạng vương phi mà còn ham muốn như vậy, ta lại bắt đầu miên man suy nghĩ. Đột nhiên nghe thấy Tân Nguyệt ở bên ngoài kêu to, “Vương gia ngài mới đến sao.”

Ta sợ hãi, lập tức trốn vào trong chăn, ta còn chưa biết phải đối mặt với hắc thể nào sau chuyện xảy ra sáng nay, thật đáng sợ mà, ta phải giả bộ ngủ mới được.

Ta nghe thấy vương gia đã vào phòng, tiếng bước chân đến gần, rồi dừng bên giường, ta có thể cảm nhận được hắc đang nhìn ta, nhìn kỹ rất lâu rồi duỗi tay thử nhiệt độ trên trán ta, sau đó đi đến gian ngoài nhẹ hỏi: “Uống thuốc rồi chưa?”

Tân Nguyệt đáp: “Dạ rồi.”

“Ăn cơm chưa?”

“Công tử đã ăn một ít, khẩu vị rất tốt!” Sau đó tiếng bước chân xa dần.

Ta vùng trộm chui khỏi chăn, nhìn bên ngoài, không có ai. Thở dài, khấn trương muốn chết, ai có thể chống lại ánh mắt của vương gia thì ta sẽ bái người đó làm sư phụ, lãnh giáo mấy chiêu của hắc, thật không phải là ánh mắt mà ai cũng chịu được mà.

Tân Nguyệt vào phòng thấy bộ dáng của ta, cảm thấy buồn cười, công tử sợ vương gia như thế, thật ra vương gia rất ôn nhu, nếu mà là ta thay tam tiểu thư xuất giá, sợ là đã sớm yêu vương gia, ai da, đáng tiếc đáng tiếc, hối hận hối hận!

Ta cắt ngang suy nghĩ của nàng: “Tân Nguyệt tỷ tỷ, ta hơi mệt.”

Tân Nguyệt liếc nhìn ta rồi hầu hạ ta nằm xuống, tắt đèn và nhẹ nhàng ra ngoài.

Tân Nguyệt này, thật không thể thay đổi thói quen nói và nghĩ không giới hạn được mà.

Ta ngủ một ngày, lúc này không còn mệt nữa, ta nhìn chằm chằm đầu giường, kế hoạch xuống tay từ Hỏa Vân tốt như thế phải làm thế nào đây, làm sao có dũng khí nếu tính tình Hỏa Vân giống vương gia, ông trời phù hộ, thật sự không muốn gặp một thứ giống vương gia nữa đâu.

Mặc kệ nó, dù sao cũng là động vật, ta không tin mình không đấu lại nó. Kiên định tin tưởng, ngày mai làm thôi, giờ tiếp tục đi ngủ.

4. Chương 4: Du Viên

Editor: AM

Sáng sớm hôm nay thời tiết rất tốt, ta vội vàng rửa mặt, mặc nữ trang và làm tóc xong thì tốn gần một canh giờ.

Tân Nguyệt vừa làm tóc cho ta vừa kể truyện cười, còn khen ta đeo mấy thứ trang sức này nhìn đẹp lắm, thật ra mấy thứ này toàn là đồ thượng hạng, nếu có thể bán lấy tiền thì đúng là tốt thật đó.

Ta năn nỉ: “Tỷ tỷ, nặng quá, còn nữa, ta vừa hết bệnh, thân thể yếu ớt, đại tiểu thư tỷ thương xót cho tiểu nhân đi!” Tân Nguyệt không chịu được đôi mắt cầu xin của ta, đành phải đồng ý: “Vây ít nhất phải mang một món,” Sau khi nói xong liền cài trâm hình bướm lên tóc ta, còn oán giận, “Công tử, đây là lần đầu ngài ra ngoài gặp người ta, cho nên phải chú ý ăn mặc cẩn thận một chút, ngài đại diện cho thanh danh của tam tiểu thư, hơn nữa còn là hình tượng của Việt Quốc! Ngài nói xem có đúng không?”

Ta vội vàng xác nhận: “Đúng đúng, vậy nhờ người chỉ dạy cho tiểu nhân!”

Tân Nguyệt đắc ý nhìn ta, còn ta thì nhìn vào gương, trời ơi, đây là tiểu thư nhà ai! Là ta sao? Thì ra gã sai vặt lúc trước và tiểu thư bây giờ là cùng một người, ta chỉ có thể cảm thán rằng chỉ cần dựa vào y phục, còn có phần son là có thể biến nam thành nữ.

Ta xoa mặt, hỏi: “Đây không phải mặt nạ da người đúng không!”

Tân Nguyệt cười khanh khách sau lưng ta: “Công tử, đừng xoa nữa, là ngài đó. Nói đi cũng phải nói lại, sau khi công tử đánh phấn thì đúng là tuấn tú thật, nếu bọn nha đầu trong phủ mà thấy thì thế nào cũng như muốn nuốt chửng ngài thôi.”

Ta sợ hãi mà run rẩy toàn thân, “Tỷ tỷ, nếu không biết là tỷ đang khen ta thì ta còn tưởng là tỷ đang kể chuyện ma đó.”

Cuối cùng cũng làm tóc xong, ăn xong bữa sáng, ta quay đầu nói với Tân Nguyệt: “Chúng ta ra ngoài dạo đi, mặc kệ nói thế nào thì ta cũng là Chiến vương phi, nhưng mà chủ yếu là đi xem nơi ở của Hỏa Vân.”

Ta vừa rời khỏi phòng đã bị cảnh tượng bên ngoài làm cho hoa mắt, Tân Nguyệt đỡ lấy ta, nhưng chúng ta lại không biết đường đi trong phủ, đành phải bỏ qua ngại ngùng mà đi hỏi người khác rồi thuận đường đi về phía trước.

Vài nha hoàn đi ngang qua bên cạnh nhìn thấy chúng ta, biểu tình muốn nhìn lại không dám làm cho người ta thật sốt ruột. Ta nói với Tân Nguyệt: “Bọn họ muốn nhìn thì để họ nhìn đi, có gì đâu mà không dám. Nhưng mà nhìn thấy bọn họ là ta lại nhớ lần đầu ta gặp nãi nãi.”

Tân Nguyệt cười nói: “Ta nói này công tử, ngài đừng nói chuyện xưa nữa, nên nhìn xem chúng ta nên đi hướng nào!”

“Đó có gì khó khăn, ta đi theo con đường rộng nhất đi.”

Vương phủ này cũng không phải lớn bình thường đâu, nhìn hoa viên này đi, quá nhiều hoa cỏ, nhưng mà ta chỉ biết được hoa mẫu đơn, hoa cúc và hoa sen. Hai ta nghe thấy tiếng chim và bị hấp dẫn đến đây, nào biết vừa bước vào thì như rơi vào chốn đào nguyên, ta không có lời nào để miêu tả về nó, ta chỉ biết rằng ta cảm thấy thoải mái không nói nên lời.

Tuy ta chưa từng đến học đường, ừm, cũng không đúng, đã bước chân vào học đường lâu rồi, ngày đó nhị công tử bị lão gia gọi đến nói chuyện cho nên đến muộn, phu tử không hỏi rõ lý do liền muốn đánh công tử, ta đứng ra nói rằng chuyện này không liên quan đến công tử, kết quả phu tử bắt ta vĩnh viễn không được

bước chân vào học đường, vì vậy cơ hội học tập duy nhất của ta cũng biến mất như thế, cho nên khi nhìn thấy vương gia anh tuấn như vậy, tuy ta không biết nên dùng từ ngữ nào để hình dung về vẻ đẹp ấy, nhưng ta vẫn có thể phân biệt được đẹp xấu ra sao.

Trong vườn có một cái hồ sen, bên trong chứa đầy những hoa sen lớn nhỏ, ở giữa là lương đình*, cây cầu bằng gỗ nối liền với bờ ngoài. Ta không ngừng la hét, cẩn thận nâng váy chạy đến lương đình, ngay cả ta cũng không biết sao mình lại hứng thú với cái những thứ này này như thế nữa. Trước kia khi còn ở phủ Thượng thư, ta thường vụng trộm canh lúc nửa đêm mà ra lương đình ngồi một lát.

*Hay còn gọi là đình nghỉ mát, chòi nghỉ mát.

Ta ngồi trên ghế ngắm nhìn hoa sen trong hồ, cảm thấy rất quen thuộc, giống như đã từng tới nơi này, bàn đá này, còn có ghế dựa bằng gỗ bên cạnh, ta cố nghĩ, nhưng càng nghĩ càng thấy nhức đầu, dựa theo cách làm trong quá khứ, nếu gặp chuyện rắc rối, liền quyết định, bỏ qua, vì thế ta cũng không nghĩ đến nữa.

Vừa muốn đến nơi khác thì nghe tiếng của Tân Nguyệt, “Vương gia, ngài mới đến.”

Ta xoay người, vương gia đang đi về phía ta, ta xấu hổ lui về sau, vẻ mặt mất tự nhiên nói: “Vương gia, ngài mới đến.”

Vương gia đi tới nắm tay ta ôn nhu nói: “Thân thể vương phi đã tốt chưa? Hôm nay tiết trời có vẻ tốt, vừa lúc dạo hoa viên với vương phi.”

Ta cố gắng rút tay, lại rút, nhưng mà không rút được, giữa ban ngày ban mặt mà chọc ghẹo nữ, à không, là nam nhân. Ta còn muốn tranh luận nhưng hần cúi đầu nhẹ nói bên tai ta: “Tam tiểu thư, chú ý thân phận của người.”

Quản gia Trần thúc đã từng nói với ta, nếu gặp được người mạnh hơn mình thì nên tránh xa, nếu không sẽ bị thương cực kỳ thảm hại. Đó là bài học kinh nghiệm mà ta tự mình trải qua, năm ấy ta mười một tuổi, ta theo nhị thiếu gia lên núi săn bắn, thiếu gia bị thương, ta liền công thiếu gia về phủ, kết quả khi cứu được thiếu gia thì ta mê man ba ngày, Lý thúc nói bởi vì lúc đó ta công thiếu gia cho nên không cao lên được, thật lâu sau đó ta cũng không cao thêm được chút nào, chỉ cao năm thước*, chiều cao không khác biệt với nữ tử lắm.

*khoảng 1.67 m

Cho nên ta tiếp nhận lời uy hiếp của hần, ngồi xuống với hần.

Vương gia rót cho ta chén trà, ta nơm nớp lo sợ mà nhận lấy, nhỏ giọng nói: “Vương gia không cần châm trà cho một gã sai vặt như nô tài.”

Vương gia ngoài cười nhưng trong không cười: “Tam tiểu thư, đừng để ta phải lặp lại những lời lúc này.”

Ta lập tức mỉm cười nói: “Vâng thưa vương gia, nô tài nhớ kỹ.”

Hần nhẹ vuốt tay ta, “Thế mới là vương phi của bốn vương.”

Hần lẳng lặng nhìn ta, không hề che giấu, nhìn thẳng vào ta, ta khấn nguyện nhìn hoa sen nơi xa và uống trà, ta uống, hần châm, ta uống, hần châm. Dưới sự phối hợp ăn ý của chúng ta, bao tử ta từ từ phồng lên.

Khi ta sắp chịu không nổi, có một nha hoàn nhỏ giọng nói gì đó với vương gia, sau đó vương gia làm ra biểu tình cực kỳ tiếc hận rồi rời khỏi lương đình.

Tâm tình treo nặng này giờ cũng được thả lỏng, ta thề ta sẽ không bao giờ ở riêng với vương gia nữa.

Ta đứng lên, chạy đến nhà xí, cuối cùng cũng thoải mái, sau đó phải thực hiện nhiệm vụ hôm nay - - tìm chuồng ngựa.

Cố gắng chọn đường nhỏ mà đi để không bị mọi người chú ý. Quả là trời không phụ lòng người, khi ta trốn được bốn gia đình và bốn nha hoàn thì cuối cùng cũng “không cẩn thận” lạc vào chuồng ngựa.

Đứng bên ngoài nhìn vào, nhớ kỹ phương hướng, nhưng sợ có người phát hiện thấy chúng ta cho nên phải vội vàng trở về nơi ở.

Vương gia, ngài chờ ta đến thuần hóa Hỏa Vân đi, sau đó ta có thể vĩnh viễn làm vương phi của ta, thiên hạ thái bình, ha ha ha ha!

5. Chương 5: Thuần Ngựa

Editor: AM

Ta ngủ một giấc thật ngon, chậm rãi rời giường, rửa mặt, ăn cơm, sau khi chuẩn bị xong thì đã đến buổi trưa, ta đợi thêm nửa canh giờ rồi lên lút xuất phát.

Bởi vì ta vừa ăn cơm trưa nên bây giờ là giờ ăn của hạ nhân, và cũng là giờ ngủ của chủ tử, trong phủ cực kỳ yên lặng. Ta đi dọc theo con đường ngày hôm qua đã tìm được, vừa run vừa sợ đi đến chuồng ngựa.

Ngày hôm qua chỉ vội vàng nhìn từ phía xa. Hôm nay đến gần nhìn kỹ, con ngựa này là tốt nhất trong tất cả ngựa mà ta đã từng nhìn thấy, ngoại hình đẹp, lông trắng như tuyết, vó ngựa đỏ như máu, lông bờm trên cổ sinh trưởng tự nhiên, không có trải qua lần cắt sửa nào, đuôi ngựa buông lỏng xuống đất, vân da toàn thân rõ ràng, ngay cả người ngoài nghề như ta còn biết đây là con ngựa tốt.

Nó đang thảnh thơi ăn cỏ, khi cảm thấy có người đến gần cũng chỉ ngẩng đầu lườm ta một cái, ta có thể kết luận rằng, ánh mắt đó tràn ngập vẻ khinh thường, ta đã quá quen thuộc với ánh mắt này, phó tổng quản phủ Thượng thư thường lấy ánh mắt này nhìn hạ nhân, chỉ cần là người có địa vị thấp hơn hần, hần đều lấy ánh mắt này mà đối xử với họ.

Ta tức giận, không ngờ con ngựa này chỉ cần liếc mắt một cái là nhìn thấu thân phận - - hạ nhân của ta. Nhưng mà dù gì ta cũng là con người, nhìn chung vẫn mạnh hơn động vật như nó đúng không? Ta nổi giận đến gần nó, vớ vắn, nhìn xem ta thu phục người thế nào.

Ta xắn tay áo, từng bước từng bước đến gần nó. Nó nhìn thấy ta đến gần, hừ hừ lỗ mũi, ta đến gần hơn, nó cúi đầu ăn cỏ. Nó nghĩ rằng làm vậy là có thể dọa ta sao, ta đã từng thuần phục tất cả ngựa trong phủ Thượng thư rồi đó, sao có thể bị nó dọa sợ.

Ta lấy đám cỏ vừa nhổ được trên đường đưa tới miệng nó, nó há mồm ăn hết, rồi cúi đầu tiếp tục ăn cỏ. Người ăn cỏ cũng ta cũng phải cảm ơn ta chứ, vậy mà không để ý đến ta.

Ta đứng trước mặt nó, hai tay chống hông, ngẩng đầu ưỡn ngực, nói bằng giọng điệu khinh thường: “Nè, sao ngươi không để ý đến ta, vớ vắn, đừng tưởng được hưởng đãi ngộ quý tộc thì lên mặt, ta là vương phi đó, có phục chưa, hả?”

Nó vẫn không để ý đến ta, ta cố gắng thở đều. Quản gia Trần thúc từng nói, đối với người kiêu ngạo khinh thường mình, không thể tức giận, vì họ không nhìn mình cũng không nhìn người khác, cho nên không nên vì người khác mà làm hại đến mình.

Ta dựa sát vào nó, nó không phản ứng, lại đến một bước, nó vẫn không phản ứng. Ta cẩn thận chạm vào nó, nó vẫn không phản ứng. Ta mừng rỡ, cái này bày tỏ nó không có ý xấu với ta, được được. Ta khẽ chạm vào thân nó, nó liếc mắt nhìn ta một cái rồi tiếp tục cúi đầu ăn cỏ.

Ta vui vẻ nói: “Truy Phong à, thương lượng với ngươi một chuyện, trước tiên ngươi đừng tức giận, ta leo lên người ngươi được không, hả? Ngươi không nói lời nào có nghĩa là đồng ý với lời của ta rồi đó, không được đổi ý đâu!”

Ta di chuyển cái ghế, cẩn thận dẫm xuống ghế rồi leo lên, không ngừng quan sát phản ứng của Truy Phong, không tồi, nó đang ăn cỏ, không rảnh để ý đến ta. Ta phất sức chín trâu hai hổ rồi cũng ngồi được trên lưng nó, ta thở hổn hển, cảm thán vóc dáng thấp bé thật là bất tiện!

Ta sờ sờ lông bờm Truy Phong, thật trơn, nhưng vẫn hơi thô một chút, còn cứng nữa. Truy Phong ngẩng đầu nhìn ta, rồi lại cúi đầu ăn cỏ.

Con ngựa này đem lại cảm giác khác với những con ngựa khác, nhìn bộ lông này đi, trắng tinh không nhiễm tạp chất, ngay ngắn chỉnh tề.

Truy Phong trong truyền thuyết là như vậy sao, ta vỗ đầu Truy Phong, thương lượng với nó: “Truy Phong, người cả ngày ở trong này vậy hả, hay là chúng ta ra ngoài chơi đi, người nhìn xem thời tiết bây giờ rất tốt, chúng ta ra ngoài phơi nắng, được không?”

Truy Phong nghiêng đầu nhìn ta, dừng động tác ăn cỏ lại, ta sờ sờ đầu nó: “Không nói lời nào, vậy coi như người đồng ý.” Nhẹ đá bụng nó, “Chúng ta xuất phát đi phơi nắng thôi!”

Ta và Truy Phong từ từ thong thả bước ra ngoài sân, đột nhiên ta muốn cười Truy Phong chạy, không biết sẽ có cảm giác gì, nhưng mà chỉ cần tưởng tượng cũng thấy nhất định cực kỳ bay bổng.

Nghĩ là làm, ta nói với Truy Phong: “Truy Phong à, nếu chúng ta đã ra ngoài, cũng không thể cô phụ cảnh xuân này đúng không! Cho nên chúng ta chạy một lát đi,” Ta vươn một đầu ngón tay, “Chỉ một vòng, vậy, nếu người không nói lời nào thì là đồng ý, chúng ta đi thôi!” Hai chân ta kẹp chặt bụng Truy Phong, còn hai tay thì ôm cổ nó.

Ban đầu Truy Phong chạy rất chậm, ta vừa ôm cổ Truy Phong vừa nhìn cảnh vật bốn phía, nhưng khi nó chạy quá nhanh thì cảnh vật liền khác lạ, giống như tất cả mọi thứ đều chuyển động, nhanh chóng lao về phía trước.

Truy Phong càng chạy càng nhanh, ta ôm chặt cổ nó không dám buông ra, cũng không rảnh nhìn xem cảnh sắc xung quanh, ta nghe thấy vài hạ nhân bị dọa thét chói tai, vứt bỏ mọi thứ mà chạy trốn, còn có người kêu lên, “Vương phi ở trên lưng ngựa, mau đi báo cho vương gia!”

Truy Phong chạy thật vui vẻ, ta cầu xin: “Truy Phong, xin người, người bỏ qua cho ta đi, ta sẽ không cười người nữa đâu, người dừng lại đi!”

Truy Phong giả bộ mất diếc tai ngơ, vẫn tiếp tục chạy, ta sợ đến mức rơi nước mắt. Bộ ta sống dễ lắm hả, chẳng phải vì bản thân có thể ở Chiến vương phủ lâu dài mới tìm cách làm cho vương gia vui vẻ thôi sao, ta đây chính là nghĩ cho hạnh phúc của tam tiểu thư, cũng nghĩ cho hòa bình hai nước! Ta còn chưa sống đủ mà, ta còn nhỏ, lỡ như té xuống rồi thành tàn phế, vậy sinh hoạt sau này của ta phải làm sao bây giờ.

Đột nhiên nghe thấy có người bên cạnh nói gì đó, ta gian nan quay đầu, là vương gia, ta nghe hắn nói: “Ôm chặt cổ Truy Phong, đừng buông tay, đừng lo lắng.”

Ta thật muốn khóc, vương gia, đây chính là Truy Phong đó, mạng nhỏ của ta vẫn còn nằm trong lòng bàn tay, à không..., nằm trên lưng nó đó.

Đột nhiên cảm thấy sau lưng nặng nề, rồi rơi vào lồng ngực rộng lớn, Đôi tay đó ôm chặt lấy ta, lòng ta yên ả, ta an toàn rồi, toàn thân lập tức thoải mái tựa vào lồng ngực kia. Truy Phong từ từ dừng lại, hô hấp của ta cũng trở lại vững vàng.

Trên đầu vang lên tiếng nói: “Vương phi có khỏe không?”

“Ừm, không tệ.” Ta nhỏ giọng đáp.

“Vậy vương phi có thể buông y phục bốn vương ra hay không.” Trong giọng nói của hắn có đầy ý trêu tức, ta nghe ra được.

Lúc này ta mới nhận ra mình vẫn nắm chặt y phục hắn, hình như lúc này còn nắm được thịt nữa kìa. Ta vội vàng buông ra, lại rời khỏi ngực hắn, nào biết động tác quá lớn, ta vẫn còn ở trên lưng ngựa, cho nên cả người liền rơi xuống. Trời ơi, không thể nào, sao ta có thể bất cẩn như vậy, lẳng lẳng ngồi trên lưng ngựa mà có thể té xuống đất, nếu nói ra ngoài sẽ cực kỳ mất mặt.

Khi ta nhắm mắt chuẩn bị sẵn sàng sẽ té xuống, vậy mà không đau, ta chậm rãi mở mắt, vừa mở mắt liền nhìn thấy gương mặt tuấn tú của vương gia, hắn đang nhìn ta cười. Ta xấu hổ cười lại với hắn, ngại ngần đi chuyển trong lòng hắn.

Người phía trên còn nói: “Hôm nay vương phi không té từ trên lưng ngựa xuống là không được sao?”

Ta vội vàng lắc đầu, mắc cười, ta sống chưa đã mà.

Lúc này không biết Truy Phong đi đâu, vừa nhìn liền thấy hoa cỏ tươi tốt, xinh đẹp giống như chưa từng bị ai chạm vào, nhiều loài chim không biết tên và bướm bướm không ngừng bay lượn.

Nếu lúc này người ngồi trên lưng ngựa là vương gia và nữ tử nào đó, như vậy hoàn cảnh sẽ cực kỳ phù hợp với tình huống, nhưng mà không khí bây giờ cực kỳ xấu hổ, ta cũng nhắc mặc kệ vương gia muốn ôm thế nào thì ôm.

Bầu không khí quỷ dị vẫn diễn ra cho đến khi quân gia đến, thì ra là Phúc vương gia tới chơi.

Cám ơn trời đất, Phúc vương gia, ngài là đại ân nhân của ta, ta đang đắm chìm trong vui vẻ thì một câu nói cường chế ta rời khỏi niềm vui, “Vừa đúng lúc, vương phi cũng đi gặp mặt Tứ đệ đi.”

A a a, Phúc vương gia, ngài đi chết đi.

6. Chương 6: Phúc Vương Gia

Editor: AM

Không cam lòng đi đến vườn hoa, vị Phúc vương gia đáng ghét kia đang ngồi trên ghế gỗ ngắm hoa, nhìn thấy chúng ta đến liền tươi cười đứng lên, nói: “Nghe nói vừa rồi tam ca và tam tiểu cùng nhau cưỡi ngựa ngắm hoa, thật là có hứng thú mà, chỉ buồn cho những người cô đơn như ta thôi, aii!” Vừa nói vừa lắc đầu thở dài, giống như chú chó nhỏ bị vứt bỏ.

Ta oán hận nhìn hắn, hừ, nếu không có người, bây giờ ta sẽ ở cùng với vương gia sao, đã sớm đi ngủ mất rồi.

Hắn phát hiện ta đang nhìn hắn liền đi về phía ta, muốn kéo tay ta, ta sợ hãi trốn sau lưng vương gia, chỉ để lộ cái đầu nhìn hắn.

Wương gia cười ha ha, nắm tay ta, “Sợ cái gì, đây là tứ đệ.”

Ta nói trong lòng, hắn là tứ đệ của người, cũng không phải tứ đệ của ta.

Phúc vương gia cười nói: “Tam tiểu không cần phải sợ, tiểu đệ chỉ cảm thấy tam tiểu rất quen, giống như đã từng gặp qua ở nơi nào đó, nhưng mà có lẽ đệ đoán sai rồi, tam tiểu đừng trách tội tiểu đệ.” Nói xong liền chấp tay thi lễ với ta.

Ta tha thứ cho hắn, bởi vì ánh mắt hắn rất chân thành. Quân gia Trần thúc đã từng nói, ánh mắt có thể thể hiện lòng dạ con người, ánh mắt con người vĩnh viễn không nói dối. Đôi mắt Phúc vương gia cực kỳ chân thành, không nhiễm tạp chất.

Ta cúi đầu nói: “Ta không có trách người.”

“Vậy tam tiểu gọi đệ một tiếng tứ đệ là được, nếu không thì gọi đệ là Văn Thiên.”

Ta nhẹ giọng gọi: “Văn Thiên.”

Văn Thiên cười híp mắt nhìn ta, “Ồi, chào tiểu tử.”

Wương gia ở bên cạnh khụ một tiếng, ta lập tức cẩn thận đứng một bên, từ đầu đã sợ hắn, vừa rồi còn trộm cười ngựa của hắn nữa, cho nên ta chột dạ.

Ba người ngồi xuống, nha hoàn đã dọn trà và điểm tâm. Phúc vương gia này thật không giống vương gia, trắng trẻo nõn nà, giống như thư sinh hơn, cực kỳ tuấn tú, nhìn rất đẹp.

Có người giật nhẹ tay áo ta, ta quay lại, thì ra là vương gia đang trừng ta, ta xấu hổ, vậy mà lại nhìn Phúc vương gia đến gần người, thật đáng sợ.

Phúc vương gia lại không thèm để ý, cười nói: “Tiểu tử thích đệ, đệ cũng thích tiểu tử, aizz, tam ca huynh đừng trừng đệ nữa, không phải tình cảm nam nữ đâu, giống như... Giống như đệ và đại ca, tam ca vậy, tam

ca huynh đừng hiểu lầm, thật đó!” Lại chuyển hướng đến ta, “Tẩu nói xem có đúng không, tam tẩu, tẩu nói đi?”

Ta nhìn trộm vương gia, hắn cũng đang nhìn ta, biểu tình cười như không cười, ta nhìn Phúc vương gia, hắn lấy ánh mắt khẩn cầu nhìn ta.

Ta cúi đầu ngẫm lại, ngẩng đầu nói với Phúc vương gia: “Đúng vậy, Vãn Thiên đệ đệ.”

Phúc vương gia đặc ý nhìn vương gia, ánh mắt kia giống như đứa nhỏ được mẫu thân khích lệ, ta buồn cười nhìn hắn, Phúc vương gia này thật thú vị mà.

Phúc vương gia là dạng người mà ai gặp hắn cũng không tự chủ được muốn làm quen nói chuyện với hắn, chỉ tốn một chút thời gian, ta đã gọi hắn là Vãn Thiên mà không ngại ngần.

Vãn Thiên lặng lẽ nói với ta: “Tam tẩu, chắc tẩu không biết đâu, trước đây, tam ca đã từng làm một việc rất dọa người, việc này chỉ có đệ và mẫu phi biết thôi, vì việc này mà tam ca còn uy hiếp đệ không được nói ra ngoài. Aiz, tam tẩu, tẩu coi, tam ca lại uy hiếp đệ.”

Ta quay đầu lại nhìn thử, vương gia đang trừng Vãn Thiên, nhìn thấy ta thì liền làm bộ như vô tình xem phong cảnh nơi xa. Ta âm thầm bật cười, vương gia mà cũng có lúc xấu hổ nữa!

Vãn Thiên không để ý đến phản ứng của vương gia, tiếp tục cao hứng nói với ta: “Khi đó đệ ba tuổi, tam ca tám tuổi, có một ngày trên đường đi học chúng ta phát hiện một đứa nhóc, tên là Đậu Đậu, nhỏ nhắn xinh xắn, sau đó chúng ta đều chơi chung một chỗ. Đứa nhóc đó trắng nõn trắng nà, ánh mắt sáng ngời làm người ta thương yêu, còn cực kỳ thông minh, gọi đệ là Vãn Thiên ca ca, gọi tam ca là Hình Thiên, chứ không gọi tam ca là ca ca, vì vậy tam ca tức giận rất lâu, nhưng mà chúng ta vẫn chơi chung rất vui. Sau đó có một ngày, tam ca tìm mẫu phi nói chuyện, huynh ấy nói sau này lớn lên huynh ấy muốn lấy Đậu Đậu làm phi tử, kết quả mẫu phi cười biết lâu mới ngừng được, tam tẩu tẩu đoán xem vì sao mẫu phi cười?”

Ta không biết nên lắc đầu.

Vãn Thiên cười không kịp thở nói: “Đậu Đậu là nam hài, mẫu thân còn nói nam hôn nữ giá*, tam ca vẫn muốn thú Đậu Đậu. Nhưng mà tam ca chưa kịp biểu lộ tình yêu với Đậu Đậu thì không thấy Đậu Đậu đâu nữa. Chuyện đó làm tam ca buồn rầu rất lâu!”

*nam cưới vợ nữ gả chồng

Ta cố nén cười, không dám ngẩng đầu nhìn hắn, đúng là mặc kệ là ai thì ngày trước cũng làm nhiều chuyện buồn cười, vương gia cũng là con người mà thôi.

Vãn Thiên đến gần hỏi ta: “Tam tẩu, trước đây tẩu có làm việc gì buồn cười không, nói một chút đi, đệ mặc kệ tính mạng nên kể tẩu nghe chuyện cười của tam ca rồi đó, tẩu cũng kể một chút đi, yên tâm, đệ tuyệt đối không nói cho ai nghe, tin đệ đi.”

Xét thấy Vãn Thiên dừng cảm như vậy, ta đây cũng kể một chút, trầm ngâm một lát, ta hắng giọng, nói: “Ta không nhớ rõ chuyện trước đây, ta chỉ nhớ chuyện lúc ta chín tuổi, ta và nhị thiếu, à nhị ca lên chạy đến núi chơi, bởi vì chúng ta nghe đại nhân nói trên núi có sơn động, bên trong có quái thú không đầu, chuyên ăn thịt những đứa nhóc. Lúc đó chúng ta quyết định vì dân trừ hại, đúng là có sơn động thật, nhưng bên trong không có quái thú, chỉ có rắn, kết quả là nhị ca bị rắn cắn, nhị ca không cảm thấy gì, nhưng mà ta bị dọa khóc, khóc kêu nhị ca để lại di ngôn, kết quả nhị ca còn chưa nói xong di ngôn đã được quản gia tìm thấy. May là rắn đó không có độc, đến giờ chỉ cần nhìn thấy rắn là ta sẽ sợ hãi, nhị ca còn lấy việc này mà chê cười ta.”

“Tam tẩu, trước đây tẩu xem không ít kịch hả, còn biết lưu lại di ngôn, ha ha, thật là... quá mắc cười.” Vãn Thiên cười trêu chọc ta.

Ta giải thích: “Lời kịch, kể chuyện, chẳng phải đều như vậy sao? Làm như người chưa từng làm chuyện ngu xuẩn vậy.”

Vãn Thiên cười nói: “Đã làm, còn không thiếu gì nữa, nói ba ngày ba đêm còn chưa xong, tới tới tới, đệ từ từ nói cho tẩu nghe.”

Cả buổi chiều trôi qua trong tiếng cười, đứng từ đằng xa còn nghe tiếng cười của ta và Vần Thiên, vương gia rất ít cười, chỉ khi nghe được chuyện vui mới nhếch mép lên, có phải trước đây vương gia mắc bệnh gì kỳ lạ dẫn đến cơ mặt không dùng được nữa, hay là đầu óc có vấn đề gì không, nhưng ý đầu có vẻ đúng hơn. Tuy ta hơi ngốc, nhưng vẫn nhìn ra được vương gia rất thông minh, có thể nói là cáo già, không dễ lừa gạt.

Vần Thiên ở lại phủ dùng cơm chiều rồi mới lưu luyến rời khỏi dưới ánh mắt sắc như dao của vương gia, chúng ta còn hẹn vài ngày sau ra ngoài chơi, hẳn muốn dẫn ta đi dạo, nhìn xem phong cảnh Minh Quốc.

7. Chương 7: Đạo Làm Thê

Editor: AM

Tiến bước Vần Thiên, ta đặc ý đi về phòng của mình, bầu trời đêm nay thật đẹp, buồn bực mấy ngày nay cứ thế mà biến mất, vương gia hãy biến đi. Ánh trăng đêm nay không tệ, bầu trời còn đầy sao, nhìn thấy trăng làm ta hơi nhớ nhà, không biết tay chú quân gia Trần còn đau hay không, đồ ăn Trương mục nhà bếp nấu là ngon nhất, thật nhớ bánh quế hoa cao của nàng, đúng là mỹ vị, ngấm lại làm người ta muốn chảy nước miếng, aiz, không nghĩ nữa.

Vào trong phòng, ta theo thói quen muốn đóng cửa, oa, sao hôm nay lại tối thui như vậy, chẳng lẽ chuyện ma quỷ là thật sao, ngàn vạn lần không cần tìm đến ta, ta tự nhận mình chưa làm chuyện gì gian ác, ngay cả trộm cắp đều không có.

Ta run rẩy quay đầu nhìn lại, thấy gương mặt phóng đại nhìn ta, ta sợ hãi nhảy về phía sau, kết quả không cẩn thận té ngã, ta ngồi dưới đất, ngón tay che mặt, lên án: “Ngài, sao đi đường không phát ra tiếng?”

“Là người quá chuyên chú.” Người nào đó tự nhiên đi vào trong nhà.

Ta gian nan đứng lên, vương gia bị quỷ ám sao, thay biểu tình nhanh như vậy, quá bất ngờ. Ta gần từng chữ: “Vương gia đến có chuyện gì sao, thời gian không còn sớm nữa, nô tài buồn ngủ.”

Hắn ngồi bên cạnh bàn, tự nhiên uống trà, chậm rãi liếc nhìn ta, thấp giọng nói: “Người còn biết mình là vương phi sao, bỗng vương cử tưởng người quên rồi chứ, nhìn buổi chiều hôm nay đi, người không biết còn tưởng đó là hoa khôi thanh lâu!”

Ta tức giận đến nói không nên lời, ngừng một lát, nhẹ giọng nói: “Vậy vương gia có yêu cầu gì thì nói đi, sau này ta sẽ không làm chuyện lạ lẫm cho vương gia thấy nữa, mấy chuyện không phù hợp cấp bậc lễ nghĩa gì đó.”

Vương gia đặt chén trà xuống, nhắc chân lên nói: “Vương phi biết là tốt rồi, làm vương phi, đầu tiên phải nhớ kỹ mình là nữ nhân, giọng nói, động tác đều phải chú ý, nếu như bị phát hiện thì tam tiểu thư phải đến đây làm vương phi thôi.”

Điều thứ hai, phải nhớ kỹ mình là tam tiểu thư phủ Thượng thư, bỗng vương không cần người học cao biết rộng, nhưng không được đem thói quen chợ búa đến vương phủ, cho nên bắt đầu từ ngày mai người phải học lễ nghi khi trở thành vương phi.

Điều thứ ba, khi nói chuyện hay làm việc phải nghĩ kỹ rồi mới làm, không nên giống người ngu ngốc, nên nhạy bén một chút.”

“Còn nữa, khi mặc quần áo không được để lộ vùng cổ và cánh tay, chỉ được để mặt và bàn tay lộ ra ngoài.” Vương gia lại nói thêm.

Ta giận: “Vì sao chỉ được để lộ mặt và bàn tay?”

“Người muốn cho mọi người thấy cổ người rồi biết Chiến vương phi là nam.”

“Che giấu là không lộ.” Ta hơi giận.

“Về sau ở trước mặt người ngoài phải biểu hiện giống thê tử, không được trừng mắt với ta,” Nói xong kéo ta đến trước gương, “Nhìn mặt người đi, giống như bồn vương có thù giết phụ, đoạt thê với người vậy.”

Ta nhìn kỹ, đúng thật, mặt ta vo thành một nắm, lông mi dựng thẳng, môi nhếch, mắt tròn to. Ta ngại ngần tránh khỏi tay hắn, đi đến giữa phòng, vùng vẫy một lúc lâu, ngẩng đầu, cười với hắn.

Vương gia nhìn thấy ta tươi cười, vậy mà không nói lời nào, nhìn thẳng vào ta, ánh mắt đó thật dọa người, ta không dám cử động, qua nửa ngày, nhỏ giọng hỏi: “Ta cười khó coi lắm hả?”

Vương gia nghe ta nói liền sững sốt, sau đó ánh mắt trở nên sắc bén, giọng nói hung ác: “Ai cho người cười như vậy? Quá khó coi, sau này không được cười như vậy.”

Ta nói: “Vậy muốn ta cười thế nào?”

“Sau này người không cần cười, chỉ có ta mới được thấy người cười, tại khó coi quá.”

“Nhưng mà chẳng phải vương gia chê mặt ta khó coi sao, nếu mà không cười thì làm gì bây giờ, vậy là cười hay không cười?” Ta nghi ngờ.

Vương gia suy nghĩ một lúc lâu, cứng rắn nói: “Sau này không được cười.”

“Người nghĩ rằng ta giống người sao, lúc âm u lúc quang đăng.” Ta nói nhỏ.

“Hả? Vương phi có ý kiến, có ý kiến thì nói lớn ra, không cần giống mấy đứa nhỏ tầm thường, chỉ biết oán hận sau lưng.”

Vương gia ngài là lão đại, sao ta dám chống đối, lỡ như vương gia mất hứng, vương phi ta biết phải làm sao bây giờ. Ta tươi cười nói: “không có không có, vương gia nói sao thì nghe vậy.”

Vương gia ngài đi nhanh đi, ta không chịu nổi nên gấp một cái, vội vàng che miệng lại, cẩn thận nhìn về phía vương gia.

Vương gia trừng ta, rồi sau đó đứng dậy đi ra ngoài, nói: “Nói mấy điều như vậy, sau này đừng quên những điều ta nói. Đêm khuya rồi, vương phi nghỉ ngơi đi, bồn vương về đây.”

Ta thở phào may mắn, nên đi nhanh đi, ta không duy trì được nữa rồi.

Ai biết đột nhiên vương gia xoay người, nhìn mặt của ta, nghiêm túc nói: “Bồn vương làm vương phi chán ghét vậy sao?”

Ta khấn trương lắc đầu, lấy lòng nói: “Sao có thể, ta chỉ mong vương gia ở lại thêm lát nữa, sao lại ngóng trông vương gia rời đi?”

Vương gia cũng lộ ra biểu tình không tin, sau đó để sát vào ta, nhẹ giọng nói: “Vương phi nhớ kỹ nè, nếu chán ghét người mạnh hơn mình, nhất định chỉ được oán hận dưới tình huống người đó hoàn toàn không biết, nếu không, người sẽ nếm mùi đau khổ, nhớ kỹ đó.”

Ta thấp giọng nói: “Nô tài nhớ kỹ, vương gia còn có việc gì không?”

“Không, vương phi ngủ ngon.”

“Vương gia ngủ ngon.”

Đóng cửa lại, cuối cùng cũng tiến bước được vương gia động kinh này, không biết ai có thể chịu được hắn, may mắn tam tiểu thư không có đến đây, nếu không thì, không dám nghĩ nữa, tiểu thư nhất định không hạnh phúc.

Hôm nay thuần ngựa cũng thất bại, tuy Truy Phong cho ta cưỡi, nhưng mà lại không nghe lời, sau này vương gia nhất định không cho ta chạm vào Truy Phong, nói cách khác, con đường thuần ngựa này đi không thông rồi, vậy phải làm gì bây giờ, hình như thái độ của vương gia khi đối đãi với ta kém đi rất nhiều.

Không xong, đầu lại đau rồi, mỗi lần suy nghĩ nhiều sẽ đau. Không nghĩ nữa, đi một bước tính một bước. Cởi áo ngoài, đang muốn tắt đèn đi ngủ, bên ngoài vang lên tiếng gõ, ta tức giận hỏi: “Ai đó?”

“Vương phi mở cửa.”

Ta tức giận mở cửa, “Vương gia còn có chuyện gì sao?”

“Còn có một chuyện, sau này không được mặc quần áo màu trắng.”

Khinh người quá đáng, ta hoàn toàn tức giận, “Vương gia ngay cả y phục của ta còn muốn quản sao, ta có thể rời khỏi phòng không đây?”

Vương gia chậm rãi nói: “Tam tiểu thư.”

Ta nhin, “Vây vương gia ngủ ngon.”

“Cạch”, đóng cửa lại, an ủi bản thân, ta không tức giận, không giận, đây là việc ta phải làm, không được giận.

Qua nửa ngày, mới bình tĩnh trở lại, cuối cùng cũng yên tĩnh rồi, ta chìm vào mệt mỏi, nhanh chóng đi hẹn hò với Chu Công.

8. Chương 8: Sát Hạch

Editor: AM

Từ khi vương gia động kinh bắt ta học lễ nghi của vương phi thì cũng là bắt đầu những ngày đau khổ của ta, giờ mẹo mỗi ngày rời giường, trước giờ thìn phải chuẩn bị đầy đủ, tức là ta có một canh giờ để rời giường, rửa mặt, chải đầu, ăn sáng. Sau đó ma ma chuyên dạy lễ nghi trong phủ sẽ dạy ta. Giữa trưa nghỉ ngơi một canh giờ, buổi chiều học cầm kỳ thi họa, tóm lại những nội dung mà tiểu thư công tử nào cũng biết thì ta đều phải học, ta cảm thán, vẫn là làm hạ nhân tốt hơn, không cần học nhiều thứ như vậy, thật mệt mỏi.

Nửa tháng sau, vương gia đến kiểm tra và đánh giá quá trình học tập của ta.

Đầu tiên là dáng ngồi và thế đứng, nhìn thấy biểu tình của vương gia là ta biết ta đã miễn cưỡng được thông qua.

Tiếp theo là lễ nghi tửu yến, thức ăn thì đã có hạ nhân dọn lên. Ta dựa theo lễ nghi học được mấy ngày trước mời vương gia ngồi xuống, mỉm cười nói: “Mời vương gia dùng bữa.”

Vương gia không thay đổi nét mặt cầm đũa gấp thức ăn, sau khi vương gia nuốt xuống món ăn đầu tiên, ta mới cầm lấy đũa bắt đầu ăn cơm. Trong bữa ăn, thỉnh thoảng gấp rau cho vương gia, thêm cơm, hỏi xem vương gia thích ăn món nào, âm thầm ghi nhớ món vương gia ăn nhiều. Một bữa cơm làm ta sức cùng lực kiệt, ở đây đâu phải ăn cơm, rõ ràng là đang đánh giặc mà, quá mệt mỏi.

Ăn xong bữa cơm chẳng biết có ngon không, hầu hạ vương gia súc miệng, sau đó trở về phòng ngủ của vương gia, lại hầu hạ vương gia nằm ngủ, vừa muốn xoay người về phòng thì vương gia giữ chặt tay ta nói: “Vương phi đã mệt như vậy rồi, vậy thì ngủ ở đây luôn đi!”

Ta đứng ở đó không dám cử động, nói: “Thần thiếp vẫn nên về phòng ngủ của mình thì tốt hơn, sợ quấy rầy giấc ngủ của vương gia.”

Vương gia không buông tay, tiếp tục nói: “Không sao, người ngủ ở đây đi, buổi chiều ta còn phải kiểm tra.” Nói xong thì dịch người vào phía trong, rõ ràng là chừa chỗ cho ta nằm lên.

Xem ra ta không thể không ở trong này ngủ trưa, ta từ từ đi đến bên giường, chậm rãi ngồi xuống, chậm rãi cởi giày, lúc do dự có nên cởi áo ngoài hay không thì vương gia đã không còn kiên nhẫn nói: “Muốn bốn vương giúp người cởi quần áo nữa hay sao, làm gì cũng chậm chạp như vậy.”

Ta lắc đầu: “Đã khiến vương gia lo lắng, thần thiếp xong ngay thôi.” Vừa nói vừa đẩy nhanh tốc độ trong tay, sau đó xóc chăn lên nằm xuống.

Ta nằm xuống bên giường, không dám làm ra một cử động nhỏ nào. Đột nhiên có một cánh tay duỗi ra, kéo ta vào trong, ta cố gắng kiềm chế để không kêu ra tiếng, thân thể cứng ngắc mặc kệ động tác của hắn. Nhưng mà hắn lại ôm ta vào ngực, rồi không làm gì nữa.

Hơi thở của vương gia phun lên tóc ta, điều này làm hai tai ta nóng lên, ta dám khẳng định mặt và tai mình cực kỳ đỏ, may mắn ta đã chôn mặt trong ngực vương gia.

Một lát sau, hô hấp của vương gia chậm lại, xem ra là đã ngủ. Ta thả lỏng thân thể cứng ngắc, ý đồ tránh thoát khỏi tay vương gia, cử động hai lần, phát hiện vương gia nói thầm hai tiếng, giống như sắp tỉnh lại, ta lại sợ không dám động dậy.

Một lát sau, ta lại tránh, vẫn như cũ tránh không được, ta nhụt chí thở dài, ở đây đâu phải là ngủ, rõ ràng là chịu tội.

Có thể do lăn qua lăn lại quá mệt mỏi cho nên ta nhanh chóng ngủ mất.

Ta mơ mơ màng màng tỉnh lại, cảm thấy ngủ một giấc thật ngon, nhưng thân thể như bị thứ gì đó bao lấy, ta thử động người, thứ đó lập tức thả lỏng kiềm chế với ta, mở mắt ra, trước mặt là áo trong, rồi thấy cổ, nhìn lên nữa, là mặt người, gương mặt không có biểu tình gì nhìn ta.

Ta cười khan, “Chào, vương gia.” Tiếp theo nhẹ nhàng rời khỏi cái ôm ấm áp của người nào đó.

“Đúng vậy, ngủ trưa mà ngủ đến chiều, sao không ngủ thẳng đến sáng mai luôn đi.”

Ta đứng dậy muốn mặc y phục, vương gia nằm bên cạnh nói chậm rãi: “Sao vương phi lại quên bổn phận của mình, xem ra tiết học quá ngắn nên không nhớ kỹ, có nên học thêm một khoảng thời gian nữa không đây!”

Ta vội vàng đỡ vương gia ngồi dậy, lấy y phục mặc vào cho hắn, cười nói: “Đâu có, vương gia, thần thiếp đã nhớ kỹ, thật đó.”

Ta ngồi xổm xuống, mang hài cho vương gia, lại sửa sang y phục rồi vụng trộm lau mồ hôi, thật khó hầu hạ!

Ta ăn mặc chỉnh tề, ôn nhu hỏi: “Vương gia có muốn dùng cơm chiều chưa?”

Vương gia suy nghĩ một lát rồi nói: “Vẫn chưa đói, trước tiên hoàn thành kiểm tra buổi chiều đi.”

Ta đứng sau lưng vương gia le lưỡi, hừ!

Ta vói về mặt đau khổ tiếp tục hoàn thành công việc buổi sáng, tiếp theo là việc giới thiệu cơ bản về vương phủ, bởi vì học cái này mà hôm qua ta thành công lạc đường trong vương phủ, vương gia lập tức ra lệnh cho ta phải thuộc đường đi.

“Từ cửa chính vương phủ đi vào sẽ gặp một bức tường vĩ đại chắn ngang, đi vòng qua tường chính là đại sảnh, vào bên trong nữa sẽ gặp Xuân viên, đằng sau Xuân viên là Cảnh viên, lương đình gọi là Thính Phong đình, hướng đông Cảnh viên là... Là Hạ viên, hướng tây là Thu viên, hướng bắc là Đông viên.” Dưới ánh mắt sắc bén của vương gia, cuối cùng ta cũng giới thiệu xong, ta lặng lẽ dùng ống tay áo lau bàn tay đầy mồ hôi.

Vương gia nhắm mắt rồi mở mắt nhìn ta, nói: “Vậy nhờ vương phi dẫn ta đi dạo một vòng vương phủ!”

Ta hung hăng cắn răng, vương gia này thật là gian trá, không cho ăn cơm chiều thì thôi đi, buổi tối còn phải dẫn hắn đi dạo Vương phủ nữa, thật là không thể lấy ánh mắt người thường mà đối xử với vương gia được mà.

Ta im lặng đi đằng sau vương gia, không phải do cảnh tượng nơi này quá đặc sắc, có trời mới biết mấy ngày nay ta luôn phải học mấy thứ này đến sắp nôn ra rồi.

Trên đường đi, hạ nhân luôn lấy ánh mắt hâm mộ nhìn chúng ta, người ngoài chỉ nhìn thấy sự hòa thuận giữa vương gia và vương phi, còn có tình ý nữa, thừa dịp trăng tròn mà đi dạo quanh hoa viên để bồi dưỡng tình cảm, bọn họ đâu biết y phục ta mặc rất mỏng, mỗi khi có gió thổi qua là ta liền run rẩy, chịu đựng đói khát, còn lấp ba lấp bấp giới thiệu về hoa viên, thật không thể hiểu nổi vương gia thích cái gì ở đây nữa.

Hình như vương gia cảm thấy đói, cho nên dừng lại nói: “Đi ăn cơm đi.” Ta cao hứng thiếu chút nữa nhảy dựng lên, cuối cùng cũng được ăn cơm rồi.

Ta vội vàng nhìn vương gia đưa đồ ăn vào miệng, sau đó đến lượt ta, ta ăn uống ngấu nghiến, phải một lúc sau mới cảm thấy bao tử đầy hơn.

Đột nhiên nhớ đến dáng vẻ khi ăn của mình, ta chợt dạ liếc nhìn vương gia, không tệ không tệ, vương gia đang chăm chú ăn cơm, không có nhìn thấy ta, có lẽ vương gia cũng đói nên không chú ý đến ta.

Ta vừa ăn ulti bản thân vừa thả chậm tốc độ ăn uống, lại gấp thức ăn cho vương gia, cười nói: “Vương gia nếm thử cái này đi.”

Vương gia liếc nhìn ta rồi không biểu hiện gì thêm nữa mà chỉ tiếp tục ăn uống, ta nói thầm trong lòng, hừ, không thú vị.

Ăn cơm xong, vương gia đứng dậy ra ngoài, còn từ bi nói: “Tối nay người không cần hầu hạ, lúc cần thì sẽ gọi người.”

Ta vui vẻ trở lại phòng ngủ, Tân Nguyệt đã sớm chuẩn bị nước ấm chờ ta, ta tắm rửa thoải mái, một ngày mệt mỏi nên ta rất nhanh chìm vào mộng mị.

9. Chương 9: Du Ngọan

Editor: AM

Vương gia nói lần kiểm tra này của ta miễn cưỡng được thông qua, nhưng mà sau này có thể tiến hành kiểm tra bất chợt, mặc kệ nó, dù sao không cần học mấy thứ đó nữa là được rồi.

Ngày hôm đó, khi ta và vương gia đang dùng điểm tâm thì Vãn Thiên chạy đến, nói là muốn dẫn ta ra ngoài đi dạo, bản thân ta thì không thể làm chủ được rồi, phải xem ý tứ của vương gia.

Ta buông đũa khát khao nhìn vương gia, Vãn Thiên cũng xin xỏ giúp ta: “Tam ca, huynh cho phép đi, tam tẩu đến đây lâu như vậy mà chưa từng ngắm phong cảnh bên ngoài, hơn nữa mấy ngày nay tam tẩu phải học mấy thứ lễ nghi này nọ đã sớm buồn bực lắm rồi...”

Vương gia nhíu mày liếc nhìn ta, hỏi: “Ái phi buồn lắm sao?”

Ta lập tức gạt đầu, lại lắc đầu: “Không có, ở vương phủ rất vui, tuyệt đối không buồn chút nào.”

Vương gia cầm đũa ăn cơm, nói: “Vậy thì tốt, bổn vương còn tưởng vương phủ này dám nhốt ái phi, dùng cơm xong thì ra ngoài đi dạo.”

Ta ngẫm hoan hô trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn giữ bình tĩnh ăn cơm. Vãn Thiên lại ôm cổ vương gia kêu lên: “Tam ca tốt nhất!”

Ta vẫn ăn cơm như bình thường nhưng lại không tập trung, nghỉ ngơi một chút rồi ba người chúng ta cùng xuất phát.

Từ khi đến Minh Quốc đến nay, ta chưa có cơ hội nhìn thấy đất đai nơi này, bởi vì luôn ở trong kiệu, sau đó vào vương phủ thì không được ra ngoài. Khi đi trên đường, trông ta giống như tên nhà quê chưa trải việc đời, nhìn nơi này, sờ nơi kia. Vãn Thiên luôn ở bên cạnh ta hỏi này hỏi nọ, nơi này còn phần hoa hơn cả Việt Quốc, có rất nhiều khách điểm, cửa hiệu và y phục hoa lệ, Vãn Thiên là hoàng tử, bình thường cho dù có đi qua ngã tư đường thì cũng chưa từng đi dạo như dân thường. Tuy trước kia ta chưa từng đến nơi này, nhưng những thứ bán trên đường không khác Việt Quốc cho mấy, trước kia khi còn ở phủ Thượng thư, ta thường cùng Vương ca ca phụ trách việc mua sắm ra ngoài, cho nên đối với những thứ này rất quen thuộc.

Ta và Vấn Thiên đi ở đằng trước, vương gia bước chậm rì rì sau lưng, hoàn toàn không nhìn cảnh vật xung quanh, giống như đang tản bộ giữa rừng cây không người, thật là không thể so sánh vương gia với người thường được mà.

Trong lúc ta đang cảm thán thì Vấn Thiên gọi ta: “Tam tẩu, tẩu đang nghĩ gì đó?”

Ta cười: “Đâu có, chúng ta tiếp tục đi dạo đi.”

Khi đi đến một quầy hàng, ta bị sợi dây buộc tóc màu tím hấp dẫn, ta cầm trong tay, cẩn thận sờ sờ, chất liệu không tồi. Ta hỏi chủ quầy: “Cái này bao nhiêu?”

Chủ quầy nhìn ta rồi nói: “Vị phu nhân này, người đúng là biết phân biệt hàng tốt xấu mà, nhi tử ta vừa mới tìm được nó hôm qua, chính phẩm Tây Vực, người sờ chất vải này đi.”

Ta cắt ngang hẳn: “Cuối cùng là bao nhiêu?”

“50 văn.”

“Đắt vậy sao, người tính ăn cướp hả, nhiều lắm là 20 văn thôi.”

“Phu nhân người nhìn xem chất vải này tốt thế nào đi, người mua cho lão gia đúng không, không tin thì người đưa cho vị lão gia này mang thử xem, nhất định là rất đẹp.”

Ta xấu hổ nhìn Vấn Thiên, chủ quầy này tưởng Vấn Thiên là trượng phu của ta, ai kêu hôm nay ta mặc nữ trang ra ngoài làm chi. Còn Vấn Thiên ở bên cạnh thì nóng lòng muốn thử, giống như ta thật sự mua cho hẳn vậy, biểu tình do dự có nên mang hay không mang.

Đột nhiên từ bên cạnh xuất hiện một cánh tay, cướp lấy đồ trong tay ta, bàn tay kia thì ném qua một thỏi bạc.

Ta nhìn lại, thì ra là vương gia, ta thấy hắn cầm lấy dây buộc tóc, nói: “Đi, kì kèo mè nheo mãi, đã sắp trưa rồi.”

Ta do dự: “Vương gia, dây, của thần thiếp.” Ta chỉ chỉ dây buộc tóc trong tay vương gia.

Vương gia không thèm quay đầu, nói: “Bổn vương giữ dùm người, mất công người làm rơi mất.”

Nếu vương gia đã nói như vậy, ta cũng không dám dị nghị gì thêm, hướng chi tiền là của vương gia chi, chỉ tiếc một thỏi bạc kia, có thể mua được rất nhiều dây buộc tóc.

Chẳng biết khi nào thì bên cạnh xuất hiện một chiếc xe ngựa, vương gia dẫn đầu bước vào, ta sững sờ, Vấn Thiên ở sau lưng chạm vào ta nói: “Đi nào, chúng ta ra khỏi thành.”

Ta cẩn thận lên xe ngựa, tìm kiếm vị trí khá xa vương gia, đang muốn ngồi xuống thì vương gia ho nhẹ, nói khẽ: “Tam tiểu thư.”

Ta sợ hãi lập tức ngồi bên cạnh vương gia, hai tay ôm lấy chân không dám cử động. Vấn Thiên bước vào nhìn chúng ta rồi ngồi bên cạnh ta.

Xe ngựa bắt đầu chạy, ta lại càng không dám động, sợ xe ngựa xóc nảy làm ta ngã vào người bên cạnh.

Vấn Thiên nhìn thấy ta như vậy, quan tâm hỏi: “Tam tẩu, tẩu bị say xe hả?”

Ta trả lời qua loa: “Có lẽ, có lẽ là đói.”

“Trong xe có trái cây, tam tẩu muốn ăn một chút không?”

Ta vội vàng xua tay, “Không cần không cần, cũng không phải đói lắm.”

Vương gia trầm giọng nói: “Nhanh lên.”

Xe ngựa đột nhiên tăng tốc độ. Ta hoảng sợ ngã về bên cạnh, vừa lúc nằm trong lòng vương gia, một tay ta nắm lấy cánh tay vương gia, tay còn lại đặt trên ngực hắn, hoàn toàn dán lên người hắn. Ta muốn ngồi dậy, nhưng cánh tay vương gia lại không nhúc nhích.

Ta vẫn duy trì tư thế như vậy, cuối cùng cũng tới nơi, xe ngựa ngừng lại, ta là người đầu tiên rời khỏi xe ngựa, nếu còn ở lại trên xe, ta sẽ điên mất.

Không khí bên ngoài rất trong lành, khi Vãn Thiên rời khỏi xe ngựa còn cầm theo hộp đựng thức ăn, người chăn ngựa chạy đi đâu đó, còn vương gia thì nhàn nhã bước xuống.

Ta và Vãn Thiên sửa soạn xong trái cây, vương gia mới đi tới, chậm rãi ngồi xuống, ăn thôi, ta nhanh chóng tập trung vào việc ăn uống.

Vãn Thiên vừa ăn vừa hỏi ta: “Tam tẩu, tên tẩu là gì, ta còn chưa biết.”

Ta cười nói: “Thật không lễ phép, Vãn Thiên, đâu có ai hỏi tên tẩu tử.”

“Vãn Thiên không biết thôi mà, nếu tam tẩu không nói, tiểu đệ sẽ hỏi tam ca.” Lại quay qua vương gia, “Tam ca, huynh nói cho đệ biết đi.”

Vương gia cười chứ không nói, vẫn cúi đầu ăn uống.

Vãn Thiên không có được đáp án, cảm giận nói: “Khi về sẽ hỏi mẫu phi, cất, quý hạp hỏi, sao tam tẩu lại học theo tam ca, có phải người một nhà nên cùng đi một cửa không.”

Ta lập tức nói: “Uyển Dung, Tầm Uyển Dung.”

Vãn Thiên nghe nửa ngày mới kịp phản ứng, cười nói: “Tên này dễ nghe, Uyển Dung, ừm, dễ nghe.”

Vương gia ở bên cạnh khụ một tiếng, nói: “Ăn cơm.”

Ta lập tức vùi đầu ăn cơm, không dám nói thêm lời nào.

Vãn Thiên oán giận một tiếng rồi cũng im lặng.

Ăn cơm xong, cũng không trông cậy vào việc vương gia sẽ thu dọn, sau khi ta dọn xong thì nhìn thấy vương gia và Vãn Thiên đứng bên bờ sông, không biết đang nhìn cái gì.

Ta đi qua, Vãn Thiên quay đầu lại, kêu lên: “Tam tẩu, cuối cùng tẩu cũng dọn xong, mau nhìn kìa, núi đằng kia rất đẹp.”

Ta đi qua, nhìn về nơi xa, những ngọn núi màu xanh trải dài không ngớt, giữa sườn núi còn có sương mù vây quanh, giống như quần lụa mỏng của tiên nữ. Ta cầm lấy tay Vãn Thiên, hưng phấn nói: “Chúng ta đi xem đi, có lẽ có thể gặp tiên nữ?”

Đột nhiên giọng nói của vương gia trở nên lạnh lẽo: “Ái phi muốn gặp tiên nữ đến vậy sao?”

Trời của tôi ơi, sao vương gia lại động kinh nữa rồi, chẳng lẽ ta nói sai rồi sao.

Lúc ta đang buồn bực, chợt nghe vương gia nói: “Đi về.”

Ta tiếc hận đi theo sau lưng vương gia, thật không thoải mái mà.

Đột nhiên vương gia dừng lại, ta không cẩn thận đụng vào lưng vương gia, xoa xoa đầu, cảm thấy khó hiểu, vương gia dừng lại làm gì. Tò mò nhanh hơn ý thức, ta nhìn phía trước, không nhìn thì thôi, vừa nhìn liền thấy mấy hắc y nhân, cầm trong tay thanh đao chói lọi.

10. Chương 10: Bị Thương

Editor: AM

Ta chưa từng gặp chuyện này trong suốt sinh mệnh của mình, trước kia khi xem kịch có nghe kể chuyện về sát thủ thế này, không ngờ hôm nay sẽ nhìn phải, a a, thật là kích thích quá đi, ta kích động cầm lấy cánh tay vương gia, nói năng lộn xộn: “Sát thủ kia, a, vương gia, sát thủ đó, ngài xem kìa, vui thật, ha ha.”

Vương gia lấy ánh mắt như nhìn người điên để nhìn ta, nhưng ta vẫn ngu ngốc mà không biết. Ta đếm đếm, ừm mười, mười sát thủ.

Ta nhìn hắc y nhân cười nói: “Hắc, đến giết người hả?”

Hắc y nhân nhìn ta, sau đó liếc mắt nhìn nhau, tiếp đó chuyển động thanh đao chói lọi, từ từ vây quanh chúng ta. Vương gia và Vãn Thiên bảo vệ ta ở giữa, cảnh giác nhìn hắc y nhân.

Lúc này ta mới ý thức được rằng đây không phải đóng kịch, mà là sát thủ chân chính, hình như phản ứng vừa rồi của ta rất ngốc. Ngay lúc tính mạng nguy kịch, mà ta lại ngớ ngẩn như thế. Ta cầm lấy cánh tay vương gia, run giọng nói: “Sát thủ, vương gia, bọn họ là sát thủ, đúng rồi, mười tên sát thủ, ta, ta chưa muốn chết, nếu biết trước thì sẽ không đến đây làm vương phi gì đó, còn không bằng cứ sống an nhàn ở phủ Thượng thư cho rồi, vương gia, chúng, chúng ta mau chạy đi...”

Ta còn chưa nói xong thì vương gia đã kéo tay ta trốn sang bên cạnh, né được một đao nguy hiểm. Ta sợ đến mức mềm tay, chân nhuỷ, toàn thân đều yếu ớt, hai tay nắm chặt lấy vương gia mà không dám buông lỏng, đây chính là cọng rơm cứu mạng của ta.

Mười sát thủ cầm đại đao vây quanh chúng ta, vương gia và Vãn Thiên vừa giết địch vừa bảo vệ ta, chúng ta sắp không chống đỡ được nữa rồi, trên người Vãn Thiên có quá nhiều vết thương, có nơi vẫn đang chảy máu. Vương gia còn thảm hại hơn, vừa rồi liên tiếp thay ta chắn đao, trên người có thật nhiều vết đao thật dài, còn có thể thấy thịt lộ ra bên ngoài.

Hình như mấy tên sát thủ này biết ta không biết võ công nên đao của chúng luôn chém về phía ta, trong lòng ta nói thầm, ta không biết võ công nên đâu có gây trở ngại cho ai đâu, nhằm vào ta làm chi, ta vô tội mà!

Mất thấy vết thương trên người vương gia và Vãn Thiên ngày càng nhiều, ta chỉ có thể lo lắng suông, không chỉ không làm được gì, mà còn kéo chân bọn họ.

Sát thủ tách chúng ta ra, Vãn Thiên bị vây ở một bên, vương gia và ta bị vây ở một bên, việc này gia tăng nguy hiểm cho ta và vương gia, vương gia vừa phải chăm sóc ta, còn phải đối phó với sát thủ.

Trước đây ta cũng có hứng thú với võ công, cũng có đi theo nhị công tử học được vài ngày, kết quả từ sau khi công nhị công tử từ trong núi về nhà, liền không luyện võ công nữa, Trần thúc nói, thân thể ta không thể học võ công.

Ta tập trung tinh thần, tránh né hướng đao vung đến, bây giờ ta mới phát hiện động tác mình vẫn rất nhanh, lúc ta tập trung chú ý, nhìn thấy một cây đao chém về phía mình, ta nhanh chóng tránh thoát, quay đầu nhìn về phía vương gia, hắn đang đánh trực diện với một hắc y nhân, nhưng mà lại có người chơi xấu chém sau lưng hắn, ta muốn kêu lên, nhắc nhở vương gia chú ý đằng sau, nhưng mà vương gia chỉ chuyên tâm đối phó với người trước mặt.

Cho đến sau này, ta vẫn không biết vì sao mình lại làm như vậy, ta đã nghĩ thật lâu, bắt nó đi đúng hướng với đầu óc bị đao làm hoa mắt, hoặc là dọa cho nó hồng luôn của mình, bởi vì ta thật sự không nghĩ ra nguyên nhân khác để ta làm ra hành vi vi phạm nguyên tắc của mình như vậy.

Nguyên tắc lớn nhất của ta chính là tính mạng là số một, Trần thúc từng nói, mạng người là quan trọng nhất, nếu không còn sống thì còn nghĩ đến việc ăn ngon thế nào, chơi vui ra sao, muốn nhìn cái gì được sao, cho nên mặc kệ tình huống gì, bảo vệ tính mạng là quan trọng nhất. Đó là lời Trần thúc nghiêm túc nói với ta, còn kêu ta lấy việc ta mất phụ mất mẫu ra thề.

Lúc ấy ta chỉ nghĩ, trên lưng vương gia đã có vết thương rất dài rồi, nếu thêm một cái nữa, chẳng phải là rất khó xem sao, nếu như nam nhân mà có sẹo, một cái là đủ rồi, nhiều hơn nữa, rất khó coi. Vì vậy ta nhào lên lưng vương gia, lúc bị đao chém lên còn nghĩ hình như không cảm thấy đau cho lắm.

Vương gia quay đầu nhìn ta, biểu tình cực kỳ lo lắng, ta còn cười với vương gia: “Vương gia, hình như không đau?” Mới vừa nói xong liền cảm thấy trên lưng nóng rát, ta lập tức cầu xin, ủy khuất nói, “Vương gia, đau quá!”

Sau đó một tay vương gia ôm lấy ta, tay còn lại giết địch, ta cảm thấy hình như vương gia đang di chuyển, sau đó, ta thành công ngắt đi. Trước khi ngắt, ta còn nghĩ, năm nay ta đã gặp sát thủ, sau này khi về phủ Thượng thư nhất định phải kể cho bọn họ nghe, cũng không biết hôm nay còn mạng mà về hay không, nếu có thể sống, vậy cả đời này ở cùng với vương gia cũng tốt, sau đó liền choáng váng.

Mơ mơ màng màng tỉnh lại, ta tốn nửa ngày để xác định xem nơi này là địa phủ hay là nơi nào khác, quan sát một lúc lâu, ta hưng phấn mà kêu to: “A a a, đây là phòng vương gia, a a a, ta sống rồi, ta không chết, ha ha ha! Ai da!” Động tác quá lớn, miệng vết thương lập tức đau rất.

Ta thở gấp điều chỉnh tư thế, một lần nữa nằm úp sấp.

Đột nhiên cửa bị đá bung, ta gian nan quay đầu nhìn lại, thì ra là vương gia. Ta nhìn thấy hai mắt vương gia đỏ bừng, y phục không chỉnh tề, tóc tai hỗn độn, mắt trừng lớn nhìn ta. Nếu đây mà là nữ tử, thì ta giống như tên dê xồm vô lễ với con gái nhà lành vậy.

Ta cười nói: “Chào vương gia!”

Hình như vương gia cũng ý thức được sự thất thố của mình, hấn vội vàng sửa sang y phục, điều hòa nhịp thở, từ từ bước đi thong thả đến trước giường, hỏi: “Sao vậy, miệng vết thương có đau không?”

Ta khấn trương lắc đầu, “Á” động tác quá lớn động đến miệng vết thương, cảm giác có thương tật trong người thật tệ, giống như phế vật vậy, không làm được gì, ngay cả lắc đầu cũng không được.

Một tay nhẹ nhàng chạm vào lưng ta, hỏi: “Còn đau hả?”

Ta tức giận nói: “Nếu trên lưng ngươi bị một đao như thế, thử hỏi ngươi có đau không?”

“Vậy ngươi, ngươi dưỡng thương cho tốt đi, hôm khác bốn vương lại đến thăm ngươi.” Nói xong liền đi ra ngoài.

Ta nhớ rằng vương gia cũng chấn đao cho ta, miệng vết thương còn rất dài và sâu. Ta chịu đựng nỗi đau quay đầu thì chỉ thấy màu sắc y phục biến mất tại cửa.

Đột nhiên tiếng nữ tử khóc lóc truyền đến, ta giật mình, một tay Tân Nguyệt che mặt, một tay đuổi đến người ta, khóc rống: “Công tử, ngài tỉnh rồi, ta cứ tưởng, tưởng không được nhìn thấy công tử nữa, khi vương gia ôm ngài về, toàn thân đều là máu, hù chết ta.” Dứt lời, ôm ta khóc hu hu.

Ta thở dài, an ủi: “Chẳng phải ta không bị gì rồi sao, miệng vết thương sẽ nhanh lành thôi, a, nếu tỷ lại khóc, cẩn thận không gả ra ngoài được.”

Tân Nguyệt nín khóc mỉm cười: “Công tử cũng học cái thói đùa giỡn người ta! Công tử, bây giờ ngài nằm trên giường dưỡng thương đi, vương gia nói đúng, bao giờ vương gia cho phép, công tử mới có thể rời khỏi phòng.”

A a a, không cần!

11. Chương 11: Dưỡng Thương (1)

Editor: AM

Tuy miệng vết thương vẫn còn rất đau, nhưng mà đãi ngộ dưỡng thương rất đáng để hưởng thụ.

Ngày đầu tiên, sáng sớm ngủ thẳng đến khi tỉnh, Tân Nguyệt lau mặt cho ta, ta trực tiếp ăn điểm tâm trên giường, còn chưa kịp động tay đã có người đưa cơm vào miệng, sau đó rót một chén thuốc.

Ta cũng không có tri thức đến nỗi có thể nhận biết được nhiều mặt chữ, cho nên sau khi ăn điểm tâm xong, thuận miệng nói, nếu có “sách” đọc thì tốt rồi, kết quả chưa qua nửa canh giờ, Tân Nguyệt đã đưa tới một sấp “sách”, khụ khụ, toàn những quyển sách đáng ghét, không cần chữ cũng có thể hiểu được, trước kia khi

còn ở phủ Thượng Thư ta cũng hay xem loại sách này, không đắt lắm nhưng được rất nhiều người truyền nhau xem.

Ta uống một loại trà không biết tên, rồi đọc sách, thời gian trôi qua rất nhanh. Ăn cơm trưa theo thường lệ, rồi uống thuốc. Đọc sách hoài cũng mệt mỏi. Ta thuận miệng nói buồn chán, không đến nửa canh giờ, phòng ngủ chật đầy đồ chơi này nọ.

Nhưng mà cho dù chơi đùa rất vui thì cũng cảm thấy bụng hơi trướng, không xong, ta muốn đi tiểu, vậy phải làm sao bây giờ?

Tân Nguyệt nhìn thấy biểu tình của ta, xoay người rời đi.

Lúc ta đang xoắn xuýt, tiếng bước chân nặng nề vang lên, ta quay đầu nhìn, thì ra là vương gia. Ta miễn cưỡng cười: “Chào vương gia!”

Vương gia đi tới, cúi người cởi quần ta, ngay cả quần lót cũng không chừa, sau đó cẩn thận ôm lấy ta, cố gắng không động đến miệng vết thương.

Ta không dám động, sợ chạm tới vết thương, khấn trương hỏi: “Vương... Vương gia, làm... Làm gì vậy?”

Vương gia ôm ta đến gian ngoài, lấy tư thế như cho đứa nhỏ đi tiểu để ta “xuy xuy”.

Ta đỏ mặt, cẩn thận nói: “Vương gia, nô tài, tự... Tự làm được rồi, không dám phiền vương gia.”

Vương gia nghiêm túc nói: “Không sợ miệng vết thương nứt ra thì cứ tự động.”

Nhưng mà ta tình nguyện miệng vết thương nứt ra cũng không hy vọng vương gia ngài sẽ giúp ta, còn ta lại không dám nói ra, đành nghe theo ý vương gia.

Vừa nãy khi vương gia nói chuyện thì hơi thở phun vào tai ta, ta có thể tưởng tượng ra lỗ tai mình hồng thế nào, thậm chí mặt và cổ cũng hồng. Càng sốt ruột càng không ra được, ta gấp đến nỗi chảy mồ hôi.

Ông trời, để ta chết đi!

Vương gia nhìn thấy ta lâu như vậy mà còn chưa ra, vậy, vậy mà lại phát ra âm thanh “xuy xuy”, ta nhin một lúc lâu, cuối cùng cũng nhỏ giọng nói: “Vương gia, làm kiểu đó ta càng không tiểu được.”

Vương gia im miệng, căn phòng yên tĩnh thật đáng sợ, chỉ còn tiếng thở của ta và vương gia.

Muốn phá hoại bầu không khí này, nên ta nói khẽ: “Vết thương của vương gia sao rồi, còn đau không?”

Vương không chút để ý đáp: “Không tệ.”

“Phúc vương gia sao rồi?”

“Hắn không cần người quan tâm, thật đó, không chết.” Vương gia không kiên nhẫn nói.

Ta lại hỏi: “Chuyện xảy ra sau hôm đó thế nào?”

“Người chăn ngựa trở về, sau đó chúng ta về nhà.”

“A, người chăn ngựa đó lợi hại vậy sao, hắn giết hết hắc y nhân hả? Hay, đáng tiếc! Nếu mà không ngất, có thể nhìn thấy hắn giết sát thủ thế nào.”

Lúc ta đang tiếc hận, chợt nghe vương gia nói: “Ái phi chưa thấy đủ sao, chẳng lẽ muốn trở lại lần nữa sao?”

Ta lập tức lắc đầu: “Không không, một lần là đủ rồi.” Truyện cười, ta cũng không muốn nhận thêm một đao nữa đâu, cảm giác đó thật là đau đớn.

Đột nhiên vương gia ôm lấy ta, đặt lên giường.

Ta nghi ngờ nhìn vương gia.

Vương gia liếc nhìn ta, vừa mặc quần cho ta vừa nói: “Chẳng lẽ vương phi còn chưa tiểu xong, muốn tiếp tục nữa không?” Nói xong thì bàn tay vừa giúp ta mặc quần làm tư thế muốn cởi quần.

Ta sợ hãi lập tức lắc đầu: “Xong rồi, xong rồi.”

Vương gia cười, đắp mền cho ta, nói người nghỉ ngơi cho tốt rồi đi.

Nhiệt độ trên mặt còn chưa hạ, Tân Nguyệt cười títt mắt bước vào, dù bận rộn như thế vẫn ung dung nhìn ta.

Ta giống như làm việc gì trái lương tâm, cà lăm nói: “Tân Nguyệt, tỷ đi rót chén trà cho ta đi, ta khát.”

Tân Nguyệt đưa nước trà cho ta, ta suy nghĩ một lúc lâu, nói: “Cái kia, Tân Nguyệt tỷ tỷ, ngày đó khi ta trở về có làm gì mất mặt không?”

Tân Nguyệt sâu sắc nhìn ta, nói: “Ý công tử là sao? Sao Tân Nguyệt lại nghe không hiểu.”

Ta nhỏ giọng nói: “Chính là, chính là quần áo không chỉnh tề, bị người ta ôm ấp này nọ thôi.”

Tân Nguyệt cười nói: “Thì ra ý công tử là như vậy, ngày đó sau khi vương gia ôm công tử về, dọa Tân Nguyệt muốn chết, trên người vương gia và công tử toàn là máu, mặt vương gia đen sẫm, đi thẳng đến phòng ngủ, sau đó truyền thái y, mãi đến khi vết thương của công tử đã xử lý tốt rồi vương gia mới đồng ý chữa trị vết thương của mình.

Công tử mê man hai ngày, vương gia vẫn ở bên cạnh, lúc đổi thuốc mới ra ngoài. Hôm qua khi công tử tỉnh dậy, vương gia đang ở cách vách đối diện, nghe tiếng công tử liền xông vào...”

Sau đó Tân Nguyệt nói gì ta đều không nghe được, ta bị vây trong suy nghĩ và ngơ ngác.

Vương gia luôn cao cao tại thượng, ừm, vì sao có bộ dáng đó, vì sao lại có bộ dáng như thế, ngày thường vương gia luôn có bộ dáng như nhìn ta không vừa mắt, chẳng lẽ vương gia nghĩ mấy ngày nay ta đã phát hiện được bí mật nào đó, bởi vì thân phận vương phi nên không thể giết người diệt khẩu, cho nên lấy lòng ta.

Nhưng mà vương gia có thể vạch trần thân phận ta, sau đó gián tiếp giết ta, chính là chiêu mượn đao giết người đó.

Có lẽ vương gia muốn nuôi ta cho béo lên rồi giết, sau đó bán ta đến quầy bánh bao nhân thịt làm bánh bao.

Hay là vương gia thấy ta thay hấn chắn một đao, cho rằng con người ta không xấu, bắt đầu đối xử tốt với ta.

Ai da da, càng nghĩ càng loạn, mặc kệ nó, dù sao đãi ngộ bây giờ không tệ, ăn được ngủ ngon mới là tốt nhất.

Ngày đầu tiên trôi qua rất nhanh, ăn ăn cơm, đọc đọc sách, chơi chơi đùa, rất nhanh trời liền tối.

Nếu mỗi ngày đều trôi qua như vậy, ai có thể chịu được. Trước kia khi còn làm hạ nhân đã từng nằm mơ rằng, chỉ cần có vài ngày mà vươn tay là có cơm đến miệng thì thỏa mãn. Có lẽ có vài ngày như vậy thì không tệ, nhưng mà nhiều ngày, ta liền chịu không nổi, nếu mỗi ngày đều hoạt động miệng như thế, rồi vấy tay, không cần làm gì, giống như bại liệt.

A a a! Ta muốn điên! Đây là cuộc sống của người sao, ngay cả giường cũng không thể xuống, mỗi ngày đều nằm úp sấp, đọc sách hoài cũng chán, chơi đùa cũng không muốn chơi nữa, ta bắt đầu nằm ngay đơ trên giường.

Aii, chán, chán quá!

12. Chương 12: Dưỡng Thương (2)

Editor: AM

Mỗi ngày, Tân Nguyệt phụ trách việc ăn uống của ta, vương gia phụ trách việc ở với ta, ta thì phụ trách việc buồn bực, chẳng phải vương gia bề bộn nhiều việc sao, sao mà mỗi lần ta có nhu cầu thì vương gia đều xuất hiện, thời gian khác thì không thấy đâu, đúng là không thể lấy thói quen của người bình thường để thể hiện hành vi của vương gia được mà.

Những ngày dưỡng thương nhàm chán trôi qua, cuối cùng vương gia cũng cho phép Vãn Thiên đến thăm ta, hai lần trước Vãn Thiên đến đều bị đuổi về, lần này cũng vất vả rất nhiều mới được vào, còn ta thì năn nỉ nói rằng ngồi ngốc trong phòng nhiều quá nên khó chịu.

“Vết thương tam tẩu sao rồi?” Vãn Thiên chưa tới nhưng tiếng đã tới rồi, sau đó mới thấy Vãn Thiên cười tí mắt xuất hiện ở cửa, nhìn thấy ta nằm úp sấp trên giường liền đi tới, quan tâm hỏi: “Vết thương tam tẩu còn đau không?”

Ta lắc đầu cười nói: “Đã không còn đau.”

Vãn Thiên di chuyển ghế ngồi, lên án nói: “Tam tẩu, tẩu không biết thôi, ngày đó tam ca ôm tẩu kín mít, không cho ta nhìn một cái, ta cũng hiểu sơ y thuật, nhưng mà tam ca lại không tin ta, cứ ôm tẩu hồi phủ rồi kêu thái y xử lý vết thương. Thật là, chẳng phải ta chỉ mới trị chết một người thôi sao, lúc đó ta mới học y thuật, với lại bệnh của người nọ đã được sư phụ cho biết là không trị được mà, không ngờ tam ca còn nhớ việc đó? Tam tẩu tẩu nói xem có phải là tam ca quá phận quá rồi không, may là vết thương của tẩu không nguy hiểm đến tính mạng, nếu không, chờ huynh ấy ôm tẩu về đến vương phủ, dưa chuột này nọ cũng lạnh hết rồi.”

Vãn Thiên nói không ngừng nghĩ, nhìn thấy ta ngẩn người, hỏi: “Tam tẩu tẩu đang nghe sao?”

Ta sững sờ, đáp lại: “Đang nghe, người nói tiếp đi.”

“Nhưng mà cũng do tam ca quá sốt ruột, tẩu không biết thôi, lúc ấy trên lưng tẩu toàn là máu, còn ngất nữa, đệ cứ tưởng là tẩu không qua được, lúc ấy tam ca như bị điên vậy, một tay ôm tẩu, một tay cầm kiếm giết địch, đây là lần đầu đệ thấy tam ca phát huy thực lực như thế đó, nếu người chần chừ kia không xuất hiện thì những sát thủ đó cũng bị chúng ta giải quyết thôi.”

Nói xong, Vãn Thiên ai oán: “Tam ca cũng thật là, hai lần trước đệ đến thăm tẩu, tam ca cũng không cho, đệ cứ tưởng bệnh của tẩu rất nghiêm trọng, nhưng tam ca đã nói là không sao. Đệ biết là tam ca giận đệ vì mang tẩu ra ngoài, đệ đã nhận sai rồi, cho nên lần này tam ca mới cho đệ vào.”

Ta cũng ai oán nói: “Vãn Thiên, mấy ngày nay ta nằm úp sấp đến mọc meo luôn rồi, đừng nói phòng này, ngay cả giường cũng không thể tùy tiện đi lại, thật là khổ quá mà.”

Ta và Vãn Thiên ở trong này nói hết nỗi lòng, đem chuyện bị đè nén mấy ngày nay phát tiết hết.

Cười nói một lát liền đến giữa trưa, ta và Vãn Thiên ăn cơm trong phòng, Vãn Thiên còn ngồi ngốc một lát, đến khi vương gia đen mặt đuổi về thì mới chịu đi.

Lần này vương gia cũng không đi vội, hỏi: “Ái phi và tứ đệ nói chuyện vui lắm sao?”

Ta gật gật đầu: “Ừm, không tồi.”

“Đúng vậy, bốn vương nghe được rõ ràng.” Vương gia cười tí mắt nói.

“A, người, người nghe lên.” Ta lấy tay chỉ vào hắn.

“Chẳng lẽ ái phi không biết, bốn vương ở cách vách, cách một vách tường mỏng nhạt.”

A a a! Ta nhất định sẽ chết, nói xấu sau lưng người ta, còn bị chính chủ nghe được, đúng lúc người này lại là vương gia. Ta cúi đầu chờ đợi vương gia tuyên án.

Chờ đã lâu, lại nghe vương gia nói: “Ái phi mệt rồi sao, vậy thì ngủ đi!”

Sau đó nhẹ nhàng đỡ ta nằm úp sấp, đắp kín chắn. Ta cũng biết thời thế mà nhắm mắt lại, nhưng lại không nghe thấy tiếng bước chân, mà là nghe thấy âm thanh cối y phục, sau đó chặn bị xốc lên, thân thể ầm ập tiến vào. Ta không dám động, chỉ có thể mặc kệ động tác của vương gia, vương gia duỗi tay ôm ta vào lòng.

Vương gia này có phải lại bị động kinh nữa rồi hay không, thật là kỳ lạ, chẳng lẽ đối ý, làm mặt ta nóng muốn chết, còn không bằng giết ta bằng một đao luôn đi, kiểu chết này quá giày vò.

Có lẽ là mỗi ngày ta đều ngủ trưa vào giờ này, cho nên chỉ một lát liền ngủ mất, sau khi ngủ xong chỉ cảm thấy hình như tư thế ngủ này rất thoải mái mà thôi!

Có lẽ do cánh tay đang ôm ta, hay là giấc ngủ trưa mỗi ngày đều không sâu như thế, dù sao ta rất nhanh tỉnh dậy, hơi cử động cánh tay, có hơi tê, người dưới thân còn đang ngủ. Lần đầu quan sát vương gia ở khoảng cách gần như vậy, ngay cả lỗ chân lông trên mặt đều nhìn thấy rõ ràng, giữa lông mày có nốt ruồi, hơi nhạt, lông mi rất thô, tuy không dài nhưng rất dày. Mặt trái có vết sẹo mờ nhạt, dài nhỏ, có lẽ là mới bị trước đây, không nhìn kỹ sẽ không phát hiện. Môi không dày lắm, nhưng rất hồng hào, Trần thúc nói đây là biểu hiện cơ thể khỏe mạnh. Cho nên mỗi lần ta sinh bệnh mà không muốn Trần thúc phát hiện thì đều cần môi trước khi gặp Trần thúc, hoặc vụng trộm mượn son môi thoa lên, nhưng mà đều bị Trần thúc phát hiện, ra lệnh cho ta phải làm việc gấp đôi sau khi hết bệnh, nhưng mà mỗi lần ta khỏe mạnh trở lại, Trần thúc đều quên mất việc này.

Đột nhiên lông mi vương gia run rẩy, ta sợ hãi nên lập tức nhắm mắt giả bộ ngủ, cánh tay ôm lấy ta chuyển động, sau đó ta có cảm giác vương gia đang nhìn mình, bàn tay nhẹ nhàng chạm vào lưng ta, rồi chuyển đến đầu, vuốt ve một lát mới dừng lại, thở dài, nhẹ nhàng đặt ta sang bên cạnh, đứng dậy mặc y phục rồi ra ngoài, đứng ngoài cửa dặn dò Tân Nguyệt mấy câu mới rời đi.

Ta lén lút mở mắt ra, trong phòng không có ai, xem ra đã đi thật rồi.

Sau đó Tân Nguyệt vào phòng, hỏi: “Công tử ngủ ngon không?”

Ta buồn bã, trả lời ỉu xìu: “Ừm, ngon.”

“Công tử còn cảm thấy ngọt ngào không?”

Ta đáp: “Ừm, ngọt ngào muốn chết.”

“Thời tiết hôm nay rất tốt, chúng ta ra ngoài chơi đi.”

Ta hưng phấn nói: “Thật sao, vương gia đồng ý?”

Tân Nguyệt gật gật đầu, cười nói: “Xem công tử vui chưa kìa.”

Mặc y phục xong, Tân Nguyệt cẩn thận đỡ ta ra ngoài, ta hít thật sâu, ừm, cảm giác không khí bên ngoài rất tốt, giống như tất cả mọi thứ trong cơ thể đều thức dậy. Ta nhẹ nhàng nằm úp sấp trên ghế đệm, ăn hoa quả, à, đây mới là nhân sinh.

Từ đó về sau, ta đều ra ngoài ngồi một lát, Vấn Thiên cũng thường tới, mỗi lần tới đều nhìn thấy gương mặt âm u của vương gia, nhưng ta và Vấn Thiên đều không bị ảnh hưởng, vẫn tán gẫu vui vẻ như trước.

Điều đáng ăn mừng là ta đã có thể tự mình giải quyết tốt việc ăn uống tiểu tiện, không cần làm phiền Tân Nguyệt và vương gia nữa, ta chưa bao giờ biết thì ra cảm giác tự mình động thủ lại tốt như thế.

13. Chương 13: Cung Yến

Editor: AM

Sau khi vết thương được vương gia xem xét và xác nhận đã tốt, ta mới nhớ đến sinh thần của mình, vừa cẩn thận vừa kỳ vọng nhìn vương gia. Vương gia nhìn ta một chút, còn dùng tay kiểm tra, ấn một cái, giống như đang chọn thịt heo vậy, sau đó đứng dậy nói: “Tốt rồi.”

Ta lập tức mặc y phục cho tử tế rồi ngồi xuống, cười nói: “Cảm ơn vương gia.”

“Cảm ơn cái gì?” Vương gia hứng thú.

Ta đương nhiên không thể nói lời thật lòng rằng nhờ câu nói của vương gia mà có thể quyết định việc cử động của ta sau này, nhẹ đáp: “Đương nhiên là cảm ơn vương gia đã chăm sóc trong khoảng thời gian này, thật là không có gì có thể báo đáp được.”

“Người có thể làm việc để báo đáp, nhưng mà sau này hãy nói đến việc này đi. Hôm nay bốn vương nói cho ái phi biết một việc, ngày kia là Tết Đoan Ngọ, cho nên chúng ta phải vào cung tham gia yến tiệc.”

Ta lập tức ngắt lời: “Nhưng mà, nhưng mà ta là nam? Không thể đi được, lỡ như bị nhìn ra thì làm sao bây giờ?”

“Ái phi của bốn vương sao có thể là nam? Bốn vương nói người là nữ, người chính là nữ. Còn nữa, hai ngày này phải học hành cho tốt về quy củ và lễ nghi trong cung, nếu như bị người ngoài nhận ra người là nam, ta không bảo đảm được đâu, tam tiểu thư.” Nói xong cũng không quay đầu lại mà đi thẳng, đột nhiên lui về sau nói: “Đúng rồi, mẫu phi cũng muốn nhìn thấy tức phụ của nàng.”

Ta ngã ngồi trên giường, đây chẳng phải là muốn mạng ta hay sao, ta chỉ là đồ dỏm, nếu vào cung, nhất định sẽ bị nhìn thấu. Tuy ta chưa đến hoàng cung bao giờ, nhưng cũng đã đọc qua trong sách và nhìn thấy người ta diễn kịch, hoàng cung là nơi đầy cạm bẫy và mưu mô, người ở đó đều thành tinh hết rồi.

Vì mạng nhỏ của ta và tam tiểu thư mà suy nghĩ, ta liệu mạng học lễ nghi, lúc ăn cơm cũng không ngừng việc ngâm nga lễ nghi dùng cơm và những lời nên nói khi gặp mẫu phi vương gia.

Vấn Thiên đến chơi nhìn thấy bộ dáng của ta như vậy, ngạc nhiên nói: “Tam tẩu, không cần đến thế đâu, không nghiêm trọng như vậy, tùy ý là được rồi, còn nữa mẫu phi rất tốt, tẩu nhất định sẽ thích. Tẩu là tức phụ đầu tiên của mẫu phi, mẫu phi nhất định sẽ thích tẩu.”

Trong lòng ta cười khổ, ta là nam, nếu mẫu phi người biết, chỉ kém không sẽ xé xác ta ra mà thôi.

Thời gian luôn trôi qua nhanh như thế, đặc biệt là khi mọi người không muốn nó trôi quá nhanh.

Ta nhìn trời rồi suy nghĩ lời đề nghị của vương gia, nắm chặt thời gian để nhớ kỹ lễ nghi dài dòng phiền phức.

Mặc kệ như thế nào, tết Đoan Ngọ vẫn đến đúng hẹn.

Tuy trước đó đã từng nhìn thấy đại phu nhân phủ Thượng thư ăn mặc lộng lẫy, khi đó cảm thấy thật đẹp, bây giờ nhìn như vậy, đúng là đẹp thật, nhưng mà phải mặc nhiều lớp y phục như vậy, còn phải mang một đồng hồ trên đầu, cảm thấy thật nặng nề. Cuối cùng cũng mặc xong, chuẩn bị đầy đủ mọi thứ rồi ngồi lên xe.

Vương gia với vẻ mặt muốn cười nhìn ta: “Sao ta lại thấy ái phi giống như muốn đến Hồng Môn Yến?”

Ta không thèm để ý, vẫn chuyên tâm thực hiện lễ nghi và quy cũ, thật hy vọng xe ngựa dừng dừng lại, nhưng mà hoàng cung và vương phủ rất gần, còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, xe ngựa đã dừng lại, ta cảm thấy ngay cả tim mình cũng ngừng theo nó luôn rồi.

Đến khi nhận ra thì ta mới phát hiện mình được vương gia ôm xuống, xong, vừa mới nhớ kỹ được này nọ liền quên hết. A a, ta tức giận gõ đầu mình, thật là vô dụng.

Vương gia cũng thật là, ôm ta xuống xe làm chi, nếu không thì ta cũng không quên mất mọi thứ, nếu thân phận bị phát hiện, hừ hừ, vương gia, dù có thành quỷ thì ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngài, ta lén lút trừng mắt nhìn hắn.

Ta đi theo vương gia vào trong, cũng không dám ngẩng đầu nhìn xung quanh, lỡ như bị người khác nhận ra thì hỏng bét.

Cũng không biết đi mất bao lâu, khi ta mệt đến nỗi muốn nằm bẹp xuống, cuối cùng cũng nghe thấy vương gia nói: “Đến rồi.” Lại xoay người nói với ta, “Cẩn thận một chút, đây không phải phủ Thượng thư, tam tiểu thư.”

Ta lúng túng gật đầu, cúi đầu nhìn gót chân vương gia và đi vào. Ban đầu đại sảnh đang xôn xao náo động liền an tĩnh lại, ta cảm giác được mọi người đang nhìn chằm chằm vào mình, ta sợ đến mức không dám ngẩng đầu lên.

Đột nhiên vương gia bắt lấy tay ta, ta cũng không tránh được, mặc cho hắn nắm. Hơn nữa cũng nhận thấy mọi người không còn nhìn ta nữa, đại sảnh cũng khôi phục lại vẻ náo nhiệt.

Ta điều chỉnh hô hấp, thì ra thật sự có chuyện ánh mắt có thể giết người!

Đột nhiên nghe thấy có người gọi chúng ta, “Tam ca, tam tẩu, ở đây.”

Ta đi qua theo tiếng gọi, nhìn thấy Vãn Thiên đang phát tay với ta, ta cười cười, sao Vãn Thiên này còn trẻ con hơn ta nữa vậy.

Đi đến bên cạnh Vãn Thiên ngồi xuống, Vãn Thiên nói: “Sao bây giờ tam ca tam tẩu mới tới?”

Vương gia không thèm để ý, ta trả lời: “Trên đường bị kẹt xe.” Ta không nói ra sự thật là mình không muốn mặc cái loại y phục phiền phức này, sau đó không thể không thỏa hiệp, đến nỗi làm trễ thời gian.

Khi Vãn Thiên vẫn còn đang nói chuyện thì nghe bên ngoài vang lên âm thanh sắc nhọn: “Hoàng thượng giá lâm!”

Ta đang muốn nhìn xem hoàng thượng lớn lên trông như thế nào, vương gia đã lôi kéo ta quỳ xuống, cúi đầu chỉ thấy một mảng áo màu vàng và đôi hài. Âm thanh êm tai vang lên: “Các vị ái khanh bình thân!”

Mọi người đứng dậy, hoàng thượng nói: “Hôm nay là Tết Đoan Ngọ, mọi người cứ tùy ý đi, không cần câu nệ.” Nói xong nâng chung rượu lên: “Không cần câu nệ.” Uống cạn.

Những người bên dưới không dám uống, ta cũng nâng chung rượu lên, uống cạn. Nào biết vương gia nói nhỏ: “Nữ quyến không cần uống cạn, tửu lượng của ái phi thật là mạnh.”

Ta lập tức không còn gì để nói, ngược lại Vãn Thiên lại cười: “Tửu lượng của tam tẩu đúng là mạnh thật đó, tiểu đệ kính tam tẩu một ly.” Ta lại nâng chung rượu lên uống cạn, rượu này càng uống càng ngon, không cay lắm, vào đến yết hầu rồi vào bụng làm toàn thân thoải mái, tâm tình cũng thoải mái theo.

Ta cầm chén không trong tay: “Vậy tam tẩu cũng kính tứ đệ một ly.”

Khi hai chúng ta uống rượu vui vẻ thì chợt nghe vương gia nói: “Tửu lượng của ái phi thật tốt!” Rồi nhẹ giọng nói, “Tam tiểu thư.”

Tam lập tức đặt chung rượu xuống bàn, không dám uống nữa.

Vương gia đưa cho ta một cái ly chứa gì đó, nghiêm mặt nói: “Uống cái này.”

Vãn Thiên ở bên cạnh trêu ghẹo: “Tam ca đang đau lòng cho tam tẩu sao, không say đâu mà, tửu lượng tam tẩu rất tốt.”

Ta không dám phụ họa, chỉ cúi đầu uống cái gì đó, ừm, đây là gì, ngọt ngọt, còn có vị chua chua, uống rất ngon, làm ta quên mất thứ rượu vừa rồi.

14. Chương 14: Thanh Vương Gia

Editor: AM

Khi ta đang chăm chú uống thứ nước không biết tên đó thì cảm thấy có người đang nhìn mình, ta tò mò nhìn lại, có một nam tử ngồi đối diện ta, khoảng hơn ba mươi tuổi, có vẻ giống vương gia, nhất là lông mi, lông mi Vãn Thiên và vương gia cũng dài như thế, ta đoán người này cũng là hoàng thân quốc thích, nếu không thì sao lại ngồi ở vị trí kế bên hoàng thượng cho được.

Người nọ nhìn thẳng vào ta, không e dè.

Ta không chống đỡ được ánh mắt của hắn, mặt mũi nóng bừng nhìn chén nước trong tay. Đột nhiên bên hông căng thẳng, bàn tay vương gia đang ôm lấy eo ta.

Làm ra hành động thân mật như vậy ở trước mặt mọi người có phần không thích hợp cho lắm thì phải, cho dù chúng ta là “phu thê”. Ta nghi ngờ nhìn về phía vương gia, phát hiện vương gia đang nhìn chằm chằm nam tử trước mặt, ánh mắt sắc bén, thật dọa người.

Nam nhân đó cười cười, cử chỉ nho nhã, đây là dạng người khiêm tốn mà trong sách nói đúng không?

Kỳ quái, nam nhân như vậy nhìn ta, nhưng ta lại không tức giận, thậm chí còn có hảo cảm, cảm thấy muốn làm quen với hắn.

Nhìn xem biểu tình của vương gia, ta vẫn thành thật ngồi uống nước thì tốt hơn.

Chỉ một lát sau, ta cảm thấy bụng dưới hơi căng, kìm nén cũng không phải cách, không biết bao giờ cung yên mới kết thúc. Ta nhỏ giọng nói với vương gia: “Vương gia, nô tì muốn, ừm, muốn đi nhà xí một chút.”

Vương gia liếc nhìn ta rồi quay đầu phân phó vài câu với cung nữ, lại nói với ta: “Ừ, đi đi.”

Ta đứng dậy đi theo cung nữ kia ra ngoài, đi tới ngoài điện, gió đêm nhẹ nhàng thổi qua, tâm tình cũng thoải mái theo làn gió.

Ta đi theo cung nữ tới nhà xí, sau khi giải quyết thoải mái, vừa bước chân ra ngoài liền không nhìn thấy cung nữ đó nữa, nhìn khung cảnh tối lửa tắt đèn này, còn thêm việc ta không biết đường, ở vương phủ còn lạc đường được, nói chi là hoàng cung.

Đi loạn xạ về phía trước, đi vài bước chợt thấy bóng người, ta giật mình. Quát: “Phía trước là người hay là quỷ?” Tuy biết trong hoàng cung có không ít người chết, nhưng ta tự hỏi qua mình chưa làm điều gì xấu. Người đối diện cười trầm thấp, đi về phía trước vài bước, ta mượn ánh sáng mờ mờ manh manh mà quan sát, mặt không trắng, răng nanh không thấy nhọn, cũng không treo lơ lửng, hình như là người.

Hắn lại bước thêm hai bước, lúc này ta mới nhìn rõ, thì ra là nam nhân ngồi đối diện ta lúc nãy. Ta vỗ ngực, không tệ không tệ, không phải quỷ là tốt rồi.

Nam nhân lại bước gần ta vài bước, hỏi: “Người tên gì?”

“Tần Uyển Dung.”

“Bao nhiêu tuổi?”

“Mười chín tuổi.”

Hắn yên lặng một lúc lâu, sau đó xoay người rời đi, ta vội vàng gọi hắn lại: “Cái kia, đợi một lát, đó, ta không biết đường về, ừm, ngươi có thể mang ta về được không?” Ta nhìn hắn.

Hắn cười: “Nguyện vì vương phi cống hiến sức lực.” Hắn thả chậm bước chân, để ta có thể bước theo.

Ta chạy chậm vài bước để bắt kịp bước chân hắn, từ phía sau nhìn kỹ lại, chiều cao không khác vương gia cho lắm, nhưng rất gầy. Cho dù hắn mặc nhiều y phục nhưng vẫn cảm nhận được, làm nổi bật lên vóc dáng rất cao của hắn.

Không biết vì sao ta lại nguyện ý nói chuyện với hắn, lại không tự giác được muốn ngồi ngóc với hắn một lát.

Ta nhẹ giọng hỏi: “Người là ai?”

“Người không biết sao?” Hắn xoay người, hứng thú hỏi ta.

Ta nháy mắt mấy cái, lắc đầu.

“Vậy ngươi đoán đi, đoán đúng sẽ tặng lễ vật cho ngươi.” Hắn dụ dỗ.

Ta nghiêng đầu ngẫm lại, thế hệ vương gia hoàng tộc có bốn người, người thứ nhất An Dương Thắng Thiên là hoàng thượng, người thứ hai An Dương Tĩnh Thiên là công chúa, sau đó là vương gia, thứ tư là Vãn Thiên. Hoàng tộc đời trước đều chết hết rồi, chỉ còn lại Thanh vương gia An Dương Thanh, những hoàng tộc khác thì ta không nhớ được.

Ta thăm dò: “Người là Thanh vương gia?”

Hắn cười ha ha nói: “Vương phi thật là thông minh, ngươi muốn lễ vật gì?”

Ta cao hứng nói: “Thật sao?”

“Ta đương nhiên là vương gia, không thể giả được.”

“Không phải, ta là nói việc ngươi muốn tặng lễ vật cho ta kìa, chúng ta lại không quen biết.”

Hắn bật cười: “Bây giờ chẳng phải đang làm quen sao? Muốn ta giới thiệu trước không?”

Ta cũng vui vẻ: “Không cần, sao ngươi lại rời đi? Ai da, có phải cung yến kết thúc rồi không, vậy phải làm sao bây giờ?” Ta khẩn trương đi về phía trước.

Thanh vương gia giữ chặt ta, cười nói: “Không có, một lát nữa mới kết thúc, không cần gấp, hai ta đi từ từ, không vội.”

Nếu Thanh vương gia đã nói như vậy, ta cũng không nên đi trước, đi từ từ với hắn thôi.

Vương gia hỏi ta vài việc vặt, như là ở đây có quen hay không, đồ ăn có ngon hay không, cảnh sắc thế nào, ta trả lời từng thứ, còn thuận tiện hỏi một chút, ví dụ như mẫu phi vương gia là người thế nào, lúc gặp bà bà cần chú ý điều gì, ví dụ như nên bàn về việc hiếu động của Vấn Thiên hay việc nghiêm túc của vương gia, ta không dám nói vương gia động kinh, dù sao cũng là người một nhà, đều là họ An Dương.

Đột nhiên Thanh vương gia nói: “Ngươi gọi ta thúc thúc, ta gọi ngươi Uyển Dung được không?” Ta gật đầu nói vâng, Thanh vương gia này, người cũng như tên, giống như thanh phong* làm người ta cảm thấy thoải mái, sẽ không tự giác được mà muốn làm quen. Cho nên ta thân thiết kêu một tiếng: “Thúc thúc.”

*ngọn gió mát

Hắn cười to nói: “Được được, Uyển Dung.”

Hắn còn nói: “Nghe nói trước đó ngươi phải dưỡng thương trong phủ, vết thương thế nào? Khỏi hẳn chưa?”

“Đều đã khỏi, lúc vết thương kéo da non thì rất ngứa, nhưng mà bây giờ đã tốt rồi.” Ta còn cử động hai lần để chứng minh mình rất tốt, còn ai oán nói, “Khoảng thời gian đó, vương gia hại ta thật thảm, nhất định phải nằm úp sấp trên giường, ngay cả việc bước xuống giường cũng không được phép, đừng nói đến việc phơi nắng.” Ta nhân cơ hội kể khổ với thúc thúc.

Khi chúng ta đang trò chuyện rôm rả, đột nhiên vương gia đi tới, ta sợ hãi không dám lên tiếng, vương gia đen mặt liếc nhìn ta, lại nhìn về phía thúc thúc.

Vương gia lại liếc nhìn ta, ta sợ không dám động đậy.

Vương gia trừng ta một cái, thấp giọng nói: “Qua đây!” Ta lập tức chạy tới, tuy giọng nói của vương gia không để lộ vẻ tức giận, nhưng ta cũng không dám sờ râu hổ, mặc kệ lúc nào cũng không dám.

Vương gia nói với thúc thúc: “Tạ vương thúc đã đưa vương phi về!” Sau đó nắm tay ta đi nhanh về phía trước.

Thúc thúc ở phía sau nói: “Nghĩ được lễ vật gì thì nói với ta, ta đưa cho ngươi.”

Ta vừa muốn trả lời, vương gia ôm lấy ta bước qua cửa.

Vương gia đặt ta trên mặt đất, nhìn chằm chằm ta nói: “Ái phi thật là biết thông đồng với người khác, ngay cả vương thúc cũng bị ngươi mê hoặc, nói, vương thúc có biết thân phận của ngươi hay không?”

Ta lắc đầu giải thích: “Không như ngươi nghĩ đâu, con người thúc thúc rất tốt, ở một chỗ với thúc thúc có cảm giác giống như ở cùng Trần thúc vậy, ừm, ta coi Trần thúc là phụ thân.”

Vương gia cầm lấy tay ta, giọng nói hung ác: “Sau này vương phi phải cẩn thận, không nên tùy tiện tin tưởng người khác, tam tiểu thư.” Nói xong buông tay ta, xoay người ra khỏi phòng, đứng ở cửa, “Vương phi không muốn quay về cung yến sao!”

Ta lập tức bắt kịp bước chân vương gia đi đến đại sảnh.

15. Chương 15: Bà Bà

Editor: AM

Một đường bình an đi đến đại sảnh, mọi người đều đang bận nói chuyện với nhau nên không để ý đến chúng ta, ta lặng lẽ ngồi trở lại vị trí, không dám trắng trợn nhìn thúc thúc ở đối diện nữa.

Lén nhìn sắc mặt vương gia, vẫn đen như cũ, thật là, không phải chỉ ra ngoài quá thời gian thôi sao, cũng không thể trách ta được, rõ ràng là cung nữ kia bỏ đi trước, nếu không thì sao ta có thể lạc đường?

Từ khi gặp được vương gia đến giờ, ta cảm thấy lá gan của mình hình như nhỏ đi, chẳng lẽ vương gia chính là sát tinh của ta giống như Trần thúc đã từng nói.

Trần thúc nói, trong cuộc đời mỗi người đều sẽ gặp sát tinh của mình, có thể là khi còn nhỏ, lúc trưởng thành, về già, tóm lại nhất định sẽ gặp, là nam, hoặc là nữ. Sát tinh có thể ở cùng người một canh giờ, một ngày, một tháng, cũng có thể là cả đời.

Điều ta muốn biết nhất lúc này là sát tinh này ở cùng ta bao lâu, ông trời phù hộ ngàn vạn lần không cần là cả đời!

Có lẽ ông trời nghe thấy lời cầu nguyện của ta, vương gia ngồi sát qua, nhỏ giọng nói: “Đừng thất thần, mẫu phi gọi người qua.”

Ta nhìn theo tầm mắt vương gia, nhìn thấy nữ tử trung niên ngồi bên cạnh hoàng thượng cười với mình.

Ta quay đầu lại, nhìn vương gia tha thiết, vương gia không để ý đến ta, ngược lại tự mình uống rượu. Ta cắn răng, vẫn còn giận sao, không phải chỉ ở ngoài hơi lâu một lát thôi sao? Quý hạp hồi!

Bất đắc dĩ, ta nở nụ cười, đứng dậy đi đến trước mặt “bà bà”. Ta vừa muốn mở miệng, bà bà đã kéo tay ta để ta ngồi bên cạnh nàng, cười nói: “Uyển Dung đứng không?”

Ta gật gật đầu, “Ừm, dạ, mẫu phi.”

“Ngẩng đầu lên, tuy chúng ta là hoàng thất, nhưng cũng là người một nhà, không cần câu nệ như thế.”

Ta ngẩng đầu, cố giữ vững nụ cười. Đây là mẫu phi thân sinh của hoàng thượng và vương gia, ít nhất bốn mươi tuổi, nhưng lại nhìn giống như tỷ tỷ vương gia, hoàng thái hậu này bảo dưỡng thật là tốt, cũng không thấy nàng mang nhiều đồ trang sức, nhưng lại xuất hiện quý khí từ trong người phát ra, đây không phải là thứ mà vương phi hai ba ngày như ta có được.

Vị bà bà này rất thân thiện, kéo tay ta nói: “Ta gọi con là Dung nhi được không, vết thương của Dung nhi đã tốt chưa?”

“Mọi thứ đều tốt, đa tạ mẫu phi mong nhớ.”

“Ồ chung với Hình Thiên có tốt không?”

“Không tệ.”

“Tính tình đứa nhỏ Hình Thiên này rất lạ, nếu nó làm con ủy khuất, hãy tới tìm ta, ta làm chủ cho con. Giữa phu thê với nhau, quan trọng nhất là phải thông cảm và khoan dung cho nhau. Đứa nhỏ này, nếu nó đã quyết định việc gì, nhất định sẽ làm đến cùng, đối nhân xử thế cũng vậy. Ta nhìn ra được Hình Thiên trân trọng con, đôi khi không biết biểu hiện thế nào, cũng sử dụng sai cách. Dung nhi à, với tư cách là mẫu thân, ta thật tình hy vọng các con sẽ hạnh phúc, còn việc khi nào hai con có tiểu hài tử, ta không trông mong lắm, nhưng vẫn muốn sớm ôm tôn tử một chút, nữ hài tử cũng được, nam nữ ta đều thích, hoàng thất chúng ta toàn là nam hài tử thôi.”

Đề tài này thật không tốt, đối mặt với lão nhân gia hy vọng được ôm tôn tử, ta nhìn thấy rất khó chịu, chỉ có thể nói lời xin lỗi, ta và con trai người không thể có hài tử được, thật sự xin lỗi, sau này, nếu người biết sự thật cũng đừng trách ta, ta là bất đắc dĩ, có nỗi khổ trong lòng.

Ta nói lảng sang chuyện khác: “Mẫu phi, trước đây vương gia thế nào, Dung nhi muốn biết?”

Đề tài này đúng ý vương phi, bà bà bắt đầu giảng lại lịch sử của vương gia, trong đó quan trọng nhất vẫn là màn cầu hôn năm vương gia tám tuổi.

“Trước đây Hình Thiên không nói nhiều cho lắm, nếu đại ca nhị tỷ và Vãn Thiên muốn nói chuyện với nó thì đều phải chủ động, sau này nhị tử của Thanh vương gia ở hoàng cung một thời gian ngắn, không ngờ Hình Thiên lại rất bảo vệ hài tử kia, ta chưa từng thấy Hình Thiên dụng tâm với ai như thế. Sau đó có một ngày Hình Thiên nói với ta muốn cầu hôn hài tử đó, muốn hài tử đó làm vương phi của nó. Nhưng Hình Thiên chưa kịp thổ lộ, đứa nhỏ đó xảy ra chuyện, ngay cả thi thể cũng không tìm được. Ta vẫn chưa nói chuyện này cho Hình Thiên biết, dù sao Hình Thiên cũng không biết hài tử kia là nhị tử của Thanh vương. Nhưng mà ta nghĩ có lẽ bây giờ Hình Thiên đã biết chân tướng rồi, nếu không thì với tính tình của nó chắc chắn sẽ không thành hôn. Cho nên, Dung nhi, sau này con và Hình Thiên phải sống với nhau thật tốt, sau đó sinh cho ta vài tôn tử, càng nhiều càng tốt, nam nữ đều được.”

Khóe mắt ta giật giật, vị bà bà này thật là, thật là có ý tứ, mọi người có quan hệ huyết thống với vương gia đều bất thường như vậy sao?

Xem ra buổi tối hôm nay mà không gặt đầu, bà bà này có khả năng sẽ làm ta và vương gia tạo hài tử ngay trong đêm, ta nên gặt đầu là tốt nhất.

Trên gương mặt tươi cười của bà bà xuất hiện một nếp nhăn, ta nói thầm, vui như vậy sao?

Bà bà tháo vòng tay từ trên cổ tay, muốn đeo cho ta. Ta lập tức khấn trương, đây là ngự tứ, không thể tùy tiện nhận lấy.

Bà bà nói: “Dung nhi, ngươi đã là thê tử Hình Thiên, vậy ta là bà bà của ngươi đúng không?”

Ta gặt đầu.

“Vậy bà bà đưa này nọ cho tức phụ nhi cũng là hợp tình hợp lý, không phạm pháp đúng không?”

Ta lại gặt đầu.

“Bà bà là trưởng bối, đưa này nọ cho tức phụ nhi, về tình về lý thì tức phụ nhi nên nhận lấy đúng không?”

Ta vẫn gặt đầu.

“Ta đưa vòng tay cho Dung nhi, Dung nhi nên nhận đúng không?”

“Hình như là vậy.”

“Vậy Dung nhi nhận đi!” Nói xong liền đeo vòng tay vào cổ tay ta.

Thật ra lý do ta không nhận vòng tay này, một là làm người nên khiêm tốn một chút, hai là ta không biết tên của vòng tay này, nhưng mà vẫn biết nó rất quý giá, nói vô giá cũng không quá đáng, vật quý giá như thế, sao ta có thể nhận được.

Lỡ như thân phận của ta bị phát hiện, vậy vòng tay này sẽ làm ta gánh thêm một tội danh, tuy bây giờ ta là vương phi, nhưng mỗi giờ mỗi phút đều không quên bản chất của mình.

Ta còn muốn từ chối, liền nghe vương gia nói: “Cho người, người nhận đi, nói thêm làm gì?” Rồi nói với bà bà, “Mẫu phi, Hình Thiên phải về.” Nói xong túm tay ta đi ra ngoài.

Ta quay đầu cười nói: “Mẫu phi ngủ ngon!”

Ngồi trên xe ngựa, ta gỡ vòng tay ra đưa cho vương gia, “Vương gia nhận đi, vật quý giá thế này, nô tài không dám nhận.”

“Mẫu phi cho người thì người nhận đi, sau này khi gặp mẫu phi nhớ phải mang theo, nếu mà không, hừ hừ.”

Ta tức giận nói: “Nếu như sau này mọi chuyện bị phát giác, ta sẽ trả vòng tay này lại cho người.”

Về phủ, ta mệt mỏi nằm trên giường, ngẫm nghĩ, nếu sau này gặp phải chuyện như thế thì tránh được liền tránh, không tự chịu tội nữa.

16. Chương 16: Cá Nướng

Editor: AM

Ngày hôm đó, trời quang mây tạnh, Vãn Thiên rảnh rỗi không có gì làm nên chạy đến nói chuyện phiếm với ta, nhìn thấy biểu hiện không tốt lần cung yến trước, vương gia ra lệnh ta không được rời khỏi vương phủ trong vòng một tháng, cho nên mỗi ngày của ta đều là đi dạo trong vương phủ, may là vương phủ này đủ lớn, ta vẫn chưa đi hết. Ngày ngày nhân nhâ sung túc như vậy trôi qua, ăn cơm, phơi nắng, đi dạo, đi ngủ.

Trần thúc từng nói, phải trở thành người dễ thỏa mãn, như vậy mới có thể vui vẻ, sống lâu.

Ta cũng không biết mình là người thế nào, chỉ biết nếu mỗi ngày đều có cơm ăn, ngủ đủ giấc, ta sẽ vô cùng vui vẻ.

Hôm nay ta và Vãn Thiên ở trong đình nói chuyện phiếm, uống trà, trò chuyện câu được câu không, đột nhiên nhìn thấy có cá nhảy lên mặt nước, ta hưng phấn kêu lên: “Cá, có cá, chúng ta câu cá đi, sau đó nướng ăn, trong sách nói người hành tẩu giang hồ đều ăn như vậy.”

Vãn Thiên nói theo: “Được được. Ta cũng chưa thử qua, hôm nay chúng ta sẽ lĩnh hội một lần.”

Chỉ một lát sau, có hạ nhân lấy cần câu cá ra, ta và Vãn Thiên ngồi bên bờ câu cá, tuy trước kia chưa từng câu cá, nhưng vẫn biết muốn câu dính thì phải yên tĩnh, cố kiên nhẫn, loài cá cực kỳ thông minh.

Hai chúng ta ngồi bên bờ hồ gần một canh giờ, cuối cùng Vãn Thiên cũng không nhịn được: “Đây là cái loài cá gì, khó mắc câu như vậy, đã một canh giờ rồi, một con cũng không câu được.” Nói xong, thả cần câu xuống, đi đến ngồi xuống tảng cây bên cạnh, cầm lấy quạt sống chết quạt lấy.

Ta cũng nhụt chí, cá trong hồ này thành tinh hết rồi, nếu không thì sao lại không cắn câu. Ta đứng dậy đi đến ngồi xuống bên người Vãn Thiên, thương lượng: “Nếu không, chúng ta xuống dưới bắt cá đi?”

Vãn Thiên thờ ơ: “Con cá này, ngay cả câu còn không dính mà tẩu còn trông chờ vào việc bắt được nó sao? Hơn nữa hồ nước rất sâu, tẩu biết bơi sao?” Ta nhụt chí dựa vào thân cây, ngay cả biết bơi, ta cũng không dám xuống nước, đâu có nữ nhân nào xuống nước.

Nhìn hồ nước gợn giữ một lúc lâu, đột nhiên linh quang chớp lóe, nói: “Không câu được cá, hay là chúng ta cũng đi nướng cá đi, kêu hạ nhân lấy mấy con cá sống, rồi chúng ta bắt đầu nướng được không?”

Biểu hiện của Vãn Thiên như kiểu ta thật thông minh, cười nói: “Tam tẩu đúng là thông minh!”

Chỉ một lát sau, hạ nhân đem tới một bồn lớn cá sống.

Ta quơ lấy một con, bắt đầu giết, cũng không nhờ Vãn Thiên giúp đỡ, một mình ta bận việc, trước kia cũng từng giúp Tầm thắm làm việc này, cho nên bây giờ mới làm dễ dàng như vậy. Tốn một chút sức lực, ta đã xử lý sạch sẽ cả chậu cá.

Vãn Thiên sùng bái nhìn ta: “Thật không ngờ, tam tẩu còn có thể làm được việc này, tam tẩu học ở đâu vậy?”

Ta nói cho có lệ: “Trước kia học được ở trong phủ.”

Lấy thẻ trúc xuyên qua cá, đặt trên giá, ta ngồi bên cạnh, thỉnh thoảng lật cá, Vãn Thiên cũng học theo bộ dáng ta lật cá.

Thật ra ta chưa từng nướng cá, chỉ nghe người trong phủ bàn qua, ta khấn trương nhìn chăm chăm vào cá, sợ bị nướng khét, hoặc là trở nhiều làm cá vỡ, dần dần mùi cá nướng bay ra.

Vãn Thiên hưng phấn kêu lên: “Tam tẩu, tam tẩu, có phải chín rồi không, có mùi rồi kìa, a a! Nước miếng dề chảy rồi.”

Lúc ta định trả lời, liền nghe thấy có tiếng nói bên cạnh: “Ừm, hai người thật rảnh rỗi thú vị, ở chỗ này nướng cá thật là vui ha.”

Hồng rồi, nếu biết thế đã tìm chỗ bí ẩn một chút mà nướng, lần này bị vương gia nhìn thấy, xem ra không thể ăn nó rồi, ta vừa tiếc con cá của mình vừa đứng dậy nói: “Vương gia về sớm thế.”

“À..., xem ra vương phi không hy vọng bốn vương về sớm như thế?” Vương gia nói chậm rãi.

Ta lập tức nói: “Không phải, thần thiếp không có ý đó, ừm, ý thần thiếp là...”

“Tam tấu, cá khét!” Vần Thiên kêu lên.

Ta cúi đầu nhìn cá, cá bị cháy sém, ta lập tức luống cuống tay chân lật cá, nhưng vẫn không kịp, mùi khét bay ra.

Vần Thiên tiếc hận nhìn ta, nói: “Đáng tiếc đáng tiếc, cá ngon vậy mà bị đệ làm hư rồi, aii!”

Ta nhin cười, nhưng không nhin được, cười ha ha không ngừng, vương gia cũng cong khóe miệng.

“Tam ca, chẳng phải là do huynh sao, nếu huynh không nói lời nào, cá của ta sao có thể hư được, đều là do huynh.” Vần Thiên ai oán nhìn vương gia.

Vương gia không bị Vần Thiên làm cho kích động, bình tĩnh đáp: “Nướng lại là được rồi.” Nói xong lật cá nướng của ta, “Không ngờ vương phi còn có chiêu này, vương phi thật là làm cho bốn vương ngày càng ngạc nhiên.”

Không biết ý tứ của vương gia là gì, ta cẩn thận nói: “Vương gia có muốn ăn cá không?”

Vương gia đáp bằng giọng rất nhẹ đến nỗi không nghe thấy, nếu không phải ta chuyên tâm chờ đáp án của vương gia thì đúng là không nghe được.

Vương gia ngồi bên cạnh ta, không nói gì, chỉ nhìn ta nướng cá. Ta khẩn trương nhìn chằm chằm vào cá, cũng không biết là do thời tiết quá nóng, hay do ngồi gần nồi lửa quá, dù sao ta cũng không thừa nhận việc ngồi gần vương gia nên ra mồ hôi đầu.

Đột nhiên một chiếc khăn tay được đưa qua, vương gia nhìn ta không nói lời nào, ánh mắt kia như ám chỉ: Nhận lấy.

Ta nhận khăn tay, vội vàng lau mồ hôi, rồi trả về. Vương gia cũng không nhận, nhìn cá nói: “Một lát vẫn còn xài được.”

Ta không hiểu, cũng không hỏi lại, chuyên tâm nướng cá, rất nhanh, cá đã nướng xong.

Cầm lấy cá, đưa cho vương gia, vừa muốn nói chuyện, Vần Thiên bất mãn: “Tam tấu đưa cá nướng cho tam ca, sao không đưa cho đệ, tam tấu bất công!”

Ta muốn trả lời, đột nhiên nghe vương gia nói: “Muốn ăn tự mình nướng, không có tay sao?”

“Vậy sao huynh không tự nướng?” Vần Thiên nhỏ giọng oán giận.

Vương gia trừng mắt nhìn Vần Thiên, Vần Thiên ngoan ngoãn ngậm miệng tiếp tục nướng cá của mình.

Ta chờ mong nhìn vương gia, hy vọng nhận được câu nói khích lệ, ngay cả không phải khích lệ, ít nhất cũng đánh giá một chút, đây là lần đầu ta nướng cá đó.

Vương gia ăn vài miếng cá, bĩu môi: “Không ngon lắm, tệ hơn đầu bếp trong cung làm rất nhiều.”

Ta nhut chí, xem ra không thành công, nhàm chán mở thẻ trúc ra.

Đột nhiên vương gia nói: “Thất thần làm gì, nướng cá tiếp đi, chỉ ta mới được nhận cá người nướng.”

Ta tức giận đặt cá lên lửa than, trầm nghĩ, khó ăn, người còn ăn, hừ, thẳng cha động kinh!

Vần Thiên ở bên cạnh ngăn nga một ca khúc trong lúc nướng cá, ta thì ngược lại, mồ hôi rơi như mưa, lại không cần nổi tốc độ ăn uống của vương gia, cá chưa kịp nướng, vương gia đã ăn xong, ánh mắt gắt gao nhìn vào giá nướng.

Cuối cùng, lương tâm của vương gia xuất hiện, nhớ ra việc ta còn chưa ăn cá, có ý tốt đưa cá trong tay qua, không được tự nhiên nói: “Ăn cá.”

Ta từ chối: “Thần thiếp chưa đói, vương gia ăn trước đi.”

Vương gia cứng rắn nói: “Kêu người ăn, thì người ăn đi, ta nướng.” Nói xong cướp lấy vị trí của ta, cầm cá đặt lên giá nướng.

Ta vừa ăn cá vừa nhìn vương gia nướng cá, động tác của vương gia cực kỳ “mạnh bạo”, nhiều lần nhém lật cả giá nướng ngã ngang.

Cuối cùng cũng nướng xong, vương gia đưa cá cho ta, trừng mắt, tư thế đó giống như đang nói: Người dám từ chối sao, người thử xem.

Trong lòng ta run sợ nhận cá vương gia đưa cho, dưới ánh mắt chăm chú của vương gia mà cắn miếng đầu tiên. Trời ạ, đây là mùi gì, có chỗ chín, có chỗ sống, cá ở trong miệng ta chuyển qua chuyển lại mấy lần, cuối cùng bị gương mặt mỉm cười của ta nuốt xuống.

Hình như vương gia phát hiện, đoạt lấy cá, cắn một miếng, lập tức nhổ ra, ai oán nói: “Sao mùi vị lại khác nhiều như vậy.”

Lại không được tự nhiên nói: “Tự người nướng cá rồi ăn đi, ta đi.” Dứt lời đứng dậy bỏ đi mất.

Vấn Thiên nhìn vương gia đi xa, cười nói: “Tam tẩu, đây là lần đầu ta nhìn thấy bộ dạng thất thố như vậy của vương gia, thật là mắc cười quá đi, ha ha.”

Ăn một bụng cá nướng, cảm thấy mỹ mãn mới tạm biệt Vấn Thiên về phòng ngủ trưa.

17. Chương 17: Viên Phòng (1)

Editor: AM

Đang ngủ ngon lành, đột nhiên Tân Nguyệt lo lắng kêu ta, ta mơ mơ màng màng hỏi: “Tân Nguyệt, sao tỷ ở đây? Ta còn chưa ngủ xong.”

“Hoàng thái hậu tới, đang ở tiền thính, vương gia kêu ta gọi ngài đến tiền thính, công tử nhanh tỉnh táo một chút đi.”

Ba chữ “hoàng thái hậu” đó làm ta tỉnh ngay lập tức, người tôn quý như vậy đến đây, làm sao ta lại không tỉnh cho được. Ta luống cuống tay chân chuẩn bị mọi thứ, ra khỏi phòng, đột nhiên nhớ đến một chuyện, đi đến trước bàn trang điểm, kéo ngăn kéo ra, lấy ra vòng tay ở tận cùng bên trong, ta vẫn chưa quên lời cảnh cáo của vương gia. Lại kiểm tra một lần nữa, nhìn thấy không có chỗ nào không ổn mới đi đến tiền thính.

Đi đến bên ngoài phòng, hít sâu, uốn thẳng ngực, vừa thấy hoàng thái hậu liền chột dạ, ai kêu ta không phải tức phụ nhi của nàng làm chi.

Hoàng thái hậu ngồi ở ghế giữa, vương gia ngồi bên cạnh, hai người đang nói chuyện phiếm, nhìn thấy ta bước vào, bà bà đứng dậy kéo ta ngồi xuống bên cạnh nàng: “Nhiều ngày không gặp, hình như khí sắc của Dung nhi ngày càng tốt.”

Ta cười nói: “Dạ.”

Bà bà nhỏ giọng nói bên tai ta: “Chuyện lần trước ta nói với con sao không có động tĩnh gì?”

Ta không kịp phản ứng, rồi đột nhiên nhớ ra, mặt và tai lập tức đỏ lên, ngập ngừng nói: “Mẫu phi.”

Bà bà lại nói với vương gia: “Lão bà bà như ta chỉ ngóng trông con cháu thôi, ta không nói được lão đại, nhị và tứ, chỉ có các con mới đem lại hy vọng cho ta, hôm nay ta mang đến một ít thuốc bổ, còn có vài ma ma có kinh nghiệm. Các con đừng làm ta thất vọng, các con phải thông cảm cho nỗi khổ tâm của người làm nương này chứ!” Nói xong, hai mắt lại hồng.

Ta lập tức an ủi: “Mẫu phi, người đừng như vậy, aii, chúng con. Chúng con sẽ cố gắng.”

Bà bà nghe ta nói như vậy, cười nói: “Vẫn là Dung nhi tri kỷ, không giống Hình Thiên, không thông cảm cho nương.” Nói xong còn oán trách liếc mắt nhìn vương gia.

Bà bà ở lại ăn cơm chiều, sau khi cơm nước xong, cuối cùng bà bà cũng cất bước đi, ta vỗ vỗ ngực, đi rồi, hoàng thái hậu này quá lợi hại, chỉ cần nói này nọ liền bắt ta chỉ có thể làm theo chứ không cãi được câu nào.

Ta chậm rãi trở về phòng, vừa đẩy cửa vào, nhìn chung quanh một chút, không đi nhầm mà, hướng đông có ghế nằm cạnh cửa sổ ta hay nằm, hướng tây là nơi ta nuôi cá. Bài trí trong phòng này chẳng phải là phòng ta sao, hả? Sao lại thế này, ngay khi ta muốn kêu Tân Nguyệt để hỏi một chút, giọng nói vương gia vang lên sau lưng: “Vương phi không có đi nhầm.”

Ta nghi ngờ nhìn vương gia.

Vương gia không để ý tới thắc mắc của ta, dẫn đầu đi vào phòng, ngồi bên cạnh bàn trà, nói: “Chẳng lẽ vương phi quên chuyện đã đồng ý với mẫu phi hôm nay sao, bỗng vương nhớ không lầm thì, ái phi nói nên cố gắng ấy.”

“Lúc đó chẳng phải ngoại lệ sao, hoàng thái hậu sắp khóc, ta, ta chỉ an ủi hoàng thái hậu thôi.” Ta cố gắng giải thích.

“Có lẽ mẫu phi đã đem ma ma chuyên dạy dỗ chuyện phòng the đến đây rồi, có thể đang ở bên ngoài, người nói nên làm sao bây giờ?” Vương gia uống một ngụm trà rồi từ từ nói.

Ta thất vọng: “Như vậy nên làm gì mới đúng, phải làm sao đây?”

“Bỗng vương ra ngoài trước, ái phi tắm rửa đi, một lát nữa phải viên phòng.” Vương gia nhắc chân ra ngoài.

Ta khóc không ra nước mắt ngã ngồi trên ghế, thật là tạo nghiệt không thể sống mà! Sao ta lại xui xẻo như vậy, nếu không sinh được hài tử, hoàng thái hậu không lột da ta mới sợ. A a a! Ta còn chưa sống đủ mà!

Tiếng đập cửa cắt ngang lời rên rỉ của ta, nghe bên ngoài nói: “Vương phi, hương thang dục* đã đem tới.” Cất, nước tắm thì nói nước tắm đi, còn hương thang dục gì đó nữa.

*Loại nước tắm có hương đặc biệt được chiết xuất từ 5 loại cây, khi ngâm mình tạo nên mùi hương cơ thể hấp dẫn.

Hạ nhân mang từng thùng nước bước vào, Tân Nguyệt lo lắng liếc mắt nhìn ta, muốn nói gì đó nhưng vẫn không nói, đóng cửa cẩn thận rồi ra ngoài.

Ta nghĩ, phạm nhân sắp chết còn được ăn bữa ngon cuối cùng, còn ta là tắm rửa sạch sẽ chờ bọn họ làm thịt. Tắm thì tắm, ai sợ ai, ta cố ý phục, nhắc chân bước vào bồn nước. Nước ấm vừa đủ, trong nước có loại hoa không biết tên và rất nhiều tinh dầu, thật là xứng với cái tên hương thang dục của nó.

Ta ngâm đến khi làn da nhẵn lại mới đứng dậy lau sạch nước trên người, khoác y phục ngồi bên giường, không thể chạy trốn được, nói không chừng bốn phía bên ngoài phòng này có người luôn nhìn chằm chằm. Tự sát, ta không có gan đó. Thất cổ, chết kiểu đó quá khó coi. Uống thuốc độc, bây giờ trong tay ta không có thuốc độc. Vậy chỉ có thể chờ chết.

Cửa bị đẩy ra, vương gia cười tít mắt đi tới, ta ngồi sát vào trong, chưa từ bỏ ý định mà khuyên nhủ: “Nhất định phải viên phòng sao?”

“Ái phi có thể ra ngoài hỏi ma ma thử xem có đồng ý hay không.”

Ta nhìn chần chệm và màn che đỏ thẫm, đặc biệt là đôi nền long phượng kia, nhìn thấu qua lửa đỏ có thể thấy máu tươi của mình, ta còn chưa muốn chết đâu.

Ta nắm lấy y phục vương gia, cầu xin: “Vương gia cứu ta đi, chẳng phải vương gia nói chỉ cần biểu hiện của ta tốt thì không phải chết sao, vương gia nhất ngôn ký xuất tứ măn nan truy mà!”

“Viên phòng đi!”

“Hai nam nhân làm sao mà viên phòng?” Ta không tin.

“Một lát nữa người sẽ biết.” Vừa nói vừa cởi y phục, còn nhìn về phía ta, “Sao ái phi không cởi y phục, chẳng lẽ muốn ái phi muốn bốn vương cởi cho người sao?”

Ta lập tức cởi y phục rồi trốn vào trong chăn, thò đầu ra, nhìn vương gia, thấy vương gia chỉ còn cái quần trong nhìn ta: “Ái phi thật gấp gáp!”

Ta không dám trả lời, trực giác nói cho ta biết có chuyện không hay sắp xảy ra.

Vương gia xốc chăn lên bước vào, ta dính sát vào vách tường, không dám cử động.

Cánh tay vương gia duỗi qua, ôm ta vào lòng hân, “Không cần khẩn trương.” Hơi thở vờn quanh tai ta, ta không cần nghĩ cũng biết mặt mình đã hồng thê nào.

“Đến đây, đừng căng thẳng, thả lỏng.”

Sau đó môi vương gia dừng ở trán ta, lại dời xuống, mắt, mũi, mặt, sau đó rơi vào đôi môi.

Môi vương gia dừng trên môi ta chứ không dời xuống nữa, ta cảm thấy vương gia le lưỡi ra, liếm miệng ta, ta buồn bực, hôm nay ta ăn tối xong đã xúc miệng, hình như không còn mùi nào nữa, có phải vương gia đói bụng không vậy.

Đầu lưỡi tách môi ta ra, chạm đến răng nanh, liếm từng cái một, chẳng lẽ vương gia có đam mê khác thường nào đó, đặc biệt thích liếm răng người khác.

Sau khi đầu lưỡi đó liếm răng nanh của ta liền không rời khỏi, ta muốn hỏi vương gia bị gì thế thì đầu lưỡi ấy thừa dịp ta há miệng liền đi vào, liếp liếp mỗi chỗ trong khoang miệng ta, đầu lưỡi ta không ngừng né tránh, cố gắng không chạm đến đầu lưỡi của vương gia.

Mọi góc ngách trong khoang miệng ta đều bị đầu lưỡi đó lướt qua, ta nghĩ nó đã muốn đi ra, nhưng nó lại đuổi theo đầu lưỡi ta không rời, đuổi qua đuổi lại.

Sao ta lại cảm thấy đã nghe ai nói đến chuyện này rồi, đột nhiên nhớ ra khi ta còn ở trong phủ, Tiểu Tam Tử đã từng nói với ta, hân và Hạ Hà đã hôn miệng rồi, hân nói cảm giác khi đó rất tốt, lúc đó ta còn hỏi đó là cảm giác gì, hân ngây ngất nói, đó là chết ngay tức khắc cũng cam lòng. Lúc ấy ta vẫn còn muốn hỏi tiếp, nhưng lại bị Trần thúc kêu đi làm việc.

Sau đó ta hỏi Trần thúc, Trần thúc nói, sau này người cưới vợ sẽ biết.

Tuy ta không hiểu cảm giác đó là gì, nhưng vẫn nhớ kỹ một điều, chuyện đó là nam và nữ làm mà, bây giờ thì hai nam nhân cũng có thể làm sao?

Ta lập tức đẩy vương gia ra, thở hồng hộc nói: “Vương gia, chuyện... chuyện này chỉ có thể... Có thể là nam và nữ mới làm được đúng không?”

Vương gia nhìn ta một lát, cười nói: “Tối hôm nay, ta sẽ cho người biết nam và nam cũng có thể làm được chuyện này.”

18. Chương 18: Viên Phòng (2)

Editor: AM

Ta nhìn sâu vào đôi mắt vương gia, ý muốn nhận câu trả lời khẳng định.

Nhưng vương gia chỉ cười ôn nhu nói: “Nam và nam cũng có thể làm chuyện này, ta dạy người.” Nói xong đặt ta nằm trên giường, một tay đặt bên tai ta, tay còn lại khẽ vuốt mặt ta, nói: “Tin ta đi, nam và nam cũng có thể, được rồi, nhắm mắt lại.”

Ta nghe lời vương gia nhắm mắt lại, trực giác mách bảo ta phải nhắm mắt lại mới tốt.

Môi vương gia lại rơi trên trán ta, sau đó chuyển đến bên tai, nhẹ nói: “Cảm nhận cho tốt nghe, tiểu hài tử.”

Tuy ta hơi không thích cách xưng hô của hắn, nhưng vẫn thông minh mà không mở miệng vào lúc này.

Môi vương gia không rời khỏi, mà đi dọc theo viền tai, ẩm ướt và nóng, còn hơi ngứa nữa, ta nhịn không được nghiêng đầu né tránh đầu lưỡi quấy rầy. Nhưng nó cũng không dừng lại, mà là chui vào trong tai ta, ta cười ha ha.

Vương gia ngẩng đầu nhìn ta: “Ngứa?”

Ta cười gật đầu.

Vương gia không để ý đến ta cười nữa, lại cúi đầu, lần này đầu lưỡi không còn đùa giỡn bên tai ta, mà chuyển đến mắt ta, ta không thể không nhắm mắt lại, thậm chí còn có cảm giác gì đó mà ta không rõ khiến ta run rẩy, cảm giác này thật xa lạ, trước kia chưa từng trải qua, ta muốn đẩy vương gia ra, thử vài lần nhưng không được. Ta nhỏ giọng nói: “Vương gia, ta, ta có hơi sợ.”

Vương gia cũng không để ý đến ta, giống như liếm đến nghiện, chơi đùa bên mắt trái rồi chuyển qua mắt phải, làm toàn thân ta không ngừng run rẩy, yếu ớt nằm trên giường.

Trời ạ, cuối cùng lương tâm vương gia cũng xuất hiện mà buông tha cho đôi mắt của ta, thừa dịp môi vương gia dời xuống, ta lấy tay lau đi nước trên mắt.

“A!” Ta than nhẹ, vương gia cắn cổ ta, tuy không đau lắm, nhưng lại làm ta sợ nhảy dựng. Ta nhẹ nhàng đụng đầu vương gia, nhỏ giọng hỏi: “Vương gia đói sao?”

“Đúng là đói, lâu rồi không ăn thịt.” Vương gia cũng không ngẩng đầu lên nói.

Ta bị dọa sợ, đề nghị: “Vương gia, nếu không ngại ăn cơm trước đi, sau đó lại viên phòng tiếp.” Vương gia à, ngàn vạn lần không cần ăn ta!

“Yên tâm, sẽ không ăn người.” Vương gia cười nói, xua tan nỗi sợ của ta.

Vương gia gặm cắn cổ ta xong lại dời xuống, đi đến xương quai xanh, vương gia không dùng quá nhiều sức, có cảm giác như chú chó nhỏ gặm ngón tay, ngứa, cắn xong còn lấy đầu lưỡi liếm liếm. Ừm, không biết vương gia biết ta nghĩ như thế thì có đánh ta hay không, ta đoán vô cùng có khả năng sẽ đánh ta.

Vương gia liếm thêm vài cái ở xương quai xanh, sau đó lại dời xuống.

A a a! Vương gia vậy mà, vậy mà cắn ta, chỗ đó của ta. Ngay cả ta còn chưa sờ đến, cho dù là tắm rửa cũng chỉ là vội vàng mà lướt qua.

Hai tay ta chạm vào đầu vương gia, ý muốn đẩy ra, nhưng mà vương gia chỉ cần một tay đã chế trụ được hai tay ta, ta lại duỗi chân kháng nghị, vương gia lại đè lên người ta, chặn hai chân ta, bây giờ ta chỉ có thể tùy ý để vương gia cắn ở nơi đó.

Ta uốn éo người vì muốn giảm bớt cảm giác tê dại, nhưng mà vương gia lại gắt gao đè chặt ta, không cho ta lộn xộn. Ta cầu xin: “Vương gia, tha cho ta đi, thật là khó chịu, a!”

Vương gia vẫn tiếp tục khê liếm, ta nằm ngay đơ trên giường mà không thốt lên lời.

Hình như vương gia rất vừa ý với phản ứng của ta, ngẩng đầu liếc nhìn ta, lại cúi đầu cắn cắn, ta hoàn toàn không còn sức lực.

Có vẻ như đầu lưỡi vương gia rất thích chơi trò trốn tìm với cái kia của ta, người đuổi ta trốn. Ta nhắm mắt lại, cảm thấy nơi đó bị đầu lưỡi vương gia làm lớn hơn một chút, cảm thấy căng căng.

Cuối cùng vương gia cũng buông tha nơi đó, ta không ngừng thở gấp.

Nhưng mà đầu lưỡi vương gia lại bò lên rốn ta, đánh vòng bên cạnh, muốn chui vào trong.

Rốn là nơi ta tắm rửa qua loa nhất, có đôi khi lại quên tẩy rửa nơi đó nên cực kỳ dơ bẩn. Ta lập tức lấy tay che rốn, nhỏ giọng nói: “Vương gia, đừng mà, nơi đó dơ lắm.”

Vương gia đẩy tay ta ra, âm giọng nói: “Không dơ, không dơ chút nào.” Cúi đầu, đầu lưỡi trực tiếp chui vào trong, cảm giác này lại xuất hiện, ta không thể nào thừa nhận nổi.

Ta cho rằng viên phòng cứ như vậy là xong, nhưng mà hình như động tác của vương gia không hề ngừng nghỉ, ta phải nhắm chặt hai mắt để chịu đựng cảm giác này.

Miệng vương gia dần dần dời xuống, bàn tay nhẹ nhàng tách hai chân ta ra, ta khấn trương lấy tay che lại, đột nhiên ý thức được, không biết từ bao giờ mà quần lót của ta bị kéo xuống, vậy mà ta không hề hay biết. Hai chân vương gia chen vào giữa hai chân ta.

Ta cảm thấy có chuyện gì đó sắp xảy ra, vừa muốn mở miệng, đột nhiên ngọc hành bị vương gia cầm lấy, nửa người trên của ta lập tức muốn nhảy lên.

Ta giật mình mở mắt nhìn vương gia, vương gia nở nụ cười mà ta chưa từng nhìn thấy, nụ cười đó, chuyện là thế này, chính là, chính là như trong sách hay nói, làm ta quên mất, ta bị nụ cười của vương gia mê hoặc, cho nên quên mất chuyện sinh mệnh của mình bị người khác nắm trong tay. Đến khi ta lấy lại tinh thần từ nụ cười kia, ta mới phát hiện ngọc hành của mình lớn lên rồi.

Ta cũng là người lớn, cũng biết đây là chuyện gì, bản thân cũng đã từng làm. Lúc ta có lần đầu thì ta bị dọa sợ muốn chết, sau đó Trần thúc nói mỗi nam hài đều như vậy, rất bình thường, không có gì đáng sợ.

Nhưng mà tự mình làm và người khác làm cho mình hoàn toàn khác nhau, ta xấu hổ vùi mặt trong gối, chuyện này quá đáng sợ.

Vương gia nhìn ta nói: “Chuyện này cực kỳ bình thường, chẳng lẽ ngươi chưa từng làm sao?”

Ta đâu có tâm tư mà đi trả lời, cảm thấy toàn thân như tập trung trên tay vương gia, trước kia khi tự làm cũng rất vội vàng, đâu có cảm nhận đa dạng như bây giờ, toàn thân ta như đi theo động tác của vương gia, lúc nhanh lúc chậm, lúc nhẹ lúc nặng, lúc lên lúc xuống.

Rất nhanh, ta tiết trong tay vương gia, trời ơi, quá trình này như muốn mạng của ta. Ta thở hổn hển, điều hòa nhịp thở của mình. Đột nhiên cảm thấy mặt sau đau xót, trời, ngón tay vương gia chui vào nơi đó của ta, ta sợ đến mức lập tức ngăn vương gia lại, vương gia cũng không nghe theo ta, dùng cả tay chân đè chặt ta, an ủi: “Hài tử ngoan, một lát sẽ không đau, ngoan, thả lỏng.”

Ta không đồng ý, nhưng bị chặn bởi vương gia, không thể động đậy.

Ngón tay vương gia không dừng lại mà tiếp tục chui vào trong, ta đau đến cắn chặt răng, nói không ra lời.

Môi vương gia chạm vào mặt ta, nói khẽ: “Một lát là tốt rồi, ngoan nè!”

Cũng không biết qua bao lâu, ngón tay vương gia lui ra ngoài, ta thở ra một hơi, cảm ơn trời đất, cuối cùng cũng ra rồi. Ta còn chưa nói ra lời đó, thứ gì đó lớn hơn nữa đẩy vào nơi đó, ta nghi ngờ nhìn vương gia.

Vương gia lại nở nụ cười đó, những điều ta muốn hỏi đều không hỏi ra được, bởi vì ta biết thứ đó là thứ gì, cái đó của vương gia sao lại lớn như vậy.

Ta còn chưa cảm thán xong, thứ đó liền đi vào, đau nhức đánh úp lại, hô hấp của ta bị nghẹn lại, trợn mắt, thành công ngắt đi.

19. Chương 19: Ước Định

Editor: AM

Nói thật, hôm nay, khi tỉnh dậy, điều đầu tiên mà ta cảm nhận được đó là đau, mặt sau rất đau, ta mơ mơ màng màng nhớ lại chuyện trước khi ngắt, trời, chẳng lẽ nam nhân và nam nhân viên phòng là như vậy sao, nhưng mà cũng quá đau đi, hơn nữa nơi đó dùng để, ừm, cái kia đó, sao có thể, dù sao thì chuyện này cũng

vượt qua năng lực lý giải và thừa nhận của ta, Trần thúc không có dạy ta cái cách mà nam nhân và nam nhân viên phòng đâu!

Ta phiền não nắm tóc, không cẩn thận động đến vết thương ở mặt sau, ta kêu lên “đau”, ta nằm vật vã trên giường thở gấp. Cửa bị đẩy ra, vương gia bước vào, ta lập tức lấy chăn che đầu, không còn mặt mũi để nhìn ai, nhất là vương gia.

Giọng nói lo lắng của vương gia vang lên: “Sao vậy, còn đau không?”

Ta nằm im trong chăn không trả lời.

“Vậy để ta nhìn xem miệng vết thương thế nào?” Vừa nói vừa xốc chăn lên. Ta giật mình, đâu có được, vội vàng ngăn lại, kết quả lại động vào miệng vết thương, lập tức yếu ớt nằm trên giường.

Vương gia nghe thấy tiếng kêu đau của ta, động tác trên tay còn nhanh hơn, ta đau quá nên không dám động nữa, mặc kệ vương gia xốc chăn, cởi quần ta, cẩn thận lật người ta. Thân thể ta cứng nhắc không dám động, chỉ yếu ớt cầu xin: “Vương gia đừng như vậy.”

Vương gia không để ý đến lời cầu xin của ta, nhẹ giọng nói: “Để ta nhìn xem có phải miệng vết thương nứt ra hay không, ngoan, đừng lộn xộn, nếu không sẽ rất đau, ta nhìn xem.”

Vương gia nhẹ tay tách mông ta ra, ngón tay nhẹ nhàng chạm đến nơi đó, ta đau đến nổi toàn thân co rút.

Vương gia quay đầu ta về phía hấn, thành thật nói: “Chỗ của ngươi bị thương rồi, cần bôi thuốc, qua vài ngày sẽ tốt thôi.”

Ta không để ý đến vương gia, hừ, ta bị như thế này chẳng phải là do ngươi sao, bây giờ con giả làm người tốt, hừ, không để ý đến ngươi.

Vương gia lấy một hộp gì đó ở bàn bên cạnh, đặt lên giường, mở hộp, lại tách mông ta ra, nói: “Ta bôi thuốc cho ngươi, hơi đau, gắng nhịn một chút.”

Ban đầu ngón tay của vương gia chạm chạm bên ngoài, sau đó nhẹ nhàng xoa nắn, mặc dù có hơi khó chịu, nhưng mà cũng không cảm thấy đau như thế. Ta mơ màng, cảm giác muốn ngủ qua đi. Đột nhiên thứ gì đó lạnh lạnh để ở nơi đó, ta lập tức tỉnh táo lại, vội vàng quay đầu nhìn vương gia.

Vương gia nhìn thấy ta khó hiểu, đưa thứ đó đến trước mắt ta, giải thích: “Đây là ngọc thể* dùng ở nơi đó, ngươi bị thương, cái này phải bôi thuốc lên mặt trên, sau đó duỗi vào trong, chỉ có như vậy, chỗ đó của ngươi mới tốt được.”

*Hình trụ bằng ngọc

Vương gia cũng không quan tâm ta có nghe hiểu hay không, ngón tay ở bên cạnh xoa xoa, sau đó duỗi vào bên trong.

Ta lập tức co chặt nơi đó lại, trong lòng nghĩ không muốn thứ đó đi vào, tuy vết thương của ta nhờ nó mà sẽ nhanh khỏi.

Vương gia nhìn thấy ta lo lắng, bàn tay nhẹ nhàng xoa xoa mông, kêu ta thả lỏng. Ta muốn nói không, nhưng mà thứ đó cũng không quan tâm ta khẩn trương hay không mà cứ chui vào trong từng chút một.

Ta thử vận vẹo thân mình ngăn nó đi vào, đổi lấy một cái tát của vương gia, mông ta bị đánh đau, quay đầu tủi thân nhìn vương gia.

Vương gia nghiêm giọng: “Đã nói đừng lộn xộn, nếu không sẽ càng đau, nếu còn lộn xộn nữa, ta sẽ lấy cái thô hơn để thử xem.”

Ta sợ đến mức bịt chặt miệng, cái này là đủ rồi, nếu lớn hơn nữa thì ta sẽ không chịu nổi.

Từ từ, mặt sau không còn đau nữa, chỉ có hơi khó chịu, vương gia vẫn còn mát xa, ừm, nói thật, cũng không phải khó chịu lắm.

Cứ từ từ như vậy mà ta ngủ mất, sau đó là đổi đến tỉnh, ta xoa xoa bao tử với ý đồ cho nó dịu xuống, rồi mới cảm thấy có cánh tay đang ôm mình, ta quay đầu nhìn thấy vương gia đang cười với ta, ta theo thói

quen muốn trốn chạy, nhưng mặt sau lại khó chịu, ta không thể tin được, ngón tay cẩn thận chạm vào nơi đó, a, nơi đó còn nhét thứ kia. Ta kinh ngạc hỏi vương gia: “Không phải bôi thuốc xong rồi sao, sao vẫn còn đặt bên trong?”

Vương gia cẩn thận ôm ta vào trong ngực, một tay vuốt đầu, một tay ôm ta, “Vết thương của ngươi còn chưa tốt, cho nên vẫn phải đặt ngọc thể, hơi khó chịu nhưng sau này sẽ khỏe lên thôi.”

Ngừng lại một lúc, bao tử lại trầm thì kháng nghị, ta đỏ mặt dụi đầu vào lòng vương gia, thật là mất mặt muốn chết.

Vương gia cười ha ha: “Có gì đâu mà sợ, ta cũng đói.” Nói xong kêu bên ngoài, “Tân Nguyệt, chuẩn bị thức ăn.”

Vương gia nâng ta ngồi dậy, lót đệm ở đầu giường, để cho ta ngồi lên.

Tân Nguyệt nhanh chóng bưng thức ăn vào, khi đặt lên bàn còn liếc nhìn ta đầy ẩn ý, ta cảm thấy mình giống như hài tử làm sai bị mẫu thân phát hiện, lập tức cúi đầu không dám nhìn nàng.

Tân Nguyệt đặt đồ ăn lên bàn, cười khê nói: “Mời vương gia và công tử dùng.” Sau đó đóng cửa lại ra ngoài.

Ta nhìn chằm chằm thức ăn rồi nuốt nước miếng, vương gia đặt một cái bàn nhỏ trên giường, bưng bát lên, múc một muống cháo đưa đến môi ta, ta đề nghị: “Ta tự ăn, tay ta còn dùng được mà.” Vương gia mỉm cười nhìn ta, ý như, ta vẫn đưa như thế, ngươi không ăn sao?

Bất đắc dĩ, bao tử lại kháng nghị, ta há miệng ăn cháo, ăn uống vẫn là quan trọng nhất!

Rất nhanh đã ăn xong một bát cháo, sau đó là bát thứ hai, vẫn còn muốn ăn nữa nhưng vương gia khuyên nhủ: “Không được ăn nhiều quá, ừm, ngươi có biết, đến lúc đó sẽ, sẽ đi đến nhà xí.”

Không nói cái này thì tốt, là ai hại ta như vậy, đầu xỏ gây nên chuyện này lại ở đây làm người tốt, ta trừng mắt nhìn vương gia, không nói lời nào, hừ, để xem ngươi giải thích thế nào.

Vương gia ung dung cất bàn ăn, ngồi bên giường, nhìn ta: “An Sinh, là như thế này, nếu ngươi đã thay tam tiểu thư xuất giá, vậy ngươi là vương phi của ta, ngươi cũng không muốn bị bại lộ thân phận đúng không? Chuyện này đối với ngươi và tam tiểu thư đều tốt, ngươi nói có phải hay không? Nếu ngươi muốn tiếp tục làm vương phi của ta, vậy thân phận của ngươi và tam tiểu thư đều không thể bị lộ.”

“Vương gia có thể đảm bảo người khác vĩnh viễn không biết thân phận của ta chứ?”

“Cho nên chúng ta mới phải ngủ chung, nếu không người ta sẽ nghi ngờ, ngươi nói có phải hay không?”

“Vậy cũng không cần phải... Viên phòng?”

Vương gia dựa sát vào ta, nhìn chăm chú vào mắt ta nói: “Nếu ngươi không viên phòng với ta, ta liền đi tìm tam tiểu thư viên phòng với mình.”

Ta suy nghĩ một lát rồi đồng ý: “Có thể viên phòng, nhưng mà ngươi có biết, chuyện, chuyện đó đau lắm, cho nên, ừm, cho nên?”

“Cho nên?” Vương gia chờ mong nhìn ta.

“Có thể mười ngày một lần không?”

Vương gia lắc đầu.

“Bảy ngày, không thể hơn nữa.”

Vương gia lại lắc đầu.

Ta cắn răng, cứng rắn nói: “Năm ngày.”

Vương gia vươn hai ngón tay ra lắc lắc, chậm rãi nói: “Hai ngày, không thương lượng.”

Không có biện pháp, người ở dưới mái hiên, sao dám không cúi đầu, ta lại vùng vẫy một lúc, “Vậy vương gia không được hạn chế ta ra ngoài.”

Vương gia cười gật đầu, chèn thêm một câu: “Vậy vương phi phải đổi cách gọi ta là Hình Thiên.”

Ta gật gật đầu, không sao cả, kêu ta gọi gì thì ta gọi đó, đột nhiên ta nhớ đến một chuyện: “Vương gia, à, không, sao Hình Thiên biết tên ta?”

“Ha ha, chẳng lẽ vương phi muốn ta nói sao?”

Ta lập tức lắc đầu, không hỏi tốt hơn.

20. Chương 20: Bôi Thuốc

Editor: AM

Tuy ngọc thể nằm trong thân thể, nhưng vẫn có thể tiếp nhận được, có điều là ta không dám làm động tác nào quá lớn, ta vẫn nằm ở trên giường, cũng không cần phải làm việc gì, ngủ hơn nửa ngày, đến khi toàn phủ lên đèn mới tỉnh dậy, cánh tay gian nan chống thân ngồi dậy, động tác này làm ta ra đầy mồ hôi, hô hấp nặng nề.

Cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, Tân Nguyệt bước vào, nhìn thấy ta ngồi dậy liền vội vàng chạy đến đỡ ta, sẵn giọng: “Sao công tử ngồi dậy rồi, vương gia đã căn dặn, không thể để công tử ngồi dậy, đến đây, Tân Nguyệt đỡ công tử nằm xuống.” Nói xong liền đỡ lấy ta.

Ta đỏ mặt, chẳng lẽ Tân Nguyệt biết nơi đó của ta bị thương, trời, không muốn đâu. Ta lén lút nhìn Tân Nguyệt, sắc mặt Tân Nguyệt cực kỳ tự nhiên, có lẽ không biết, ta thả lỏng.

Ta cầu xin: “Tân Nguyệt tỷ tỷ, ta đã nằm một ngày rồi, cho ta ngồi một lát đi, ta không nói, tỷ tỷ không nói, làm sao vương gia biết được.”

Tân Nguyệt liếc mắt nhìn ta, biểu tình ta không có cách nào với người, hỏi: “Công tử đói rồi đúng không, Tân Nguyệt chuẩn bị thức ăn cho công tử.”

Cũng không đợi ta trả lời liền đi mất, Tân Nguyệt thật là hiểu ta, biết từ trước đến nay ta đều đem việc ăn uống đề lên hàng đầu, chỉ cần là lúc không nguy hiểm đến tính mạng.

Một lát sau Tân Nguyệt bưng thức ăn vào, đặt mọi thứ lên bàn, một chén cháo lớn và hai đĩa rau xanh nhỏ, ta thật đói, xì xụp xì xụp một lát liền ăn xong, lau lau miệng, vỗ vỗ bao tử, ợ lên một cái, ừm, ăn no rồi.

Ta thoải mái tựa người bên gối, nhắm mắt lại hừ hừ một ca khúc. Lựa chọn ngày đó thật không tệ, có ăn có mặc, nếu bỏ qua vài sự kiện thì cuộc sống này rất viên mãn.

Cửa bị mở ra, ta vẫn nhắm mắt nói: “Tân Nguyệt tỷ tỷ, đêm nay không tắm, ngày mai mới tắm được không?”

Tân Nguyệt không trả lời, đi đến bên giường, nhìn ta.

Ta cười, Tân Nguyệt này lại muốn làm cái quỷ gì thế, nhưng vẫn mặc kệ nàng quậy phá.

Tân Nguyệt không nói lời nào, bàn tay nhẹ nhàng sờ nắn mặt ta, ta nghi ngờ, trước kia Tân Nguyệt không giống kiểu này, bàn tay này còn có vẻ khô ráp. Ta giật mình, mở mắt ra, vương gia đang mỉm cười nhìn ta, “Hình như quan hệ giữa An Sinh và Tân Nguyệt rất tốt?”

Ta cũng không biết tại sao mình phải giải thích, nhưng vẫn nói: “Ta vẫn luôn xem Tân Nguyệt là tỷ tỷ.”

Cũng không biết vương gia có nghe được lời ta nói hay không, vương gia lấy cái hộp giống buổi sáng ra, ta hỏi: “Vương, à Hình Thiên, còn phải bôi thuốc sao? Chẳng phải đã bôi rồi sao?”

Vương gia bày chai lọ sang bên cạnh, không ngần ngại lên nói: “Chẳng lẽ An Sinh không muốn vết thương của mình nhanh lành, muốn nằm trên giường mãi sao?”

Ta cũng không muốn nằm trên giường nữa, từ khi ta đến vương phủ đến giờ, hình như chưa từng rời khỏi giường quá lâu, ta cũng không muốn lại nằm trên giường mỗi ngày nữa đâu.

Vương gia đỡ ta nằm úp sấp, cởi quần ta ra, có hơi lạnh, trên mông lập tức nổi da gà.

Bàn tay vương gia nhẹ nhàng vuốt ve mông ta, không thể không nói, phương pháp này của vương gia không tệ, ta rất nhanh buồn ngủ, vương gia nhẹ nhàng lấy ra ngọc thể trong cơ thể ta, tuy làm rất cẩn thận, nhưng vẫn làm ta tỉnh giấc. Vương gia nhìn thấy ta bất an liền an ủi: “Rất nhanh sẽ tốt thôi, ngoan, An Sinh.” Vương gia dùng lực một chút, ngọc thể lập tức rời khỏi người ta, ta yếu ớt nằm úp sấp trên giường thở gấp.

Vương gia nhìn thấy ta như vậy, lo lắng hỏi: “Sao vậy, rất đau hả, gắng nhịn một chút, bôi thuốc xong là tốt rồi, ngoan.”

Ta trừng mắt nhìn hắn.

Đổi thành người thử xem, còn nữa ta cũng không phải là tiểu hài tử.

Ta nghiêng đầu nhìn vương gia mở này nọ, ngọc thể xanh biếc, không dài lắm, kích thước cỡ ngón giữa. Ta nhìn thấy vương gia lấy một ít thuốc từ trong bình nhỏ, cẩn thận bôi lên ngọc thể.

Không biết sao, đột nhiên nhớ đến chuyện đêm qua, lập tức mặt đỏ tim đập mạnh, cảm thấy vương gia đang nhìn ta, ta lập tức vùi đầu vào gối nằm, thầm mắng mình, thật là đi theo vương gia lâu quá liền trở nên không bình thường.

Vương gia nhẹ cười, cũng không vạch trần ta. Vương gia lặp lại chuyện như buổi sáng, ta cắn răng chịu đựng.

Vương gia chậm rãi đẩy ngọc thể vào, tay còn lại xoa nắn xung quanh, giảm bớt nỗi lo lắng cho ta. Nhưng mà tốc độ của vương gia thật là chậm quá, ta thậm chí còn cảm nhận được ngọc thể chạm vào từng điểm trong thân thể mình, vừa xoay xoay vừa đẩy vào.

Cảm giác này thật khó chịu, ngọc thể lạnh lạnh, thuốc mỡ cũng lạnh, gập phải thân nhiệt của ta, ta thiếu chút nữa run cầm cập, hình như có chút tê dại, còn ngứa nữa, nhiệt độ cơ thể nhanh chóng lên cao, toàn thân như bị thiêu cháy.

Ta không chịu nổi tốc độ này hành hạ, thương lượng: “Hình Thiên, nhanh một chút được không?”

“Không được, thái y đã cố ý dẫn dò, thuốc này nhất định phải thoa đều, nếu không được hiệu sẽ không phát huy tác dụng được, miệng vết thương cũng khó phục rất chậm, người nói xem?”

Ta không phản bác được, hy vọng nhanh lên cho xong việc.

Cũng không biết qua bao lâu, ngọc thể hoàn toàn được đẩy vào, toàn thân ta đầy mồ hôi. Ta nghĩ mọi chuyện đã kết thúc, sau đó có thể ngủ một giấc thật ngon, đâu biết vương gia lại kêu người đưa nước ấm vào, ta tưởng rằng mình sẽ rửa chân, vội hỏi: “Cái này không làm phiền vương gia, An Sinh tự mình làm được.”

Vương gia không tin ta, nói: “An Sinh có thể làm được, nhưng bây giờ hình như người không thể động! Vẫn nên để ta làm đi, làm xong nhanh là có thể nghỉ ngơi.” Nói xong liền tẩm ướt khăn, vắt khô, lại xốc chân lên, muốn cởi áo ngoài của ta. Ta nắm chặt y phục nói: “Không làm phiền Hình Thiên, người ta rất sạch, hôm nay không cần lau.”

“Như vậy sao được, vừa rồi An Sinh ra toàn mồ hôi, chẳng lẽ không thấy dính?”

Vương gia nói thì ta mới cảm thấy được, đúng vậy, toàn thân dính dính, còn có mùi mồ hôi, xem ra không thể không tắm rửa. Ta buông tay, vương gia cởi áo ngoài cho ta, ta lập tức cảm thấy mình trở trụi, mà ta thật sự đang trần trụi.

Vương gia cầm khăn bắt đầu chà lau người ta, nhẹ nhàng, tỉ mỉ, hơi ngứa và cảm giác kỳ quái nói không nên lời. Ta muốn dời sự chú ý, từ từ nhắm mắt nhớ lại những chuyện vui ở phủ Thượng thư, Tẩm thẩm nấu đồ ăn rất ngon, Xuân Chi ngại ngùng, Tiểu Tam Tử khoác lác, Lý thúc canh cửa, nhị thiếu gia, tam tiểu thư đào hôn, làm sao có thể quên Trần thúc? Ta không biết cảm giác có phụ thân là như thế nào, ta đoán

chắc là giống như thái độ của Trần thúc đối xử với ta, Trần thúc không nuông chiều ta, ta làm tốt sẽ khen ngợi, làm sai thì mắng và dạy ta phải làm gì, khi ta bệnh sẽ chăm cho ta uống thuốc, ta nghĩ phụ thân có lẽ là như thế, cho nên trong lòng ta vẫn luôn xem Trần thúc là phụ thân mình, nhưng ta chưa từng nói với Trần thúc như thế.

Trên người ẩm áp, ta mới cảm thấy vương gia đã lau người cho ta, mặc y phục và đắp kín chăn. Ta xấu hổ nói: “Cám ơn Hình Thiên, đêm đã khuya, Hình Thiên cũng nên ngủ đi.”

Vương gia cười, rồi cởi y phục, thối đèn, chui vào trong chăn. Ta kháng nghị: “Chẳng phải Hình Thiên đã đồng ý với An Sinh là hai ngày một lần rồi sao?”

“Ta nói hai ngày một lần là nói chuyện đêm qua, chẳng lẽ An Sinh nghĩ ta sẽ làm gì người sao?”

Ta im lặng, thật là gian xảo quá đi mà, đành vậy, ai kêu người này là vương gia, chắc là vương gia sẽ không làm chuyện hôm qua với ta đâu, ngủ là tốt nhất, nên ngủ đi. Cố gắng xem nhẹ cái ôm của vương gia, ta nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

21. Chương 21: Mất Mặt

Editor: AM

Sáng hôm đó, sau khi ăn sáng xong thì vương gia đổi thuốc cho ta, ta nắm chặt tay áo vương gia hỏi: “Hình Thiên, ta ở trong này nhiều ngày rồi, vết thương cũng tốt, vậy nên, ta muốn ra ngoài ngồi một lát, được không?”

Vương gia nhìn mặt sau của ta, hỏi: “Phía sau người có thể chứ?”

Mấy ngày nay, vì muốn vết thương nhanh lành nên mặt sau luôn dùng ngọc thể, tuy không đau, nhưng khi làm động tác lớn sẽ khó chịu, hôm nay ta cảm thấy mặt sau đã tốt lắm rồi, cũng quen với việc đặt ngọc thể ở mặt sau.

Ta gật gật đầu: “Thật, nếu không tin, ta đi hai bước cho vương gia xem.” Ta bước hai bước trong phòng, sợ vương gia không tin, lại đi hai vòng nữa, vì sợ ngọc thể rơi xuống nên móng luôn dùng sức, kẹp chặt, cho nên tư thế đi đường có chút kỳ lạ.

Vương gia vừa ý, gật đầu, ta hoan hô: “Cám ơn Hình Thiên!”

Tân Nguyệt giúp ta thay quần áo, ta lập tức nhờ Tân Nguyệt đỡ ra khỏi phòng, thật tốt, cuối cùng cũng nhìn thấy ánh mặt trời, ta ngửi thấy hương hoa trong không khí, bên ngoài thật tốt.

Vương gia cũng đi tới bên cạnh, chúng ta chậm rãi đi cùng nhau, chủ yếu là ta không thể đi quá nhanh, sợ thứ kia rơi xuống. Cuối cùng cũng đi tới hoa viên, ta ngồi trên ghế gỗ, nhìn vài con cá thỉnh thoảng nhảy lên mặt nước trong hồ sen, ta cười nói với Tân Nguyệt: “Trưa nay ăn cá được không?”

Tân Nguyệt xì cười, nói: “Ta còn tưởng công tử sẽ ngâm một khúc, công tử thật là, thật là, aii, ta phục công tử luôn!”

Vương gia nhìn hoa sen trong hồ, biểu tình chăm chú, nhưng khóe miệng hơi run rẩy, cắt, muốn cười thì cười đi, ta không mất mặt thì thôi, hần xấu hổ làm gì.

Đột nhiên ta nghe thấy tiếng người cười to, nói: “Vương phi thật là thú vị, giữa trưa có ăn cá thì đừng quên ta.”

Nhìn lại, người tới là Thanh vương gia, ta cẩn thận đứng lên: “Thanh vương gia mới tới!”

Thanh vương gia nhăn mày: “Sao lại gọi ta là vương gia, chẳng lẽ vương phi quên rồi sao?”

Ta đột nhiên nhớ đến lần trước gặp mặt, vội sửa lại: “Thúc thúc.”

“VẬY MỚI ĐÚNG.”

“Nếu ta đã gọi thúc thúc, vậy có phải thúc thúc cũng nên gọi tên ta hay không?”

“Dung nhi.”

“Hôm nay thúc thúc đến đây làm gì ạ?”

“Nghe nói mấy hôm trước Dung nhi lại bệnh, cho nên ta đến thăm, bây giờ Dung nhi thế nào rồi, nhìn sắc mặt Dung nhi hình như đã khỏe lên không ít.”

Trời ạ, may mà thúc thúc không biết nguyên nhân thật sự, nếu không thì, ta không còn mặt mũi nào nữa. Tay ta vô thức sờ móng, không tệ, bây giờ cho dù có đổi thuốc cũng không đau lắm.

Ta trộm liếc nhìn vương gia, hừ, đầu sỏ gây nên chuyện này còn cười, thúc thúc nhìn thấy vương gia cười, ban đầu là sững sốt, sau đó ánh mắt thay đổi, ánh mắt đó làm ta cực kỳ sợ hãi, ta rụt rè nhìn thúc thúc, thúc thúc phát hiện ta đang nhìn hẩn, lại thay thành nụ cười ôn hòa, nói: “Dung nhi, đến đây đã quen chưa?”

“Không tệ.” Ta cũng không biết nên nói gì, có lẽ thúc thúc cũng nhận ra ta đang sợ, cười nói: “Dung nhi, đã nghĩ ra lẽ vật gì chưa? Lần này ta nhất định thỏa mãn yêu cầu của Dung nhi.”

Ta nghiêm túc suy nghĩ, lại ngẩng đầu nhìn vương gia, thấy vương gia cũng nhìn mình, ta nhỏ giọng: “Ta muốn ra ngoài, chẳng phải lần trước bị quấy rầy sao?” Ta uyển chuyển nói lần trước đi chơi chưa tận hứng. Rồi chờ mong nhìn vương gia, ủy khuất, nếu lần trước không gặp thích khách thì sao ta có thể bị thương cho được.

Vương gia nhìn ta một lát, sau đó băng quơ nói: “Ừ.”

Ta nhảy dựng lên, kết quả chạm đến mặt sau, làm hại ta ngã xuống, vương gia lập tức đỡ ta, nhỏ giọng nói: “Người như thế này mà còn có thể đi sao, nơi đó còn chưa tốt.”

Ta vội vàng lôi kéo tay áo vương gia: “Tốt, rất tốt rồi, vừa rồi không cẩn thận thôi, thật đó, Hình Thiên!”

Chúng ta nhanh chóng ngồi trên xe ngựa để đi đến ngoài thành, ban đầu ta ngồi rất xa vương gia, nhưng xe ngựa xóc nảy làm ngọc thể ở mặt sau lắc lư, càng không ngừng động đậy, ta khó chịu uốn éo người muốn giảm bớt cảm giác khó chịu này, sớm biết ngồi xe ngựa khó chịu như thế thì đã lấy nó ra rồi.

Lúc ta đang oán giận, đột nhiên xe ngựa nóc nảy thật mạnh, thứ kia hung hăng đi vào bên trong, ta kêu lên “A”, thân thể không khống chế được ngã về bên cạnh, ừm, kỳ quái, mặc dù trên xe có lót lông thú nhưng cũng không thể có nhiệt độ như thế được, ta cẩn thận mở to mắt, phát hiện vương gia đang ôm mình, ta lập tức muốn rời khỏi, kết quả lại động đến mặt sau.

“Không được động nữa.” Nói xong liền ôm ta ngồi trên chân hẩn, nói thật, mặc dù hơi khấn tường, nhưng mà tư thế này rất thoải mái, không cần lo lắng mặt sau, cũng không sợ bị ngã.

Hơi thở vương gia phun lên cổ ta, không biết sao mà ta lại nghĩ đến việc viên phòng, lập tức mặt đỏ như lửa đốt, thật là mất mặt, nghĩ cái gì không nghĩ mà lại nghĩ đến việc tối hôm đó. Ta muốn phá bỏ sự yên tĩnh này nên ho nhẹ: “Ừm...”

Vương gia nói: “Vết thương của người thế nào rồi, còn đau không?” Vừa nói vừa sờ sờ nơi đó của ta.

Ta lập tức ngăn tay vương gia dời xuống: “Tốt rồi, thật đó!”

“Thật sao, vậy để ta nhìn xem.” Không nói nữa mà vén vạt áo ta lên, với tay vào.

Thân thể ta cương cứng không dám động, cảm nhận được bàn tay vương gia tiến vào quần lót, xoa bóp ta một chút, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào nơi đó, ta lập tức co người lại.

“Đau?”

“Không phải, chỉ là, chỉ là có chút khó chịu.”

Vương gia không nói lời nào, một tay nhẹ nhàng xoa nơi đó, ta nhắm mắt lại, cảm thấy tất cả lực chú ý đều tập trung trên tay vương gia, ban đầu ngón tay vẽ vài vòng xung quanh nơi đó, nhẹ nhàng, sau đó chạm

vào ngọc thể, ta sợ hãi co mình lại, không ngờ ngọc thể chạm vào nơi nào đó, liền cảm thấy toàn thân run lên, lập tức yếu ớt dựa vào người vương gia, ta thở một hơi, cảm giác này giống như đêm đó viên phòng, không biết sao lại cảm thấy ngại ngùng như thế, không muốn người ngoài biết, là bí mật của riêng mình.

“Sao vậy, hình như An Sinh không thoải mái, có phải nơi này đau không?” Nói xong lại chạm vào ngọc thể, ta vội vàng kéo tay vương gia: “Không phải... Không phải nơi đó.”

“Vậy là phía trước, để ta xem.” Bàn tay vương gia lại duỗi đến đằng trước.

Trời ạ, vương gia thật là, ta giữ chặt tay vương gia, cầu xin: “Hình Thiên, đừng, ừm, đây là xe ngựa, ta, ta khó chịu.”

Vương gia cũng không ngừng lại, đột nhiên xa phu nói: “Vương gia, đã đến!”

Ta chưa từng nghe thấy âm thanh nào tuyệt vời như thế, xa phu này đúng là quý nhân của ta, lần trước cũng nhờ hắn trở về giết đám sát thủ đó.

Bàn tay vương gia rời khỏi người ta, lại giúp ta sửa sang quần áo, sau đó bước ra ngoài, ta cẩn thận xuống xe, nhém chút nữa đã động đến chỗ nào đó, vẻ mặt đau khổ nhìn vương gia, đầu sỏ gây nên chuyện này, hừ!

Thúc thúc thấy biểu tình của ta, thân thiết hỏi: “Dung nhi sao vậy, vết thương còn đau sao?”

Ta cười miễn cưỡng: “Vừa rồi không cẩn thận đụng tới, nhưng mà bây giờ không đau, cảm ơn thúc thúc.”

Hạ nhân đã dọn xong thức ăn, chúng ta ngồi xuống vừa ăn vừa trò chuyện cùng nhau.

“Trước đây Dung nhi đã đến nơi này chưa?” Thúc thúc nghiêng đầu nhìn ta hỏi.

Ta đang chuyên chú ăn trái cây, nghe Thanh vương gia hỏi thì nuốt trái cây trong miệng, trả lời: “Không có, nơi này rất đẹp, trước kia ở phủ Thượng thư, ừm, ở trong nhà, không có ra ngoài, quý củ trong phủ, phụ thân không cho con ra ngoài.”

Hình Thiên trừng ta, ta quay đầu trừng lại, cắt, so mắt ai lớn hơn sao, hai ta trừng nhau. Nhưng mà ánh mắt của vương gia có chút lạ lẫm, không dọa người, cũng không ôn nhu, giống như, ừm, giống như nhìn thấy thức ăn vậy, làm ta hơi sợ.

Khi ta sắp không giữ vững được nữa, ta nghe thấy thúc thúc cười, nói: “Cảm tình hai con thật là tốt, ngay cả ta cũng hâm mộ hai con!”

Ta cười xấu hổ, nếu người biết chân tướng thì sẽ không nói vậy.

Vương gia nghe thúc thúc nói vậy, chỉ cười trừ, gấp cho ta một đĩa thức ăn, ta vội vàng cảm ơn: “Cảm ơn vương gia, thần thiếp tự làm được rồi.”

“Ái phi không cần khách khí, lễ phép như vậy, nhưng mà có phải ái phi cũng nên như vậy hay không...”

Cái này ta nghe rõ, tâm không cam tình không nguyện gấp khối cá vào chén vương gia, “Cá này ngon thật, vương gia nếm thử đi, rất ngon đó, khi về phải thưởng cho đầu bếp mới được.”

Vương gia gấp cá từ từ bỏ vào miệng, từ từ nhắm nháp, sau đó nuốt xuống, tán thưởng: “Ừm, đúng là ngon thật, nên thưởng.”

Cơm trưa nhanh chóng qua đi khi ta và vương gia “liếc mắt đưa tình”, “tình ý triền miên”, bữa cơm này, ăn thật là một mối.

Ta chùi miệng rồi đi đến bờ sông, ngồi xổm xuống, mặt sông chiếu lại hình dáng của ta, cách ăn mặc của người này, rõ ràng là hai người khác nhau, nếu người biết ta có lẽ sẽ nghĩ rằng đây là đệ muội ruột thịt!

Nhưng mà ta là nam, dù mặc nữ trang vẫn rất kỳ quặc, ta tức giận lấy nhánh cây quật mặt nước, hình ảnh của ta trong nước trở nên mơ hồ. Thật là đau đầu, sao mọi chuyện lại biến thành cái dạng này, ban đầu chuyện rất đơn giản nhưng đã trở nên phức tạp như vậy, không biết là do ta nghĩ đơn giản hay mọi chuyện ban đầu rất đơn giản nhưng vì ta nên trở nên phức tạp hơn.

Trần thúc từng nói, ta là người có cái đầu đơn giản, hơi thông minh, nhưng có khi lại làm mọi chuyện trở nên tệ hại.

Chuyện này cũng có nguyên nhân, ta còn nhớ rõ có lần ngựa trong phủ ăn đậu nành nên trướng bụng, ta liền tự chủ trương mà cho ngựa ăn ba đậu, kết quả có thể nghĩ được, ngựa không còn trướng bụng nữa, nhưng mà thiếu chút nữa là chết hết, sau đó Trần thúc phạt ta nuôi ngựa một năm, bao gồm dắt ngựa đi dạo, tắm rửa cho ngựa, chải lông mao. Chuyện khác không nói, chỉ biết Trần thúc nói rất đúng.

Lúc ta đang miên man suy nghĩ, đột nhiên vương gia đứng sau lưng ta nói: “Nghĩ cái gì đó?”

Ta quay đầu muốn trả lời, nào ngờ vương gia đang ngồi xổm sau lưng ta, ta quay đầu, vừa lúc đụng với hán, miệng đối miệng. Ta tròn mắt đến nỗi có thể nhìn thấy lông nhỏ trên mặt vương gia, còn phát hiện lông mi bên trái vương gia có một cái xoáy.

Đôi mắt vương gia chớp chớp, đột nhiên ta phát hiện bây giờ không phải lúc quan sát vương gia, mà tình hình bây giờ không tốt lắm.

Sau đó ta phản ứng được liền lui về phía sau, hối hận rồi, vì sao ta không sửa được cái tính phải nghĩ kỹ rồi mới làm, ngay cả khi không nghĩ kỹ, ít nhất cũng phải nghĩ được một chút chút. Nhưng mà ta là người như thế, ngay cả khi không làm ra chuyện gì, ta cũng không phải là ta.

Ta quên mình đang ngồi xổm cạnh bờ sông, đương nhiên sau đó ta đã té sông, tuy rất thích vọc nước, nhưng ta không biết bơi. Ta té xuống sông, sặc nước, ta vừa đập nước vừa kêu cứu: “Cứu mạng, vương gia, cứu mạng, Hình Thiên, cứu ta!”

Vương gia sững sờ, sau đó vẻ mặt bình tĩnh nhìn ta, không nói lời nào, cũng không cứu ta.

Nhìn thấy phản ứng của vương gia, ta cảm thấy lòng mình chùng xuống, trời ơi, ta biết mình là hạ nhân, tôi tớ, không có giá trị, nhưng dù sao cũng ở chung một khoảng thời gian, ngay cả con chó cũng có cảm tình! Thật là, nếu không thì sao người ta lại bảo hoàng đế vô tình, trước kia khi xem kịch không hiểu rõ, bây giờ mới hiểu, đối với bậc đế vương thì huynh đệ còn xuống tay được, nói chi là thê tử, hơn nữa ta còn là đồ dỏm.

Xem ra vương gia không thể cứu ta, ta chuyển qua thúc thúc, thúc thúc cười nói với ta: “Dung nhi, con đứng dậy đi, nước không sâu.”

Ta nửa tin nửa ngờ dừng giây dựa, ngồi xuống, thì ra nước không sâu thật, khi ngồi xuống thì cao tầm ngực ta. Ta lập tức đỏ mặt, sống mười sáu năm, ta nghĩ không có chuyện gì mất mặt hơn chuyện này, thà rằng nước sâu một chút, chìm chết ta luôn đi, hôm nay xuất hành không xem lịch, nhất định là như vậy.

Ta trừng mắt nhìn vương gia, không giúp ta thì thôi, vậy mà xem ta như trò cười, hại ta mất mặt như vậy, đúng là khắc tinh của ta mà.

Ta chậm rãi đứng dậy, vẫn còn lo lắng bởi vì vừa rồi đập nước kịch liệt mà mặt sau hơi khó chịu, ta cúi đầu đi đến bờ, bước nhanh đến xe ngựa, tuy bây giờ là mùa hè, nhưng y phục ướt sũng vẫn rất khó chịu.

Đột nhiên vương gia giữ chặt ta, cổ áo ngoài của mình phủ thêm lên người ta, ta muốn từ chối nhưng thúc thúc lại bắt lấy bả vai ta từ đằng sau, một tay nhanh chóng xé mở áo ta.

Ta sợ hãi đứng ngốc ở nơi đó, sao lại thế này, trời ơi, chẳng lẽ thúc thúc phát hiện thân phận của ta, chẳng phải mạng nhỏ của ta xong rồi sao! Ông trời, hôm nay ta nên nằm trên giường mới đúng, cho dù lăn qua lăn lại, nhưng vẫn tốt hơn bây giờ, đến nỗi mạng nhỏ của mình cũng lăn qua lăn lại lăn đến mất luôn rồi.

Ta còn chưa cảm thán xong, thúc thúc kéo ta qua, hỏi: “Thật ra tên ngươi là gì?”

Ta sợ hãi nhìn hán, biểu tình của hán làm người ta muốn lui về phía sau, ta nhìn vương gia, vương gia không để ý đến ta mà chỉ nhìn ta, nhưng lại giống như không có nhìn ta. Vì bảo vệ mạng sống, ta trả lời: “An Sinh.”

“Họ gì?”

“Không biết, ta là cô nhi, do tổng quản Trần thúc nuôi dưỡng, ta cũng không biết phụ thân ta họ gì.”

“Bao nhiêu tuổi?”

“Mười sáu tuổi.”

Thúc thúc nâng tay phải ta lên, nhìn kỹ dưới nách ta, sau đó ôm cổ ta, run giọng nói: “Đậu Đậu, Đậu Đậu, cuối cùng ta cũng tìm được con, thật tốt quá, tìm được con rồi, may mắn, may mắn!”

Ta bị thúc thúc ôm chặt, mạnh mẽ, làm ta thở không nổi, ta nhìn vương gia cầu cứu, vương gia nhú mào nhìn ta, ta há miệng “nói”: Vương gia nói gì đi.

Vương gia bước tới, khuyên nhủ: “Thúc thúc, về nhà rồi nói sau, An Sinh vẫn đang ở trần.”

Thúc thúc buông ta ra, lau nước mắt trên mặt, giúp ta mặt y phục, miệng không ngừng nói: “May mắn.”

22. Chương 22: Thân Thế

Editor: AM

Không biết là do sợ hãi, hay là bị cảm lạnh, hoặc là quá mức chấn động, khi bước vào xe ngược thì ta liền ngủ mất, đến khi mơ màng tỉnh lại thì đã nằm trên giường trong vương phủ. Há miệng muốn kêu Tân Nguyệt nhưng phát hiện yết hầu co rút, sờ sờ trán, hơi nóng, ta lại nằm xuống, thở gấp một lát mới cảm thấy tốt lên.

Ta kêu ra bên ngoài: “Tân Nguyệt!”

Tân Nguyệt canh giữ ngoài phòng, nghe tiếng ta gọi liền tiến vào quan tâm: “Công tử tỉnh rồi sao, còn nóng không?” Nói xong lấy tay thử chạm vào trán ta, “Vẫn còn nóng, công tử uống chút nước đi.” Lại rót cho ta chén nước.

Ta uống chút nước rồi để Tân Nguyệt đỡ nằm xuống, hỏi: “Vương gia đâu?”

“Vương gia và Thanh vương gia đang ở đại sảnh, công tử muốn gọi vương gia sao?”

Ta khoát tay, nói: “Để ta qua, mặc quần áo dùm ta.”

Tân Nguyệt ngăn lại: “Bệnh của công tử chưa tốt, không được đi tới đi lui, vương gia rất quan tâm công tử đó, công tử thật là, bệnh lần trước còn chưa đỡ, bây giờ lại thêm bệnh mới, thật đúng là phúc công tử mà, vừa không gặp công tử một chút, thì công tử đã không biết chăm sóc bản thân rồi, nếu công tử lại ra ngoài, dù nói gì thì Tân Nguyệt cũng phải đi theo...”

Ta chịu không nổi cái tính lải nhải của Tân Nguyệt, chặn lại: “Được rồi tỷ tỷ, lần tới nhất định dẫn tỷ theo, nếu không cho ta xuống vậy, vậy tỷ tỷ gọi vương gia đến đây đi!”

Ta còn đang lẩn quẩn trong chuyện xảy ra giữa trưa, bây giờ ta không biết mình là ai, Đậu Đậu là ai, chẳng lẽ ta là Đậu Đậu, ta không biết phụ mẫu thân sinh của mình là ai, xem ra thúc thúc biết thân thế của ta, ừm, lát nữa nhất định phải hỏi rõ.

Vương gia đẩy cửa bước vào, sau lưng là Thanh vương gia, vương gia ngồi bên giường cầm tay ta hỏi: “Tốt hơn chưa?”

Ta gật gật đầu.

“Đói chưa, có muốn ăn thứ gì không?”

Ta lắc đầu, chỉ nhìn chăm chăm vào thúc thúc. Vương gia không nghe theo ta, kêu người đem thức ăn vào, nói: “Chuyện gì thì cũng để ăn cơm xong rồi nói tiếp, nếu không ăn thì đừng mong nghe được chuyện gì.”

Những lời này của vương gia cực kỳ chính xác, ta ngoan ngoãn ăn cơm, lau chùi miệng rồi ngồi thẳng người.

Thúc thúc ngồi bên cạnh, uống một ngụm trà, bắt đầu nói về thân thế ta.

Hai mươi năm trước, tại một huyện nhỏ vùng sông nước Giang Nam xuất hiện trạng nguyên, năm ấy mười tám tuổi, họ Tà tên Ván, hoàng thượng nói rằng: Đây là điềm may triều đại ta.

Về sau vị trạng nguyên này đảm nhận chức vụ Giám Sát Ngự Sử, quan nhị phẩm, nghe lệnh trực tiếp từ hoàng thượng, có thể nói là tiền đồ vô lượng. Người này chí công vô tư, không kết bè kết cánh, không a dua, nịnh hót. Tóm lại là một vị quan tốt trong mắt dân chúng, trung thần trong lòng hoàng đế, là tấm gương của vài quan viên, và cũng là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của những quan viên còn lại.

Nhân phẩm vị Giám Sát Ngự Sử này làm Thanh vương gia nghi ngờ, vì vậy Thanh vương gia cố ý tiếp cận hắn, trải qua một đợt thăm dò, phát hiện hắn đúng như người ngoài miêu tả, là người đáng để kết thân.

Mà Giám Sát Ngự Sử cũng thưởng thức nhân phẩm Thanh vương gia, bọn họ nhanh chóng trở thành hảo hữu tri kỷ, cùng nhau uống rượu, đàm luận chính sự, chơi cờ, đánh đàn, du ngoạn, cũng cùng nhau tán thưởng mỹ nhân. Dần dần vương gia phát hiện mọi chuyện biến đổi, lòng mình cũng thay đổi, mỗi ánh mắt, động tác đều ẩn chứa ý nghĩa khác. Tuy vương gia cảm thấy việc này không tốt cho lắm, nhưng vẫn bước về phía trước theo như mọi chuyện phát triển.

Bên kia, Tạ Vấn cũng phát hiện lòng mình thay đổi, vì vậy cảm thấy sợ hãi, lo âu. Tạ Vấn lựa chọn tránh né, có một khoảng thời gian, tất cả mọi người đều phát hiện quan hệ của hai người trở nên như người xa lạ, giống như đại nhân luôn trốn tránh vương gia, ngay cả hoàng thượng cũng chú ý đến chuyện đó, tự mình đến hỏi, nhận thấy bọn họ có hiểu lầm, nhưng mà trải qua đợt dò hỏi, hai người không bày tỏ bất cứ chuyện gì.

Ngay cả hoàng thượng cũng không hỏi được, người khác thì càng không biết, mọi người cực kỳ vui vẻ chứng kiến cảnh tượng hiếm thấy: Mỗi khi hạ triều, Thanh vương gia tuần lã sẽ đuổi theo Tạ đại nhân anh tuần không rời, giống như tiểu hài tử đuổi theo mỹ vị trong tay mẫu thân.

Nhìn thấy Tạ đại nhân trốn tránh, Thanh vương gia cũng nghĩ đến một chuyện, rất nhanh, vương gia hiểu rõ lòng mình, vì vậy hắn tìm Tạ đại nhân nói chuyện, nói tất cả cho Tạ đại nhân biết, sau đó nói, nửa tháng sau cho ta câu trả lời.

Tạ đại nhân xoắn xuýt nửa tháng, cuối cùng cũng có đáp án.

Từ ngày đó về sau, mọi người nhìn thấy quan hệ hai người khôi phục như lúc ban đầu, nhưng lại lạnh nhạt hơn ban đầu không ít, cũng giống như bằng hữu, ngẫu nhiên tụ họp, uống rượu nói chuyện phiếm.

Người ngoài không biết quan hệ hai người tiến triển, dùng từ chuyên dụng để hình dung chính là, đoạn tụ.

Qua một thời gian, sáng sớm ngày nào đó, có người thấy Tạ đại nhân y phục không chỉnh tề, sắc mặt tái nhợt theo Thanh vương gia rời phủ, sau đó hai người thành người xa lạ, gặp mặt không chào hỏi, chỉ vội vàng mà bước qua nhau. Người tử tử sẽ phát hiện tinh thần hai người đều uể oải, thân hình gầy yếu, không còn là công tử anh tuấn phóng khoáng ngày nào.

Không bao lâu sau, Thanh vương gia có chuyện vui, thị thiếp trong phủ hoài thai, vì vậy hoàng thượng ban thưởng cho vương gia phủ đệ đặc biệt, có thể nói là rất tráng lệ, có người nói rằng, mặt đất trong phủ được trải bằng vàng. Tuy tin tức được truyền đi rất sai sự thật, nhưng có thể tưởng tượng trong phủ kia đẹp đến quý giá nhường nào.

Hài tử vương gia ra đời, thị thiếp khó sanh, bảo vệ được tính mạng hài tử, nhưng thị thiếp đó chưa kịp hưởng thụ đãi ngộ vương phi thì đã hương tan ngọc nát.

Tuy hài tử sinh ra không có nường, nhưng vương gia cực kỳ sủng ái hài tử, trên mặt thường xuyên xuất hiện nụ cười, hạ nhân vương phủ đều nói tiểu thể tử là phúc tinh của vương phủ, bởi vì khi tiểu thể tử sinh ra, vương gia rất ít khi làm mặt lạnh, cũng ít khi tức giận với người khác.

Hoàng thượng cực kỳ sủng ái hài tử này, vừa sinh ra liền ban thưởng danh hào thể tử, vĩnh viễn kế thừa tước vị Thanh vương gia, còn ban thưởng rất nhiều thứ, đủ để chứa đầy mười chiếc xe ngựa. Trong lúc này, tiểu thể tử trở thành người đứng đầu tin tức bát quái, người ngoài không nhìn thấy hắn, cho dù có đi vào vương phủ, cũng không nhất định sẽ nhìn thấy, bởi vì vương gia bảo vệ tiểu thể tử chặt chẽ, không để người ngoài vào xem, hạ nhân trong phủ nói, bộ dáng tiểu thể tử cực kỳ đáng yêu, còn ngoan ngoãn hiểu chuyện, không giống vương gia, cũng không giống mẫu thân đã mất của hắn.

Sau đó hạ nhân trong phủ lại tung tin, mẫu thân thân sinh tiểu thái tử thường mặc hắc y vào phòng tiểu thể tử vào ban đêm, có đôi khi còn nghe được tiếng cười trong phòng tiểu thể tử, còn nghe thấy tiểu thể tử

kêu “Mẫu thân, mẫu thân”. Vì vậy vương gia nhờ pháp sư tìm cách, pháp sư nói, mẫu thân tiểu thể tử nhớ nhung tiểu thể tử, cho nên thường xuyên đến thăm, bây giờ nàng nhìn thấy tiểu thể tử sống tốt, nàng nhất định yên tâm.

Từ đó về sau không còn gặp được hắc y nhân vào nửa đêm nữa. Nhưng quan hệ giữa vương gia và Tạ đại nhân lại khôi phục, mà còn khôi phục đến trình độ hảo hữu tri kỷ, Tạ đại nhân thường đến vương phủ làm khách, đôi khi còn ở lại qua đêm, làm người ta ngạc nhiên là tiểu thể tử rất thích Tạ đại nhân, mỗi lần Tạ đại nhân đến, tiểu thể tử đều dính vào người Tạ đại nhân, Tạ đại nhân cũng không cảm thấy phiền phức, mỗi lần đều vui vẻ đùa giỡn với tiểu thể tử.

Ngày vui ngắn chẳng tày gang, lúc tiểu thể tử ba tuổi, bị kẻ xấu bắt cóc, Tạ đại nhân một mình nghĩ cách cứu viện, đợi đến khi vương gia đuổi đến, chỉ nhìn thấy thi thể Tạ đại nhân, tiểu thể tử biến mất, không biết sống chết ra sao.

Từ đó về sau, Thanh vương gia chuyển ra ngoài phủ đệ do hoàng thượng ban thưởng, cũng không quan tâm chính sự, chỉ âm thầm tìm kiếm tiểu thể tử, nhưng biến người mệnh mông, biết đi đâu để tìm một hài tử.

Ta nuốt ngụm nước bọt, uống nước vương gia vừa đưa qua, khấn trương nhìn Thanh vương gia, nhìn thấy Thanh vương gia nhàn nhã uống trà, tiếp tục nói:

Vị tiểu thể tử đó là hài tử của Tạ đại nhân, thì ra khi Tạ đại nhân làm Giám Sát Ngự Sử, phát hiện Hộ bộ thượng thư tham ô, nhưng không có chứng cứ, Hộ bộ thượng thư muốn hối lộ Tạ đại nhân, đương nhiên là Tạ đại nhân không đồng ý.

Vì vậy Hộ bộ thượng thư mua chuộc hạ nhân Thanh vương phủ hạ xuân được Tạ đại nhân và thị thiếp Thanh vương gia, kết quả không nghĩ cũng biết, sau khi Thanh vương gia phát hiện thì muốn xử tử thị thiếp kia, nhưng Tạ đại nhân ngăn cản.

Một tháng sau, thị thiếp đó mang thai, đương nhiên hài tử là của Tạ đại nhân, bởi vì Thanh vương gia chưa từng chạm qua thị thiếp của hắn, nhưng lại không thể giải thích với người ngoài, hài tử vẫn phải sinh ra, nhưng Tạ đại nhân rất khó chịu.

Sau khi hài tử được sinh ra, Tạ đại nhân có đến thăm, sau đó không còn khó chịu nữa, tha thứ cho mình, cũng tha thứ cho người khác. Tạ đại nhân đặt nữ danh cho tiểu thể tử là Đậu Đậu, bởi vì hài tử kia nhìn giống hạt đậu, nho nhỏ, đặc biệt là đôi mắt vừa lớn vừa tròn, cho nên gọi là Đậu Đậu. Nguyên danh tiểu thể tử là Bình An, ngụ ý một đời bình an.

Lúc Đậu Đậu ba tuổi, Tạ đại nhân nắm được chứng cứ Hộ bộ thượng thư tham ô, khi hắn muốn vây bắt phạm nhân, phạm nhân lại bắt cóc Đậu Đậu, cũng âm thầm truyền lời với Tạ đại nhân, nếu muốn hài tử an toàn, thì một mình đến nơi đó.

Lúc vương gia đuổi đến nơi chỉ nhìn thấy thi thể Tạ đại nhân, không thấy hài tử.

Ta khấn trương đến nỗi lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, hỏi: “Hài tử đó?”

Thúc thúc nhìn ta, nói: “Chuyện sau này để Hình Thiên nói đi.”

Hình Thiên nắm tay ta nói: “Thật ra chuyện Hộ bộ thượng thư tham ô và cái chết của Tạ đại nhân đều do phụ hoàng ta bày ra. Phụ hoàng không muốn thúc thúc yêu nam nhân, liền thiết kế việc Tạ đại nhân và thị thiếp thúc thúc thông dâm, nhưng không ngờ rằng thúc thúc không tức giận, ngược lại còn để thị thiếp đó mang thai hài tử. Sau này phụ hoàng thấy thúc thúc cực kỳ sủng ái hài tử đó, còn ở chung với Tạ đại nhân, vì vậy muốn diệt trừ hài tử đó.” Vương gia cầm tay ta an ủi, tiếp tục nói: “Khi Tạ đại nhân đuổi đến nơi đã hẹn, hy vọng Hộ bộ thượng thư có thể buông tha hài tử, thật ra Hộ bộ thượng thư đó cũng là người hiểu biết, nói, ”Người kia muốn mạng hài tử, ta lại khâm phục nhân phẩm người, hôm nay, mạng người và hài tử, chọn một đi.” Đáp án không cần nói cũng biết, Tạ đại nhân tự sát, hy vọng hài tử kia bình an sống sót.

Thượng thư đó cũng là người trọng tình trọng nghĩa, cho nên dẫn đứa nhỏ đi xa, đến Việt Quốc, trở thành tổng quản phủ Thượng thư, gọi hài tử đó là “An Sinh”, phụ thân hài tử nói hy vọng hài tử cả đời bình an, làm dân chúng bình thường là tốt rồi. Vì vậy hài tử đó được tổng quản bồi dưỡng thành người bình thường. Là vận mệnh trên người, cuối cùng hài tử kia lại trở về đây.”

Vương gia còn nói: “Trên người hài tử kia đeo một khối gỗ, mặt trên có khắc một chữ ”An“, đó là do phụ thân hẩn tự tay khắc lấy, mặt trên còn có ấn ký màu đỏ, là khi không cẩn thận cắt vào tay. An Sinh, có phải người cũng có khối gỗ đó không?”

Tân Nguyệt lấy ra cái túi màu xanh dưới tử quần áo, ta nhận lấy, bên trong là thứ Trần thúc đưa, nói là phụ thân cho ta.

Thật ra ta rất ít khi lấy nó ra, bởi vì nó làm ta nghĩ đến việc phụ mẫu ta lớn lên trông như thế nào, bọn họ còn sống hay không, hay là nuôi không nổi nên ném ta đi. Tóm lại mỗi lần ta miên man suy nghĩ như thế đều khó chịu, cho nên rất ít khi lấy ra.

Ta đưa nó cho thúc thúc, thúc thúc run rẩy nhận lấy, nhìn xem một lúc lâu, đột nhiên chảy nước mắt, môi run rẩy: “Tạ Vãn, người vẫn tàn nhẫn như vậy!” Dứt lời, bước qua ôm ta gào khóc, “Rất tốt rất tốt, Đậu Đậu, con đã về, tên khốn Tạ Vãn này!”

Ta do dự một chút, nhẹ nhàng ôm lấy thúc thúc, nhỏ giọng gọi: “Phụ thân.”

Thân thể thúc thúc cứng đờ, chảy nước mắt cười nói: “Hài tử ngoan, hài tử ngoan!”

Ta đã tìm được thân nhân của mình, cho nên lớn tiếng gọi: “Phụ thân, phụ thân phụ thân...”

23. Chương 23: Lời Tâm Tình

Editor: AM

Ăn xong cơm chiều, phụ thân mới lưu luyến không rời mà hồi phủ, ban đầu còn muốn dẫn ta theo, nhưng ta đang mắc bệnh phong hàn nên đành từ bỏ.

Vương gia chăm ta uống thuốc, còn bồi thuốc nơi đó cho ta, tuy qua vài ngày đã hơi quen, nhưng vẫn xấu hổ như cũ. Càng làm ta buồn bực là khi bồi thuốc thân thể ta sẽ có cảm giác kỳ quái, giống như ngày đó viên phòng, làm ta cảm thấy sợ hãi.

Vì không muốn nghĩ đến việc bồi thuốc nữa, ta nằm sấp trên giường hỏi: “Khi nào thì vương gia biết thân thể của ta?”

Vương gia vừa chuyển động ngọc thể trong cơ thể ta vừa trả lời: “Người vừa tới vương phủ không bao lâu thì ta biết, ừm, biết cả những chuyện người không biết, toàn bộ.”

“Vậy sao người không nói cho ta biết, hại ta chẳng hay biết gì.” Ta ai oán.

“Ta tưởng người đã biết, sau này mới biết thì ra người thật sự không biết gì cả, nhưng mà ta nghĩ không nói cho người biết thì tốt hơn, cuộc sống bây giờ rất phù hợp với người.” Vương gia nhẹ nhàng rút ngọc thể.

“Vậy vương gia biết phụ thân thân sinh ta chôn cất ở nơi nào không? Ta muốn đi xem.”

“Hoàng thúc sẽ mang người đi, chờ bệnh người tốt lên mới được.”

“Ừm, vương, Hình Thiên, nếu đã sớm biết thân thể ta, vậy, sao không, ừm, uy hiếp ta?” Ta cẩn thận hỏi.

“Người nói gì?” Trong giọng nói vương gia ẩn chứa ý cười, động tác trên tay không ngừng lại, đột nhiên ngọc thể rời khỏi cơ thể ta, làm hại ta kêu ra tiếng, vội vàng lấy tay che miệng lại, thật là mất mặt, nếu như bị Tân Nguyệt nghe thấy, ta đâu còn mặt mũi nào để nhìn mặt nàng. Hừ! Đều do vương gia sai, muốn lấy ra cũng không nói với ta một tiếng. Ta tức giận quay đầu trừng mắt nhìn vương gia, không nhìn thì thôi, vừa nhìn đã giật mình. Vương gia cầm ngọc thể trong tay, cẩn thận thoa thuốc mỡ bên ngoài ngọc thể, điều làm giật mình là cái ngọc thể này lớn gấp hai lần cái đầu tiên.

Bởi vì xấu hổ, cho nên mỗi lần vương gia bồi thuốc cho ta thì ta đều không ngẩng đầu, có lần đầu tiên là nhìn thấy, không ngờ bây giờ lại dùng cái lớn như vậy.

Tay ta run run chỉ vào vương gia, “Vương gia, vì, vì sao lại lớn như vậy?”

“Chẳng lẽ An Sinh không muốn vết thương ở mặt sau nhanh khỏi một chút sao?” Vương gia vô tội hỏi.

“Chẳng phải dùng cái nhỏ sẽ nhanh hơn sao?” Ta cực kỳ nghi ngờ cách nói của vương gia.

“Chẳng lẽ An Sinh lại muốn bị thương ở lần viên phòng sau của chúng ta sao, nhưng mà ta sẽ đau lòng.” Không đợi ta trả lời, vương gia liền đẩy ngọc thể cực kỳ to lớn kia vào trong, ta cầu xin: “Vương gia chậm, chậm chút.”

Vương gia không ngừng lại, còn ác ý đẩy vào, hỏi: “An Sinh gọi ta là gì?”

“A, vương gia, không, Hình Thiên, Hình Thiên, chậm một chút, ừm, đau.”

“Vậy An Sinh phải nghe lời ta, nếu không sẽ đau, đúng không?”

Đành vậy, người ta là dao thót ta là thịt cá, làm chuyện gì cũng phải nhìn rõ hiện thực, ta ngoan ngoãn để vương gia bôi thuốc. Nằm úp sấp trên giường nhớ lại ngày đầu gặp mặt, cứ như là mơ vậy, ta là nhi tử của Thanh vương gia, nhi tử duy nhất, tuy không phải thân sinh, nhưng mà cũng không khác thân sinh là mấy, xem ra bây giờ ta đã có chỗ dựa, hừ, để xem vương gia còn dám khi dễ ta nữa hay không.

Aii, đúng vậy, bây giờ ta là người có chỗ dựa vững chắc, vì sao còn để vương gia bôi thuốc cho ta, còn cái kia, ừm, viên phòng, thật sự là đau lắm. Nghĩ đến điều này, ta quay đầu lý luận với vương gia, nào biết ta đã quên việc vương gia đang bôi thuốc cho ta, ngọc thể ở trong cơ thể ta lệch xuống một chút, làm hại toàn thân ta yếu ớt, ta thở gấp một lúc lâu, lớn tiếng nói: “Hình Thiên, bây giờ ta có chỗ dựa vững chắc rồi, à không, là có người thân, cho nên, cho nên.” Vương gia lấy ánh mắt bảo ta nói tiếp, “Dù sao thì Hình Thiên cũng không thể khi dễ ta nữa.” Ta lấy can đảm nói.

“Ta khi dễ người thế nào?”

“Sau này không được bôi thuốc cho ta, cũng không cần nhét cái gì đó nữa, dù sao cũng không được làm những chuyện ta không muốn, tạm thời vậy thôi, nếu không ta liền, liền đến nơi của phụ thân.”

“A..., ta đã quên An Sinh có người thân rồi, nhưng mà hình như An Sinh cũng quên một điều, đó chính là người vẫn là vương phi của ta, thê tử của ta, mẫu phi, hoàng huynh, Vãn Thiên, quá nhiều người gặp qua người, người còn thân phận gì để gặp người khác đây, ta hơi hoang mang điểm này, mong vương phi giải đáp cho ta biết.” Vương gia đã nhét toàn bộ ngọc thể vào trong người ta, còn lấy tay nhẹ nhàng xoa nắn bốn phía.

Không, ta, sao ta lại quên việc này, thật là thất bại mà, sao phụ thân không gặp ta sớm một chút, nếu là như vậy, ta không cần giả thành vương phi gì gì đó, còn gặp nhiều việc bề bộn như vậy. Trời ơi, ta yếu ớt vùi đầu vào gối, Trần thúc nói luôn đúng, là của người thì vĩnh viễn sẽ là của người, nếu không phải của người, thì vĩnh viễn cũng không phải của người. Xem ra mạng ta được định ở nơi này, trốn không được.

Lúc ta miên man suy nghĩ, chợt nghe vương gia hỏi: “Ái phi, người nói xem bây giờ ta nên gọi người là gì mới tốt? An Sinh? Bình An? Hay là Đậu Đậu?”

Lúc này ta mới ý thức được cuối cùng mình là ai, ta có chút mơ hồ, là hạ nhân phủ Thượng thư, hay là nhi tử Thanh vương gia, hay là Chiến vương phi, trời ơi, đến cuối cùng, ta là ai, ta sống nhiều năm như vậy, đến hôm nay còn không biết mình là ai. Ta nắm tóc, aii, không nghĩ nữa, mặc kệ ta là ai, đi một bước tính một bước!

Đột nhiên nhớ đến một chuyện, ta quay đầu hỏi: “Vương gia, vì sao ta không nhớ chuyện lúc nhỏ, chỉ nhớ chuyện ở phủ Thượng thư, ta chỉ biết mình là An Sinh.”

Vương gia rửa tay, liếc nhìn ta, nói: “Có lẽ là Trần thúc cho người uống thuốc hay là phù phép gì đó, làm người quên ký ức ở nơi này.”

“Vậy thì tệ quá, ta không nhớ bộ dáng phụ thân thân sinh, thật muốn biết trước đây mình có dạng gì, aii, vương gia có thể thả ta về không, để ta hỏi Trần thúc một chút, vương, Vãn Thiên!” Ta cầm tay áo vương gia cầu xin.

“Người muốn biết chuyện trước đây?” Vương gia nắm chặt tay ta.

“Rất muốn.” Ta gật gật đầu.

“Vây chờ thân thể ngươi tốt hơn, thì mời Trần thúc đến đây, giúp ngươi khôi phục trí nhớ.”

Ta vui vẻ cầm tay vương gia, kích động không nói nên lời, chỉ biết vui vẻ mà nhìn vương gia.

Vui vẻ cho đến khi vương gia ôm ta ngủ còn chưa giảm bớt. Có lẽ ban ngày ngủ quá nhiều, có lẽ nghe nói Trần thúc sẽ đến, cho nên ta không mệt mỗi chút nào, nếu là bình thường thì đã ngủ mất rồi.

Vương gia phát hiện tình trạng của ta, cánh tay ôm ta thật chặt, cười hỏi: “An Sinh vui lắm sao?”

Ta lại nghĩ đến một chuyện, ngẩng đầu hỏi: “Nhũ danh của ta là Đậu Đậu, lần trước Vãn Thiên nói khi ta còn nhỏ thì ở trong cung chơi đùa với hai người, vậy vương gia nói xem lúc nhỏ ta thế nào?”

“Thật muốn biết?”

“Ừ.” Ta gật đầu như già tởi.

Vương gia liếc nhìn ta, lại nhìn trần nhà, chậm rãi nói: “Khi ta gặp ngươi là cuối xuân đầu hạ, ngay khi hoa xuân nở rộ, cảnh xuân tươi đẹp, ta và tứ đệ đến thư phòng đọc sách, trên đường đi nhìn thấy tiểu oa nhi mặc áo choàng ngắn màu lục, đang đứng dưới tàng cây bẻ hoa, cẩn thận đặt đóa hoa vào trong túi vải tinh xảo, miệng còn thầm nói: Đóa hoa đóa hoa, các người đừng giận, bởi vì ta muốn làm điểm tâm cho phụ thân và thúc thúc nên mới lấy các người thôi, thật sự rất cảm ơn, ta thay phụ thân và thúc thúc cảm ơn.”

“A, lúc ta còn nhỏ ngốc như vậy sao?” Ta lập tức che miệng, không ngờ mình đã nói ra lời trong lòng, thật là mất mặt, ta xấu hổ vùi đầu trong ngực vương gia.

Vương gia cười ha ha, tiếng cười truyền đến tai ta, ta lập tức nói: “Vây sau này thế nào?”

“Sau này à, sau này ta và tứ đệ chơi đùa với Đậu Đậu mỗi ngày, có một lần ta không đến thư phòng, ta và Đậu Đậu đi đến vườn cây phía tây hoàng cung. Đậu Đậu thích tổ chim trên cây, kết quả ta không cẩn thận ngã từ trên cây xuống, may là tổ chim vẫn bình thường. Đầu ta chảy máu, Đậu Đậu bị dọa. Trên đầu ta chảy máu một đường thật dài, Đậu Đậu sợ đến mức ngã bệnh, chăm mấy ngày mới thấy Đậu Đậu tỉnh dậy.”

Ta đứng lên, cẩn thận nhìn vương gia, phát hiện đúng là trên trán bên trái gần phần tóc của vương gia có một vết sẹo cỡ móng tay, ta nhẹ nhàng vuốt ve, lẩm bẩm: Lúc ấy nhất định rất đau, sao thuốc của hoàng cung lại vô dụng như vậy, không xóa được vết sẹo này?

Vương gia xấu hổ nói: “Quên đi, Đậu Đậu cũng bị thương, cho nên ta vẫn giữ vết sẹo này lại, để nó giúp ta nhớ kỹ...”

Vương gia lại không nói lời nào, ta hỏi: “Nhớ kỹ cái gì?”

Vương gia chỉ ôm chặt ta chứ không trả lời. Ta tức giận tránh khỏi vương gia, hỏi: “Vây sau này thế nào?”

“Sau khi bệnh của Đậu Đậu tốt lên, chúng ta vẫn trộm trốn ra ngoài chơi như trước, nhưng không làm những chuyện nguy hiểm nữa, Đậu Đậu và chúng ta chơi chung một tháng, khi ta muốn hỏi mẫu thân hài tử đáng yêu đó là con nhà ai, thì không thấy Đậu Đậu nữa.”

Ta không hiểu lắm: “Lần trước không phải Vãn Thiên nói ngươi định nói với mẫu hậu là sau này lớn lên sẽ thú Đậu Đậu sao?”

Vương gia lại không trả lời ta, chờ rất lâu, ta ngẩng đầu nhìn vương gia, phát hiện mặt vương gia rất đỏ, trời, thật là thần kỳ, mặt vương gia đỏ kìa. Ta buồn cười nhìn vương gia, cơ hội này thật khó mà có được, ha ha ha ha!

Nhưng mà muốn cười lại cười không nổi, bởi vì vương gia đang nhìn ta, ánh mắt đó, cực kỳ nghiêm túc, nhìn thẳng vào ta. Ta có chút sợ hãi, muốn lui vào trong giường, cánh tay vương gia ôm ta thật chặt.

Vương gia vừa nhìn ta vừa nói: “An Sinh?”

“Ừm.”

“Bình An?”

“Ừm.”

“Đậu Đậu?”

“Ừm.”

“Người, người làm vương phi ta đi.”

“Ừm, a!” Ta có hơi mờ mịt, chẳng phải bây giờ ta là vương phi sao? Vương gia có ý gì?

Vương gia thấy ta không hiểu, nghiêng người, nhìn vào ta, gần từng chữ: “Mãi mãi làm vương phi của ta.”

“Nhưng người là nam, một ngày nào đó người ngoài sẽ biết, còn nữa, còn nữa vương gia phải thú thê sinh hài tử, ta lại không thể sinh hài tử.”

“Ta nói, người chính là vương phi.”

“Nhưng mà, nhưng mà...” Ta còn muốn nói gì đó, nhưng lại không biết nên phản bác lời vương gia thế nào.

“Không có nhưng mà, ta, ta thích người, người làm vương phi ta cả đời này đi?”

Bởi vì quá hoảng hốt, vương gia vậy mà nói thích ta, ta là nam, tuy trước đây chúng ta đã từng gặp qua, nhưng mà bây giờ ta không nhớ rõ, quan trọng là chúng ta đều là nam, nếu ở chung một chỗ, đó chẳng phải là đoạn tụ sao, tuy ta chưa trải qua chuyện này, nhưng có nghe qua. Nếu mà ta và vương gia ở cùng nhau, người khác sẽ nhìn vương gia thế nào, đó là vương gia đó!

“Nghĩ gì đó, nói chuyện!”

Câu nói của vương gia kéo ta về hiện thực, trời, ta đang nghĩ gì vậy, sao có thể nghĩ đến chuyện vương gia sẽ bị gắn cái danh tiếng xấu xa kia, vấn đề là chúng ta không thể ở cùng nhau, nhưng mà, vương gia đối xử với ta tốt lắm, tuy những ngày vừa tới không được tốt, nhưng sau đó rất không tệ, ngoại trừ chuyện bôi thuốc thì vương gia đối xử với ta rất tuyệt, aiii, sao ta lại nghĩ đến việc này. Đối diện với ánh mắt vương gia, ta thuyết phục: “Cái kia, Hình Thiên, ta nghĩ kỹ lại được không, chờ ta khôi phục trí nhớ trước đây rồi trả lời, được không?”

Vương gia liếc mắt nhìn ta, quay đầu thổi tắt đèn, ôm ta, nói: “Ngủ đi!”

Aii, có thể kéo dài một ngày thì kéo một ngày, không nghĩ nữa, đi ngủ, ta tựa vào lòng vương gia, nhanh chóng ngủ mất.

24. Chương 24: Thị Thiếp

Editor: AM

Nằm trên giường hai ngày, bệnh của ta cũng đã tốt lên, nhưng mà vương gia và Tân Nguyệt kiên quyết không cho ta xuống giường, mấy ngày nay ta kìm nén sắp điên rồi, phụ thân có đến thăm ta, cũng không cho ta xuống giường, thật là, không ngờ phụ thân và ai đó giống nhau. Hừ, không cho ta ra ngoài, ta chỉ có thể trộm ra thôi, con người sao có thể bị nước tiểu ghen chết cho được!

Ăn xong điểm tâm, ta năn nỉ Tân Nguyệt cho ta đi làm bánh quế hoa cao, làm cái này tốn rất nhiều thời gian, ta cố ý dặn dò Tân Nguyệt rằng muốn tự mình làm, đêm qua ta còn biết chuyện vương gia muốn ra ngoài cả ngày, khả khả, ta có thể đi chơi.

Tân Nguyệt vừa đi ra ngoài, ta lập tức mặc quần áo tử tế và mang hài, còn cố ý mặc nhiều quần áo một chút, ta cũng không dám để mình mắc bệnh nữa. Mở cửa, nhìn xung quanh, không tệ, không có ai. Lập tức chạy ra sân, đi về phía không có người, nhưng mà ta không dám đi nhiều trên đường, lỡ như bị phát hiện, vậy chẳng khác nào sẽ bị vương gia phát hiện.

Ta bị ai phát hiện mình bị lạc đường, đều do vương phủ này lớn như vậy làm chi, rất nhiều nơi ta chưa từng đi qua, ăi, quên đi, đi bước nào tính bước nấy, coi như tham quan cũng được.

Trên đường đi không có người, ta vừa đi vừa ngâm nga thưởng thức phong cảnh, ta lạc vào một cái sân, cửa đóng chặt, có thể nghe được âm thanh từ trong truyền ra, hình như là hai giọng nữ, giống như chủ tử và hạ nhân đang nói chuyện. Ta cũng không để ý, vừa muốn tiếp tục bước về phía trước, đột nhiên cửa mở, một tiểu cô nương ăn mặc như nha hoàn xuất hiện.

Tiểu nha hoàn thấy ta, “A” một tiếng liền cúi đầu, thân thể run rẩy, trong miệng lẩm nhẩm: Nương nương thứ tội, tiểu, tiểu...

Ta suy nghĩ, cũng đúng, ta là vương phi, sao người trong phủ này không biết ta cho được, ta lập tức nâng nàng dậy, nói: “Mau đứng lên, đứng lên!”

Tiểu nha hoàn run rẩy đứng dậy, ta đang muốn nói mấy câu, nhưng thấy bộ dáng của nàng như thế nên thôi. Nhắc chân muốn đi về phía trước, tiếng nữ nhân còn lại vang đến: “A, đây chẳng phải là tỷ tỷ sao, ngọn gió nào đưa tỷ tỷ đến đây, sáng nay chim Hỉ Thước kêu trên tàng cây, ta còn buồn bực hôm nay có cái gì mà vui, thì ra là tỷ tỷ đến!” Nói xong liền bước đến lôi kéo tay ta cười nói: “Tỷ tỷ mau vào đi, muội muội luôn muốn gặp tỷ tỷ, hôm nay cũng có cơ hội rồi, muội thật sự muốn tâm sự với tỷ tỷ.” Cũng không chờ ta trả lời liền lôi kéo ta vào sân.

Ta lảo đảo theo sau nàng vào nhà, vừa muốn nói chuyện, trong tay bị nhét một cái chung, nữ nhân đó cười ngồi bên cạnh bàn, nói: “Coi ta kìa, mãi mê nói chuyện, tỷ tỷ uống nước đi, ha ha, tỷ tỷ cũng đừng ghét bỏ trà nơi này của muội muội!”

“Không có, không có, uống rất ngon.” Ta bưng chung trà lên uống một ngụm.

“Chúng ta là tỷ muội, tuy tỷ tỷ là vương phi, nhưng thời gian muội muội đến nơi này vẫn lâu hơn tỷ tỷ, vẫn hiểu biết chút thói quen của vương gia, nói thế nào thì muội muội cũng hầu hạ vương gia lâu rồi, ha ha, nhưng mà tỷ tỷ, sau này tỷ muội chúng ta cùng hầu hạ vương gia, tỷ tỷ cũng phải nâng đỡ muội muội một chút!”

Lúc này ta mới hiểu được, thì ra nữ nhân này là tiểu thiếp của vương gia, chẳng trách lại gọi ta là tỷ tỷ, nhưng mà tại sao lòng ta lại khó chịu, nói không nên lời, còn khó chịu hơn việc ba ngày không ăn thịt, hai ngày không được Trần thúc để ý đến, tóm lại là ta chưa từng gặp qua chuyện nào khó chịu như thế này, nhưng lại không biết vì sao mà khó chịu. Ta uống một ngụm nước lớn, vẫn không tốt lên được.

“Đúng rồi, chắc tỷ tỷ còn chưa biết tên muội muội, muội muội tên là Mỹ Liên, tỷ tỷ gọi Liên muội muội là được rồi.” Nói xong còn kéo tay ta.

Ta bối rối tránh né bàn tay nàng, trả lời qua loa: “Ừm, Liên muội muội.”

“Bây giờ thời tiết rất tốt, chúng ta ra bên ngoài ngồi đi, trong phòng ngột ngạt, đi thôi, tỷ tỷ!”

Ta ngồi bên bàn đá trong sân, nha hoàn bưng điếm tâm đến, chúng ta liền nói chuyện một câu rồi lại một câu.

“Nghe nói vương gia hằng đêm ngủ ở nơi của tỷ tỷ, vương gia đối xử với tỷ tỷ thế nào, trước kia, vương gia ở trên giường đúng là,” Mỹ Liên nhìn bốn phía, hạ giọng, “Có phải rất lợi hại hay không?”

Ta vừa mới uống ngụm trà, còn chưa kịp nuốt xuống, cứ như vậy mà phun ra, ta liên tục “khụ khụ”, vấn đề này cũng quá, quá cái kia đi.

Mỹ Liên vừa vỗ lưng cho ta vừa hỏi: “Tỷ tỷ sao vậy, có khỏe không, có phải muội muội hỏi cái này làm tỷ tỷ xấu hổ, ha ha, thật là, đây chính là chuyện riêng, sao tỷ tỷ có thể nói, đều do muội muội lẩm nhẩm.” Nói xong còn nhẹ nhàng vờ miệng mình một cái.

Ta vội vàng ngăn lại, khoát tay bày tỏ không có chuyện gì: “Không sao, không sao.”

“Vậy tỷ tỷ nói một chút đi, cũng dạy muội muội hai chiêu, ha ha, mấy hôm rồi vương gia không kêu muội muội hầu hạ, chúng ta đều là nữ nhân, bốn phận đều là hầu hạ vương gia thật tốt, tốt nhất là sinh được hài tử cho vương gia, nói đôi tông đường cho hoàng thất, tỷ tỷ nói có đúng không?”

Ta ừ à đồng ý, lại cảm thấy lòng càng không thoải mái, không biết thế nào, chỉ là không muốn nghe nữ nhân này nói chuyện, ta liền chuyển đề tài, hỏi: “Điểm tâm muối muối làm thật ngon, ta còn chưa được ăn thứ nào ngon như vậy, muối muối dạy ta làm đi, ta về làm cho vương gia nếm thử.”

“Coi trí nhớ của muối này, tự nhiên quên cách làm, không bằng ngày nào đó muối cẩn thận ngẫm lại, rồi lại đem qua cho tỷ tỷ.”

“Ừm, được, nếu vương gia ăn thấy ngon sẽ khen thưởng cho muối muối. Đúng rồi, muối muối là người nơi nào, hầu hạ vương gia bao lâu?”

“Muối muối là người thành này, mười lăm tuổi đã vào Chiến vương phủ, năm nay vừa tròn mười tám, vậy là cũng được ba năm rồi, aii, thời gian thấm thoát, nhaoáng một cái liền qua ba năm, muối muối không có tâm tư làm vương phi, chỉ hy vọng gặp được một tỷ tỷ hiền thực làm vương phi, không tệ, đúng là tỷ tỷ, chúng ta cùng hầu hạ vương gia, cũng vì vương gia mà chia sẻ nỗi buồn đúng không?”

“Ừm, đúng vậy, cùng hầu hạ vương gia.” Ta không biết nói gì cho phải, thật muốn rời khỏi nơi này.

“Đúng rồi, tỷ tỷ, không biết tỷ tỷ đã qua Tiềm viện chưa?”

”Hả, Tiềm viện?”

“Chính là thị thiếp kia của vương gia, Tư Yên, chính là hồ ly tinh, lúc tỷ tỷ chưa tới rất là điên cuồng, trong Chiến vương phủ ngoại trừ vương gia thì nàng là người lớn nhất, trong mắt không có người khác, tỷ tỷ không biết đó thôi, có một lần, tiện nhân kia vu oan cho muối một rồi cho muối muối một cái tát, đáng tiếc là muối không tìm được chứng cứ, đành phải âm thầm chịu đựng, có hạ nhân nào trong Chiến vương phủ này chưa bị nàng giáo huấn qua đâu, còn từng cắt chân của một hạ nhân, thiếu chút nữa làm người ta mất mạng, hạ nhân kia đúng là khổ mà, sau đó không cần phải nói, người nào đó tưởng mình được sủng ái. Nhưng mà bây giờ thì tốt rồi, từ khi tỷ tỷ bước vào vương phủ, yêu tinh kia liền trở nên thành thật, nhưng mà, muối muối thường nghe nàng ta nói xấu sau lưng tỷ tỷ, tung tin đồn về tỷ tỷ, còn nói nàng mạnh hơn tỷ tỷ, còn châm ngòi quan hệ giữa ta và tỷ tỷ, còn nói...”

Ta cũng phối hợp hỏi han: “Nói cái gì?”

“Nàng nói một ngày nào đó sẽ đuổi tỷ tỷ về Việt Quốc, tự mình ngồi lên vị trí vương phi, tỷ tỷ nói xem, tỷ tỷ, nàng đâu có để tỷ tỷ vài mắt, nàng ta không xứng để hầu hạ vương gia, tỷ tỷ nói xem, có phải nên đuổi nàng ta khỏi phủ không, không để vương gia vào mắt, còn phá hoại quan hệ tỷ muội của chúng ta, điều này ảnh hưởng trực tiếp đến sự hòa thuận của vương phủ, nếu để người ngoài biết, sẽ nghĩ chúng ta thế nào, quan trọng nhất là sẽ nhìn vương gia ra sao!”

Dẫn lại tính tình để nghe nàng lải nhải, ta đưa chung trà qua, nói: “Muối muối khát rồi đúng không, đến, uống nước.”

Mỹ Liên xấu hổ cười cười, nhận lấy chung trà.

Ta nhìn mặt trời, vô ý nói: “Aii, không ngờ đã đi lâu như vậy, aii, Tân Nguyệt chắc chắn đang tìm ta, tỷ tỷ không quấy rầy muối muối nữa, cứ vậy đi, ngày khác lại đến thăm muối muối.”

“Nếu tỷ tỷ có việc phải đi, vậy muối muối không giữ nữa, ngày khác muối muối nhất định đến tận nơi chào hỏi.”

“Hoan nghênh hoan nghênh.”

Cuối cùng cũng rời khỏi nơi đó, sau đó ta lại thấy khó khăn, bây giờ ta hơi đói, nhưng mà ta lạc đường, lại ngại hỏi, quan trọng nhất vẫn là ta đói, đây chính là việc lớn, không có biện pháp, phải mò đường về thôi. Khi ta đang khổ sở dò tìm cảnh vật quen thuộc, ta nhìn thấy Tân Nguyệt đang lo lắng tìm kiếm khắp nơi, ta lập tức chạy đến, cầm lấy tay Tân Nguyệt, cười nói: “Không ngờ đã tìm được tỷ tỷ, aii, đói chết ta rồi, đi, chúng ta về ăn cơm, trưa nay ăn gì thế?”

“Công tử lại lạc đường đúng không?”

“Ừm.”

“Công tử đi đâu chơi vậy?”

“Không biết.”

Không tệ, Tân Nguyệt không hỏi nữa, chúng ta trở lại sân, ngồi vào bàn. Vừa muốn ngồi xuống, ta lập tức ngậm miệng, rồi chậm chậm ngồi xuống, cầm đũa ăn cơm.

Sau khi ta ăn xong một chén cơm, cuối cùng người nào đó bị bỏ qua cũng nói chuyện: “Buổi sáng người đi đâu?”

“...”

“Không biết mình chưa hết bệnh sao?”

“...”

“Người ở đây giận đối với ai?”

“...”

Vương gia hỏi được vài câu liền không hỏi nữa, cũng cúi đầu ăn cơm, có điều căn phòng lại lạnh thêm vài phần, Tân Nguyệt đứng một lúc rồi không chịu được nữa nên đi ra ngoài.

Hừ, ta mới không sợ hấn, ta có chỗ dựa rồi. Ngày thường ta thích ăn thịt lợn ướp hương, thịt kho tàu nhưng hôm nay lại không thấy ngon gì cả. Ăn được phân nửa, ta buông đũa đi vào phòng, cởi áo ngoài, đập hài rớt xuống, nằm trên giường.

Vương gia phong lưu, nam nhân đều không đáng tin, tin điều gì cũng không thể tin lời nam nhân nói, trong kịch luôn nói vậy, lời ngon tiếng ngọt, trái ôm phải ấp, ăn trong chén, nhìn trong nồi, còn muốn trong bồn, chân giẫm nhiều thuyền cũng không sợ chết đuối, hoa tâm, tóm lại nam nhân đều không đáng tin.

Aii, không đúng, ta cũng là nam nhân, sao lại mắng chính mình, quan trọng là ta tức giận cái gì, thật là nhàm chán, ta và vương gia không có quan hệ gì hết, nếu mà hấn chọc ta, ta đi tìm phụ thân, ta mới không cần giả làm vương phi gì đó. Buồn bực cào cào, mặc kệ, đi ngủ, mặc kệ nó, đi ngủ là tốt nhất. Rất nhanh, tơ mơ màng ngủ mất.

25. Chương 25: Bại Lộ

Editor: AM

Tuy ta có vẻ ngu dốt, có đôi khi hồ đồ, nhưng ta không có ngốc, ta phát hiện từ ngày ta lên ra ngoài đến giờ, Tân Nguyệt quan sát ta rất chặt chẽ, nếu nàng có việc gì sẽ nhờ người đi sát theo ta, cũng không ngăn cản ta, chỉ đứng từ xa nhìn chăm chăm vào ta, mặc kệ là ai thì cả ngày bị người khác nhìn như thế đều không thoải mái, mà ta nhiều lần có ý định cắt đuôi cái tên đằng sau, nhưng không làm được.

Mặc kệ là người ngoan ngoãn như thế nào thì đều có lúc cáu kỉnh, thân phận vương gia rất lớn, nhưng thân phận ta cũng không nhỏ, vậy mà phải người nhìn chăm chăm vào ta, đừng tưởng ta không biết người không cho Vãn Thiên vào tìm ta, phụ thân ta đến gặp ta, người cũng khó chịu. Đừng tưởng ta không biết hai ngày nay người luôn tìm kiếm nguyên nhân, chẳng phải ngày đó chỉ nhìn thấy thị thiếp người một lần hay sao, ta đâu có cố ý, là nữ nhân kia kéo ta vào, còn nữa ta là vương phi, gặp thị thiếp người thì thế nào, còn tức giận, lòng dạ hẹp hòi, ta còn chưa so đo với người, thật là, trong kịch nói rất đúng, không thể có liên quan với người trong hoàng thất, người chịu thiệt luôn là dân chúng lương thiện.

Hôm nay, khi ta đang nhàn rỗi đọc sách trong phòng, chính là loại sách có tranh vẽ mà ai cũng đọc hiểu đó, bởi vì ta không biết nhiều chữ, đây là do vương gia tìm đến. Với việc ở bên ngoài bị nhìn chăm chăm, còn không bằng thành thật ngồi ngốc trong phòng, tuy là có chút bực bội.

Lúc ta đang nhàm chán, chợt nghe có người kêu to bên ngoài: “Tam tẩu, tam tẩu!” Thật là không nghĩ tới, nếu có Vãn Thiên ở đây sẽ không nhàm chán. Ta ném sách đi, chạy ra, liền thấy Vãn Thiên đầu đầy mồ

hội chạy đến. Ta cười nói: “Chuyện gì mà lại gấp gáp như vậy, người không biết còn tưởng đằng sau có chó đuổi theo để đó, mau vào uống miếng nước.”

Vấn Thiên uống miếng nước, nhìn ta không nói lời nào, do dự rồi do dự, bộ dáng có nên nói hay không, ta buồn cười nhìn Vấn Thiên, hỏi: “Người sao vậy, có chuyện gì thì nói đi!”

Vấn Thiên cắn răng nói: “Ừm, cái kia, tam tẩu, hai ngày nay bên ngoài đều nói, nói...”

“Nói gì, người không nói được sao? Hay là uống miếng nước nữa?” Ta lo lắng, nhất định chuyện này rất lớn, nếu không thì sao mà Vấn Thiên luôn nhanh mồm nhanh miệng lại trở nên ấp úng như thế, ừm, vấn đề lớn, không thể bỏ qua.

“Người bên ngoài đều nói, nói thật ra tẩu là nam.” Vấn Thiên nhìn chằm chằm vào ta, vẻ mặt không tin.

Chén trà trong tay ta rơi xuống, trời, quá nhanh đi, ta bị lộ, thân phận của ta bị người ta biết, nói thật, ta giả làm vương phi cũng không tệ, có đồ ăn ngon, mọi người đối xử với ta rất tốt, ngoại trừ vương gia ngẫu nhiên động kinh. Ta giả làm vương phi cũng không tệ, vấn đề là ta là nam, người ngoài sẽ nói vương gia thế nào, cũng không thể bịt miệng tất cả mọi người được, huống chi việc này càng vào miệng người khác thì càng không ngăn cản được, vậy sau này vương gia làm sao mà đi ra ngoài được, chẳng phải sẽ làm người khác cười đến rụng răng sao...

“Người, người thật sự là nam?” Tiếng hét kinh hãi của Vấn Thiên cắt ngang suy nghĩ ta, ta cà lăm: “Ừm, ừm, cái kia, cái kia...” Ta ấp úng không biết nên nói gì cho đúng.

“Vậy tam ca biết không?” Vấn Thiên nhìn thẳng vào ta.

Ta đang muốn nói chuyện, đột nhiên nghe bên ngoài vang lên giọng nam: “Biết, ngay từ đầu đã biết.” Thì ra là vương gia, ta như nhìn thấy ân nhân, vội vàng chạy qua nắm tay vương gia, lo lắng hỏi: “Người bên ngoài đã biết, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, mọi người sẽ nghĩ người thế nào, hoàng thượng có thể trị tội người hay không?”

“Người đang lo lắng cho ta?” Vương gia tuyệt đối không sót ruột, ngược lại còn cười, dựa sát vào ta: “Người không nghĩ cho mình sao?”

“Ta, ta chỉ sợ người gặp chuyện không may, sau đó ảnh hưởng đến ta không được sao, còn nữa, ta còn có phụ thân.” Vương gia vừa nói thì ta mới biết mình thật khờ, việc quan trọng như vậy mà còn lo lắng cho vương gia làm gì, mạng của mình mới là quan trọng nhất, tuy ta còn có phụ thân, nhưng mà nói sao thì ta cũng là nam, còn thay người ta giả đi, lỡ như tâm tình hoàng thượng không tốt, có thể sẽ không bảo vệ chúng ta nữa! Ngay cả khi muốn giữ mạng ta, thì nhất định cũng sẽ bị đánh, ta rất sợ đau. Ta gõ gõ đại não, thật là ngu dốt!

“Đừng gõ, gõ nữa sẽ càng ngốc!” Vương gia ngăn tay ta lại.

“Cái gì mà càng ngốc, ta không có ngốc được không?” Ta trừng vương gia, vương gia vậy mà lại nói ta ngốc, ta mới không ngốc.

“Ai da, bây giờ đã là khi nào rồi, còn nói chuyện này, bên ngoài đã đồn đãi ngất trời, muốn dạng nào có dạng ấy, tam ca, người nên nghĩ biện pháp đi!” Vấn Thiên cắt ngang lời kháng nghị của ta. Ta mới nhớ đâu có thời gian nói chuyện tào lao với vương gia nữa, ta lập tức đi vào trong, nhắc tới: “Chúng ta nên thu thập đánh giá mọi thứ thôi, lỡ như lát nữa hoàng thượng đến bắt ta thì sao bây giờ, aii, không được, trước tiên phải báo cho phụ thân biết mới được, ta trực tiếp đi tìm phụ thân!” Ta giống ruồi bọ không đầu không tìm thấy đường ra, đột nhiên một đôi tay ổn định bả vai ta lại, hỏi: “Người muốn đến chỗ hoàng thúc?”

Ta nghi ngờ hỏi: “Đúng vậy, không đến đó thì biết đi đâu bây giờ, ở chỗ này chờ chết à!”

“Cái gì mà chờ chết, ai dám giết người, ta còn muốn người làm vương phi của ta mà! Đừng đi đâu hết, thành thật ở nơi này.” Giọng vương gia không ôn hòa như vừa rồi, có chút tức giận.

Thật là kỳ lạ, lại động kinh. Ta quay đầu không để ý đến hắn, nói với Vấn Thiên: “Cái kia, ta không phải tam tẩu của người, ha ha, ta làm nam, thật là ngại quá, ta muốn đi, nếu không đi, lát nữa hoàng thái hậu đến tìm tức phụ nhi của nàng thì biết làm sao bây giờ, có cơ hội lại gặp mặt!” Ta đứng ngoài cửa kêu: “Tân Nguyệt, đến nhanh!”

Tân Nguyệt chạy vào, thở hồng hộc: “Sao vậy, công tử?”

“Dọn dẹp một chút, lấy những thứ quan trọng, cái khác thì không cần, không còn thời gian, chậm một chút là hai cái mạng nhỏ liền xong luôn.” Ta lôi kéo Tân Nguyệt đến trước tủ quần áo, muốn dọn lấy vài thứ. Nào biết Tân Nguyệt không làm gì hết, còn nói với ta: “Công tử của ta ơi, ngài ngoan ngoãn ở đây đi, bây giờ là lúc nào rồi, nghĩ biện pháp quan trọng hơn, hơn nữa, chẳng phải hai vị vương gia đang ở đây sao.”

“Nhưng mà, chuyện này sẽ rơi đầu đó!”

“Ai dám chém nhi tử của ta!” Ta nghe thấy, là phụ thân, ta vui vẻ chạy qua, nói: “Phụ thân tới rồi, thân phận của con bị mọi người biết, con phải làm sao bây giờ?”

Phụ thân vỗ vỗ tay ta, cười nói: “Đậu Đậu không cần gấp, cứ để người ta nói đi, nếu thật sự bị lộ, còn có phụ thân, Đậu Đậu yên tâm ở trong phủ đi!”

“Đậu Đậu?” Đột nhiên Vấn Thiên nắm chặt tay ta, vẻ mặt không thể tin hỏi: “Người là Đậu Đậu?”

“Ừm.” Ta gật đầu.

“Người thật sự là Đậu Đậu?” Vấn Thiên vẫn không tin.

“Đúng vậy.”

Vấn Thiên lập tức ôm chặt bả vai ta, cười ha ha: “Tẩu tử là Đậu Đậu, thật là, thật quá bất ngờ, thật là tốt, ta còn tưởng sẽ không còn được gặp lại người, không ngờ không ngờ!” Đột nhiên Vấn Thiên nhớ đến chuyện gì đó, kéo ta ra, “Người là nhi tử hoàng thúc?”

“Ừm.”

“Vậy thật là, thật là... Aii, các người đều biết, chỉ ta không biết, tẩu tử, à không, Đậu Đậu cũng không nói cho ta biết, chỉ gạt một mình ta.” Vấn Thiên cong môi giả bộ tức giận, còn nói, “Bây giờ ta nên gọi người là gì đây, Đậu Đậu, tẩu tử, hay là cái khác?”

“Bây giờ không có thời gian nói chuyện này, chính sự quan trọng hơn, lời đồn bên ngoài làm sao bây giờ?” Ta quay đầu nhìn vương gia, “Vương gia nói một câu đi?”

“Bây giờ An Sinh mới nhớ tới ta, ta còn tưởng người đã quên ta.”

“Đúng vậy, hoàng thúc, tam ca, chúng ta thương lượng xem nên làm gì bây giờ, cũng không thể để người ngoài tùy tiện đồn đãi chứ?” Vấn Thiên ở bên cạnh cũng lo lắng.

Ta chờ mong nhìn vương gia, vương gia cười không để ý ta vùng vẫy mà chỉ ôm ta ngồi trên ghế, ta cầu cứu nhìn phụ thân, phụ thân chỉ cười tít mắt nhìn ta, ta xấu hổ cúi đầu không dám nhìn Vấn Thiên, thật là, bây giờ ta là nam, sao vẫn ôm ấp như vậy, thật dọa người.

Lắc qua lắc lại, không ngờ ngọc thể ở mặt sau chuyển động, ta thiếu chút nữa đã kêu ra tiếng, vương gia nói khẽ bên tai ta: “Không nên cử động, cẩn thận mặt sau.” Ta xoay đầu làm như không nghe thấy, hừ, chẳng phải do người muốn ta dùng ngọc thể sao, nếu không thì sao ta có thể khó chịu. Ta ngồi trong lòng vương gia, không dám lộn xộn, nghe Vấn Thiên nói: “Hoàng thúc, tam ca, ta cảm thấy chuyện tẩu tử là nam nhân là do có người cố ý đồn ra bên ngoài, nếu không thì làm sao có thể truyền đi nhanh như vậy, tam ca, có phải huynh có kẻ thù hay không?”

Vương gia gật gù đầu: “Ừm, đúng, thật ra lời đồn vừa đưa ra thì ta liền biết, hai ngày nay ta vẫn đang tìm hiểu việc này, nhưng vẫn chưa tìm được chủ mưu đứng đằng sau, nhưng mà ta đoán, có lẽ cũng là người lần trước ám sát An Sinh, nhưng ta chưa tra được người này.”

“Ta còn tưởng người lần trước muốn ám sát vương gia, thì ra là nhằm vào ta, mà ta không trêu chọc người nào, sao lại có ân oán lớn như vậy, lỡ như người đó lại giết ta thì làm sao bây giờ!”

“Chẳng lẽ Đậu Đậu không tin phụ thân?” Phụ thân ở bên cạnh cười nói.

Ta yếu ớt hỏi: “Vô công phụ thân cao hơn Hình Thiên sao?”

“Không có.”

“Lần trước những người đó làm Hình Thiên bị thương, công phụ phụ thân...” Ta xấu hổ không nói thêm gì nữa. Ngược lại Vần Thiên ở bên cạnh lại cười rộ lên, “Ha ha ha ha, tẩu tử, người... Người thật là, khà khà, cười chết ta rồi!” Vần Thiên ôm bụng cười vật vờ.

“Phụ thân, hài nhi không có ý đó, con muốn nói, nói...”

Phụ thân phát tay, nói: “Phụ thân biết, mấy năm nay phụ thân không ở cạnh con, là phụ thân có lỗi với con, Đậu Đậu yên tâm, sau này phụ thân sẽ bảo vệ con, sẽ không để con rời khỏi, không để con lại bị thương nữa.”

“Phụ thân, Đậu Đậu sẽ không rời khỏi ngài, con...” Ta muốn đi qua ôm phụ nhân, nhưng vương gia lại ôm ta thật chặt, ta quay đầu trông vương gia, vương gia vẫn ôm ta như cũ, ta nói: “Đậu Đậu mãi mãi không rời khỏi phụ thân.” Nói xong liền rơi nước mắt.

Vương gia ôm ta cười nói: “An Sinh, người yên tâm đi, ta và hoàng thúc sẽ bảo vệ người, không cần lo lắng.”

“Nếu hoàng thượng và hoàng thái hậu biết thì sao?” Ta quay đầu lại hỏi vương gia.

“Ta còn đang lo không có cơ hội công khai thân phận thật sự của người, hôm nay hoàng thúc cũng ở đây, đúng lúc, chúng ta tiến cung.”

“Ta không đi, lỡ như rơi đầu thì làm sao bây giờ?” Ta nắm chặt tay vương gia, ta mới không đi đâu.

Vương gia vỗ vỗ vai ta nói: “Sẽ không, ta sẽ không để người bị thương, tin ta.”

“Đúng vậy đúng vậy, chúng ta cùng đi, tẩu tử, người yên tâm, hoàng huynh và mẫu phi rất tốt, còn nữa, không phải còn có hoàng thúc sao?”

“Không có gì đâu, Đậu Đậu, tin phụ thân đi.”

Không có biện pháp, bọn họ đều khuyên ta, ta đành phải theo họ tiến cung.

Một đường không yên, cuối cùng chúng ta cũng tiến cung, đi vào đại điện, đây là lần thứ hai ta tiến cung, lần đầu tiên là cung yến, bây giờ là đi tìm đường chết, chân ta run rẩy, may là vương gia đỡ ta, vương gia cúi đầu nói bên tai ta: “An Sinh, đừng sợ, có ta đây.”

Thật là, đâu phải chuyện của người, hừ!

Khi ta đứng trong đại điện được một lúc, hoàng thượng và hoàng thái hậu cùng đến, nghe hoàng thượng nói: “Ngồi đi.” Sau đó ta bị vương gia ôm ngồi xuống, ta có hơi khấn trương, sợ hãi, không, là cực kỳ sợ hãi, ta cúi đầu không dám nhìn những người khác.

“Hôm nay thật náo nhiệt, đã lâu rồi không có như vậy, ngay cả hoàng thúc cũng đến.”

“Mọi người đến đây làm gì, không nói lời nào, vậy ai gia về.” Hoàng thái hậu nói, ánh mắt như có như không liếc nhìn ta, ta sợ đến mức chui vào lòng vương gia. Vương lại ôm ta thả lên mặt đất, sau đó quỳ xuống, đối diện hoàng thượng và hoàng thái hậu, nói: “Thần muốn An Sinh làm vương phi của mình, mong mẫu phi và hoàng huynh thành toàn!”

Ta sợ đến mức run rẩy, đây chẳng phải là muốn chết sao, người muốn giết ta sao? Còn nữa, ta không muốn.

“Vậy người làm thế nào ngăn chặn miệng lưỡi người đời, nói Chiến vương phi là nam, hả?”

“Không cần che giấu.”

“Vậy trưởng bối người ta có nguyện ý gả nhi tử cho người không?” Hoàng thái hậu chậm rãi nói.

Ta lập tức ngẩng đầu chờ mong nhìn phụ thân, ngàn vạn lần đừng đồng ý! Phụ thân nhìn ta, sau đó nói với hoàng thái hậu: “Nguyện ý.”

Phụ thân, ngài đây là bán nhi tử mình sao, ngài không muốn đồng nào, còn muốn tặng không, con không đáng giá đến vậy sao, tốt xấu gì thì tay chân con cũng đầy đủ, cũng không ngốc lắm, còn có thể làm việc, đúng, đúng là người không phải phụ thân thân sinh của con mà!

“A..., trưởng bối người ta đã nguyện ý, nhưng cưới hỏi là chuyện của hai người, cũng phải xem đương sự có nguyện ý hay không!” Hoàng thái hậu nhìn về phía ta, “Người nguyện ý gả cho con ta sao, không giả nữ?” Tuy ta không nhìn thấy mặt hoàng thái hậu, nhưng ta có thể cảm nhận được nàng đang nhìn ta, mồ hôi trên trán rơi xuống.

Ta vừa muốn trả lời, vương gia cầm tay ta, nhìn ta nói: “An Sinh, mười ba năm trước ta đã cầu hôn người, đáng tiếc người lại bị người khác bắt đi, bây giờ, ta muốn nói với người, An Sinh, ta vẫn yêu người, ta muốn người làm vương phi của ta, người nguyện ý không?”

Đối diện với ánh mắt chân thành tha thiết của vương gia, ta muốn cự tuyệt nhưng lại không nói nên lời, ta nhớ đến chuyện xảy ra ở vương phủ trong khoảng thời gian này, “Ta biết vương gia đối xử với ta rất tốt, còn vì ta mà bị thương, nhưng mà ngày đó người đã nói chờ ta khôi phục trí nhớ rồi nói tiếp... Còn nữa trong phủ vương gia còn có hai thị thiếp, vương gia còn thích nữ nhân, với lại hai thị thiếp đó đã ở trong phủ nhiều năm.”

Trời, không ngờ ta lại nói ra lời trong lòng, thật là mất mặt.

“An Sinh, yên tâm, ngày đó sau khi người đi đến sân của thị thiếp, ta đã đưa tất cả rời khỏi vương phủ, các nàng không còn là thị thiếp của ta nữa, bây giờ ta chỉ có người, ta muốn người làm vương phi của ta, chẳng lẽ An Sinh không muốn sao?”

Ta nhìn vương gia, lại nhìn mọi người, thấy mọi người cũng chờ mong nhìn ta, ta cắn răng, ai sợ ai, lớn tiếng nói: “Ai nói không muốn, ta nguyện ý, nhưng mà người phải đảm bảo là sau này chỉ có mình ta, trừ khi ta chủ động rời khỏi người, nếu không thì người không được phép đến gần nữ nhân và nam nhân khác.”

“Người yên tâm, ta sẽ không cho người chủ động rời khỏi ta.” Vương gia ôm cổ ta, ta trợn trắng mắt, vương gia thật là, sao động một tí là ôm ta, vẻ mặt của những người khác thì rất là thương thức. Ta nhẹ nhàng đẩy vương gia ra, nói với hoàng thái hậu: “Chuyện đó, hoàng thái hậu, con thật sự muốn ở chung với vương gia, nhưng không thể có con nối dõi, đây chính là đại nghịch bất đạo!”

“Đậu Đậu nên gọi ta là mẫu phi.”

“Dạ, mẫu phi.”

“Chuyện này không cần lo lắng, ta cũng không phải chỉ có một nhi tử là Hình Thiên.”

Nói mấy câu, chuyện chung thân đại sự của ta đã được định, ta thở dài: Người trong hoàng thất đúng là không tầm thường, nhưng mà ta cũng lấy niềm hơi thở hoàng thất rồi, có phải ta bắt đầu trở nên không tầm thường rồi không?

Còn chưa nghĩ xong vấn đề, ta đã về đến vương phủ, tuy thân phận bại lộ, nhưng mà tặng kèm ưu đãi là ta không cần mặc nữ trang phiền phức nữa, cảm giác được mặc nam trang thật tốt mà.

Tân Nguyệt vừa cột tóc cho ta vừa nói: “Công tử mặc nam trang vẫn đẹp, không ngờ hoàng thượng và hoàng thái hậu thấu tình đạt lý như vậy, vương gia cũng rất tốt, ta cảm thấy rất vui vì công tử, không chỉ tìm được ái nhân mà còn tìm được thân nhân, công tử thay tiểu thư gả đi đúng là tốt mà, có một câu thế này, người tốt sẽ được báo đáp...”

“Tân Nguyệt tỷ tỷ, tỷ hồ đồ rồi đúng không, sau này người ta thấy sẽ nghĩ thế nào, tỷ nghĩ ta thế nào?”

“Công tử, ngài và vương gia ở chung là chuyện của hai người, không cần lo lắng người khác nghĩ thế nào, mình vui là tốt rồi, ta vui mừng thay công tử, vương gia đối xử với công tử tốt như vậy, ta nghĩ đây cũng là nguyện vọng của tiểu thư.”

“Sau này ta phải xuất môn thế nào, chẳng lẽ cả đời ngồi gốc trong phòng?” Ta yếu ớt nói.

“Công tử của ta ơi, người khác nghĩ thế nào thì kệ họ, quan trọng họ làm gì, mình sống tốt là được rồi.”

26. Chương 26: Trần Thúc

Editor: AM

Bây giờ ta khôi phục thân nam tử, mấy ngày đầu còn thấy không được tự nhiên, con người mà, rất dễ tạo thành thói quen. Nhưng mà nam trang vẫn thích hợp với ta hơn, vương gia cũng nói ta mặc nam trang đẹp. Tân Nguyệt nhìn thấy ta ngồi ngốc thì cười, hỏi: “Công tử lại nghĩ đến vương gia sao?”

“Đâu có, thiên tài mới nghĩ đến hần*!” Mặt ta hơi nóng, nha đầu chết tiệt này, mỗi lần đều đoán được suy nghĩ trong lòng ta.

*Ý như có ngu mới nghĩ đến hần.

“Aii, vương gia chưa đi được nửa canh giờ, người nào đó đã nhớ như vậy rồi, aii!” Tân Nguyệt vừa lắc đầu cảm thán vừa đi ra khỏi phòng.

“Tỷ đứng lại đó cho ta, xem ta xé miệng tỷ cho coi.” Ta đuổi theo, nhưng vì trở ngại ở mặt sau nên tốc độ bị kìm hãm, không đuổi kịp Tân Nguyệt, ta thở hồng hộc nhìn Tân Nguyệt, xem ta trừng trị tỷ thế nào, ta điều hòa nhịp thở, đuổi theo, lúc đến hoa viên thì gặp vương gia. Ta vội vàng dừng bước lại, hỏi: “Không phải vương gia ra ngoài rồi sao, nhanh như vậy mà đã về rồi.”

Vương gia lập tức ôm lấy ta cười tíu tít: “Sao lại chạy nhanh như vậy, mặt sau còn nhét ngọc thể mà, cẩn thận bị thương, khổ đau gì thì tự mình biết.”

Ta ai oán nhìn vương gia: “Còn không phải do người, nếu sợ ta bị thương, vậy thì lấy ra?”

“Chẳng phải ta sợ sau này người sẽ bị thương sao, đúng rồi, nhớ chuyện hai ngày trước ta và người nói không, cho người một chuyện vui đó?”

“Nhớ.” Ta gật gật đầu.

“Niềm vui đến rồi, đi, ta dẫn người đi xem.”

“Thật sao, cái gì vui vậy, Hình Thiên nói chút thôi được không?” Ta năn nỉ.

“Lập tức sẽ biết thôi, ngoan, đừng có gấp.” Thật là, ta đã kháng nghị bao nhiêu lần rồi, nhưng mà vương gia vẫn nói cái chữ “ngoan” này, ta cũng không phải tiểu hài tử.

Coi như ta không có kháng nghị, vương gia ôm ấp ta đến hoa viên, lúc gần đến lương đình, vương gia từ bỏ đặt ta xuống.

“Niềm vui ở trong đó, tự vào đi, nhưng mà ta cho người niềm vui lớn như vậy, có phải nên bày tỏ gì hay không?” Vương gia nắm tay ta, vẻ mặt như gian thương.

“Ai biết niềm vui người nói lớn chừng nào?” Gương mặt ta đầy vẻ không tin tưởng, tuy trong lòng hơi kích động, nhưng mà không biểu hiện ra mặt, ta mới không để hần thực hiện được ý đồ.

“Nhớ đó..., nếu là niềm vui lớn, phải đồng ý một yêu cầu của ta.”

Không để ý đến hần, tránh khỏi kiểm chế, đi đến lương đình. Còn chưa tới nơi, ta nhìn thấy một nam nhân ngồi trên ghế, lại gần chút, ta không thể tin nhìn người nọ, lại quay đầu nhìn vương gia, vương gia cười cười nhìn ta, sau đó gật đầu. Ta lập tức kích động, nhanh chóng chạy đến bên người nọ, nắm tay đánh về phía người nọ, khóc rống: “Thật sự là thúc sao, Trần thúc?”

Nam nhân đó cười nói: “An Sinh thật là xấu hổ quá đi, vậy mà khóc, con là nam tử hán đại trượng phu đó.”

“Con mới không khóc, vừa rồi bị gió thổi vào mắt thôi.” Ta xấu hổ vì để Trần thúc thấy nước mắt của mình, dù sao cũng do hần, nước mắt vừa được trộm lau lại rơi nữa. “Trần thúc, sao thúc lại đến đây?”

“Ta đến xem An Sinh sống thế nào, có làm gì vớ vẩn, điên rồ hay không?” Vẻ mặt Trần thúc đầy ý cười.

“Mới không có đâu, không tin, không tin thì thúc hỏi Tân Nguyệt, hỏi vương gia đi.” Vẻ mặt Trần thúc không tin, ta lập tức kéo vương gia qua nói: “Hình Thiên, người nói đi, trong khoảng thời gian này ta đã làm gì ngu ngốc sao?”

Vương gia vẫn cười títt mắt, nói với Trần thúc: “Một chuyện cũng chưa làm...” Lại nhìn ta, rồi nói với Trần thúc, “Làm sao có thể?”

“Hai người cùng nhau khi dễ ta, hừ, không để ý đến các người nữa!” Ta làm bộ bỏ đi, vương gia lập tức giữ chặt ta, hỏi: “Chẳng lẽ An Sinh không muốn ở lại nói chuyện với Trần thúc một lát sao?”

“Aii, ta vượt ngàn dặm xa xôi đến đây, nếu không chào đón ta, vậy ta đây tạm biệt.” Trần thúc đứng dậy rời đi, còn lấy tay sờ sờ đôi mắt, giống như lau nước mắt.

Ta lập tức ngăn Trần thúc lại, “Đâu có, An Sinh hoan nghênh còn không kịp, sao có thể mất hứng. Không ngờ lâu rồi không gặp mà Trần thúc vẫn như thế.” Ta kéo Trần thúc ngồi xuống.

“Ngược lại An Sinh thay đổi không ít!” Trần thúc cẩn thận nhìn ta rồi cho kết luận.

“Con đâu có thay đổi, vẫn như trước mà.” Ta nghi ngờ, cũng không cao thêm, cũng không béo lên hoặc gầy xuống, tướng mạo cũng không bình thường.

“Là ánh mắt, ánh mắt không giống.”

“Có sao, Trần thúc nhìn kỹ nè?” Ta trợn to mắt nhìn Trần thúc, để hắn coi cẩn thận, thấy rõ ràng.

“Sau này người sẽ rõ, đáng tiếc, đến chậm, không nhìn thấy người mặc nữ trang giả vờ giả vịt.” Trần thúc tiếc hận.

“Trần thúc! Ngay cả thúc cũng trên con.”

“Ha ha, được được được, không nói chuyện này, xem nè, đây là do người trong phủ nhờ ta mang đến, đều cho con.” Trần thúc lấy một cái bao đồ ra.

Ta vừa mở đồ vừa hỏi: “Bọn họ đều biết chuyện con thay giả hả?”

“Một ngày trước khi đến đây ta đã nói cho họ biết, đều tranh nhau lấy đồ này nọ cho con, ta đều mang theo, quá nhiều thứ, nặng.”

“Vậy nhất định bọn họ đều cười con, may là bọn họ không thấy con mặc nữ trang, nếu không thì không biết làm sao mà gặp người, à, đây là cái gì, aii, khóa trường thọ, ai đưa vậy? Con nghĩ là...”

Ta nhớ năm ngoái có lần ta và Tiểu Thuận Tử ra phố, Tiểu Thuận Tử muốn mua nữ trang cho Xuân Chi, ta ở bên cạnh nhìn trúng khóa trường thọ, Tiểu Thuận Tử tưởng ta muốn mua, ta nói: Sau này ta có hài tử sẽ mua cho nó một cái khóa trường thọ, chính là loại này. Tiểu Thuận Tử còn cười nhạo ta, nói ta nên mua nữ trang cho cô nương nào đó trước đi, sau đó cô nương người ta gả cho ta thì mới có thể mua khóa trường thọ.

Cái khóa trường thọ này chính là cái lúc ấy ta xem, không ngờ Tiểu Thuận Tử còn nhớ, ta hỏi: “Tiểu Thuận Tử có nói gì không?”

“Hắn nói đưa cho con cái này, sau này không đưa nữa.”

Tiểu Thuận Tử này, thật là keo kiệt, khóa trường thọ này có năm văn tiền, chờ hắn có hài tử ta sẽ không tặng lễ vật gì hết, ăn chùa uống chùa luôn.

“Oa, đây là cái gì?” Ta lấy một bọc giấy, bằng kinh nghiệm nhiều năm ăn uống của mình, ta có thể khẳng định, chưa từng thấy qua, ta đưa cho Trần thúc. “Là Tẩm tẩm làm sao?”

Trần thúc gật đầu, “Coi trí nhớ của ta này, không nhớ rõ tên, con ném thử đi?”

Ta cầm lấy một khối vàng vàng, hơi cứng, cắn một miếng, bên trong rất mềm, bên ngoài mặn, bên trong ngọt. Ăn ngon thật, Tẩm tẩm làm đồ ăn là ngon nhất, lần này còn ngon hơn trước nữa, nhưng vẫn giữ được trong thời gian dài như vậy, thật là khó có được. Vẫn còn muốn ăn nữa nhưng vương gia ngăn lại: “Xem những thứ khác trước đi, một lát lại ăn nữa.”

Ta ngại ngùng nhìn Trần thúc, thật là, mất mặt, mỗi lần nhìn thấy thức ăn của Tẩm tẩm thì đều quên tất cả. Ta đặt điểm tâm xuống, cầm lấy thứ gì đó trong túi vải, kéo lớp vải bên ngoài, ta vui vẻ nhảy dựng lên: “Roi ngựa, là roi ngựa, ha ha, Lý thúc đúng là tốt mà!”

Roi ngựa này chính là bảo bối của Lý thúc, ta có chạm qua một lần, nhưng phải nắn nỉ rất lâu mới được chấp nhận, nghe nói roi ngựa này là do đại tướng quân dùng vài thập niên trước, giết địch trên chiến trường, trải qua nguy hiểm. Tóm lại là rất tốt, cũng không biết sao lại rơi vào tay Lý thúc, Lý thúc không nói, ta thử qua rất nhiều biện pháp, uy hiếp, lợi dụng, quá chén, nói mớ, đều không dùng được.

Thật không ngờ Lý thúc sẽ cho ta, thật là tốt quá, ta vui vẻ hôn roi ngựa, Trần thúc ở bên cạnh lạnh nhạt nói: “Lão Lý nói nếu con trở về Việt Quốc, phải trả lại roi ngựa.”

Ta ôm chặt roi ngựa: “Vậy con sẽ không về Việt Quốc, ha ha, roi ngựa này là của con.”

Ta vui vẻ xem đồ mà họ gửi cho mình, thật là quá nhiều, aii, không ngờ bọn gia hỏa này vẫn nhớ ta, nếu bọn họ đã tặng lễ vật cho ta, vậy ta cũng nên mua cho bọn họ vài thứ, ta nhìn Trần thúc nói: “Trần thúc, khi nào thúc về thì đưa cho họ vài thứ dùm con đi?”

Đột nhiên ta nhớ đến một việc quan trọng, hỏi: “Trần thúc, sao thúc ở đây, có chuyện gì sao?”

“Ta nhớ con đã biết thân thể của mình, Trần thúc đến đây là vì nhớ con và muốn giải thích với phụ thân con, năm đó ta thật sự xin lỗi, đặc biệt là phụ thân thân sinh của con, mắt thấy ngày giỗ của hân sắp đến, nhiều năm qua ta sống trong hối hận, nhìn thấy con lớn lên trong vui vẻ, cũng coi như ta đã... không làm thất vọng lời nhắc nhở lúc lâm chung của phụ thân con, hy vọng hân ở dưới sẽ không ghi hận ta nữa.” Nói xong, đôi mắt liền hồng, nước mắt theo đó chảy xuống.

Ta lập tức buông mọi thứ trong tay, ngồi bên người Trần thúc, nói: “Trần thúc, con không có ấn tượng nào về phụ thân thân sinh, thúc cũng biết con đã quên mọi chuyện trước đây, thật ra con vẫn muốn gọi thúc là phụ thân, nhưng thúc không chịu, bây giờ con đã tìm được phụ thân của mình, con muốn gọi thúc một tiếng...”

Ta còn muốn nói, Trần thúc cắt ngang ta: “Được được, chẳng phải con đã tìm được phụ thân sao, ta cũng yên tâm, bây giờ con sống rất tốt, bọn họ đối xử với con không tệ, vài ngày nữa phải đi thăm phụ thân thân sinh của con, ta muốn nói lời xin lỗi với hân.”

“Có phải người vẫn thiếu ta một lời giải thích hay không?” Thì ra phụ thân đã đến.

Ta kéo phụ thân qua: “Phụ thân, đây chính là Trần thúc của con.” Lại quay qua Trần thúc, “Trần thúc, đây là phụ thân của con.”

“Đúng vậy, đúng là đã lâu không gặp, thật là may mắn.” Trần thúc đứng lên bắt tay với phụ thân, nhưng nắm một lúc vẫn không buông ra, ta không hiểu nên hỏi: “Trước kia phụ thân và Trần thúc có quen nhau sao, a con nhớ rồi, ngày đó phụ thân có nói mà con lại quên, Trần thúc là người Minh Quốc, nhất định quen phụ thân, aii, phụ thân không giận Trần thúc chứ?”

Ta có chút bối rối, tuy Trần thúc không phải hung thủ hại chết phụ thân, nhưng mà cũng có quan hệ, tuy ta không giận Trần thúc, nhưng không chắc phụ thân sẽ không oán hận, dù sao phụ thân cũng mất đi thê tử và hài tử, nhiều năm như vậy, làm sao mà không oán hận. Ta nhìn hai người đó, thật không hy vọng họ bất hòa, ta hy vọng họ đều sống tốt, không cần bởi vì ta mà mất hứng, không vui vẻ, không hạnh phúc.

Không tệ không tệ, phụ thân và Trần thúc đang ôm nhau, như lão bằng hữu nhiều năm không thấy, ta vui vẻ nghĩ: Thật tốt, tuy ta không còn phụ thân thân sinh, nhưng ta có hai phụ thân luôn yêu thương mình, Trần thúc, tha thứ ta vì gọi thúc là phụ thân, nhưng mà thúc nói không cho con gọi, cũng không có nói không cho con kêu trong lòng.

Một lúc sau phụ thân và Trần thúc mới buông nhau ra, Trần thúc cười nói: “Vương gia đúng là tuần tú phong trần, nhiều năm không gặp mà phong thái vẫn như xưa, thật là làm cho người ta hâm mộ.”

“Đâu có đâu có, Lưu đại nhân mới đúng là ngày càng trẻ, thật đúng là con người tao nhã!” Phụ thân cười tít mắt khen ngợi.

“Vương gia quá khen, aii, già rồi, vẫn là lúc trẻ tốt hơn, người trẻ tuổi khó tránh khỏi việc làm sai chuyện, mọi thứ không thể quay lại, bây giờ không nói việc này nữa, ta có mang lễ vật đến cho vương gia đây, là cổ nhân nhờ vả, nhưng thời gian có hơi chậm chút.” Trần thúc lấy một túi gấm từ trong tay áo, đưa cho phụ thân.

Kết quả, vẻ mặt phụ thân có chút nghiêm túc, bàn tay run rẩy, không dễ dàng mới lấy được thứ bên trong, thì ra là một tờ giấy, sau đó phụ thân khóc, nước mắt thấm ướt tờ giấy đó, phụ thân lập tức cẩn thận lau khô tờ giấy, tỉ mỉ gấp lại, lại lấy một cây lược trong túi gấm, nhưng chỉ còn một nửa.

Phụ thân nhìn lược trong tay nhưng lại giống như không có nhìn nó, nói: “Người thật tàn nhẫn, thật tàn nhẫn, thật tàn nhẫn...”

Một lúc sau, phụ thân không có dấu hiệu dừng lại, ta bước qua ôm phụ thân, khuyên bảo: “Phụ thân không khóc, Đậu Đậu ở đây rồi, có phải phụ thân nhớ phụ thân thân sinh của con không?”

“Không sao, không sao, Đậu Đậu ở đây rồi, cái tên tàn nhẫn này!” Phụ thân ôm ta nhắc lại!

Lúc này, phụ thân mới bình tĩnh, lau nước mắt, nói: “Hôm nay Lý đại nhân đến đây, về lý thì chúng ta là chủ nhà, Hình Thiên à, đã chuẩn bị tửu yến chưa?”

“Đã chuẩn bị tốt.”

“Vậy thì mời, Lý đại nhân.” Tay phụ thân làm động tác mời.

“Đương nhiên phải mời vương gia trước!” Trần thúc khiêm tốn nói.

Ta nhìn không nổi, chen miệng nói: “Cùng đi thôi!”

Hai vị nghe ta nói xong, cười dắt tay nhau ra lương đình. Ta muốn đi theo nhưng vương gia bắt lấy ta, nhỏ giọng nói: “Có phải niềm vui lớn không?”

Ta không thể không thừa nhận, nhỏ giọng nói: “Lớn, người nói yêu cầu của mình đi.” Ai sợ ai, chẳng phải chỉ là một cái yêu cầu thôi sao, người có thể ăn ta à. Nhưng mà ta sợ nhất là vương gia không ăn ta, sao lại sợ như vậy, ta cũng không rõ lắm, ta biết yêu cầu này sẽ không đơn giản, nhưng mà người này lại cho ta niềm vui lớn như vậy.

“Có những lời này của An Sinh là tốt rồi, yêu cầu thì chưa nghĩ ra, sau này hãy nói, chỉ cần An Sinh đừng quên chuyện này là tốt rồi, đến lúc đó cũng đừng nuốt lời.”

“Đại trưởng phu nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy, ta sẽ không nuốt lời.”

27. Chương 27: Trí Nhớ

Editor: AM

Hai ngày nay ta luôn trong tình trạng hưng phấn, Trần thúc đến, phụ thân cũng ở đây, sinh hoạt của ta gần như toàn vẹn. Tân Nguyệt nhìn thấy ta vui vẻ như thế, trêu ghẹo: “Công tử gặp chuyện gì vui sao, là nhặt được tiền, hay là mơ được mộng đẹp?”

Ta lờm Tân Nguyệt trong gương, sâu xa nói: “Tỷ không biết đâu, Trần thúc đến, đương nhiên ta phải vui rồi.”

“Sao ta lại vô tình nghe được chuyện người nào đó đồng ý một cái yêu cầu của vương gia?” Tân Nguyệt chớp mắt nghi ngờ nhìn ta.

Ta nhìn thấy vẻ quỷ quyệt trong mắt Tân Nguyệt, ta dám khẳng định, người này không biết yêu cầu đó là gì, với tính tình của vương gia thì còn nghĩ gì ngoài việc lặn qua lặn lại với ta? Aii, đều do lúc đó ta không tự mình đưa ra yêu cầu, để bây giờ trông như cừ non đợi làm thịt, không biết hấn sẽ chừng, nấu, chiên hay là nướng nữa.

Ta phiền não thở dài, không nghĩ nữa, đi tìm Trần thúc chơi thôi. Ta đi vào đại sảnh, thấy phụ thân cũng ở đó, Trần thúc và vương gia ngồi ở một bên, ba người đang nghiêm túc nói cái gì đó, ta dừng bước, nghi ngờ nhìn bọn họ, bọn họ lại nói chuyện bí mật gì nữa, ta có nên tránh sang một bên hay không.

Lúc ta đang do dự, vương gia vẫy tay với ta: “Qua đây, An Sinh!”

Ta chậm rãi đi qua, vương gia ôm ta ngồi lên đùi, ta xem như không nhìn thấy gì, hai ngày nay khi có Trần thúc và phụ thân, vương gia vẫn luôn ôm ấp không buông như thế, kháng nghị không có hiệu quả, phụ thân và Trần thúc còn làm như không thấy ta vùng vẫy, cho nên ta chẳng muốn vùng vẫy nữa, muốn ôm thì ôm đi, cũng không phải chưa từng ôm bao giờ.

“An Sinh, nhớ chuyện ta sẽ tìm trí nhớ về cho ngươi không?” Vương gia nhẹ giọng hỏi.

“Ừm, nhớ rõ.” Ta gật đầu.

“Hôm nay chúng ta sẽ khôi phục trí nhớ cho ngươi.”

Trời, thật hả, ta kích động ôm lấy vương gia, a a a, ta muốn khôi phục trí nhớ, nhớ lại chuyện trước đây, phụ thân, Hinh Thiên, Vấn Thiên, quá nhiều người, “Vây thì nhanh đi, nhanh khôi phục trí nhớ thôi, chúng ta nhanh đi!”

“Ừm, An Sinh, việc khôi phục trí nhớ rất nguy hiểm, trí nhớ năm đó của ngươi bị Trần thúc phong ấn, tuy có thể giải trừ, nhưng mà, có thể tất cả ký ức đều biến mất, không ai có thể đảm bảo chuyện gì sẽ xảy ra, như vậy ngươi còn muốn khôi phục trí nhớ sao?”

“Mặc dù có hơi nguy hiểm, nhưng ta vẫn muốn nhớ lại, bởi vì ở nơi đó có phụ thân, có ngươi, có Vấn Thiên, có nhiều ký ức tốt đẹp, nếu mà không nhớ, vậy chẳng phải sẽ thiệt thòi lớn rồi sao? Cho nên ta muốn khôi phục trí nhớ.” Ta kiên định nhìn mọi người.

“Vây được rồi, chúng ta bắt đầu.” Vương gia nói xong liền ôm ta vào phòng ngủ, ngồi trên giường, cởi áo ngoài, vương gia cho ta uống chén nước gì đó, ta đau khổ nhìn vương gia, vương gia cười nói: “Chẳng lẽ An Sinh không muốn khôi phục trí nhớ?” Ta từ từ nhắm mắt uống hết.

Ta nắm tay vương gia: “Nếu ta quên hết trí nhớ, ngươi nhất định phải giúp ta, hoặc là nói cho ta biết chuyện trước kia, không thể mặc kệ ta!”

“Được.” Vương gia gật đầu.

“Aii, ta có thể ngủ không tỉnh luôn không, ta có nghe nói chuyện này, ngủ mãi mãi không tỉnh, nhưng sẽ không chết, có thể ăn uống, vậy thật khó chịu!”

“Sẽ không, ngươi sẽ khôi phục trí nhớ trước kia, ta đảm bảo.”

“Vây là được rồi, đúng rồi, không cho ngươi rời khỏi ta, phải nắm tay ta, nếu khi ta tỉnh dậy không nhìn thấy ngươi, ta sẽ mách với Trần thúc và phụ thân, cho nên ngươi nhất định không được rời khỏi ta!” Ta nghiêng răng nghiêng lợi, nói ra lời trong lòng, ta có chút sợ hãi, sợ sẽ ngủ mãi không tỉnh, sợ quên mất chuyện gì đó, vậy thì đúng là nhạt hạt mè mà vứt dưa hấu, sau đó ngay cả hạt mè cũng làm mất.

“A..., đúng rồi, ngươi nói với Tân Nguyệt, ngăn thứ ba tủ quần áo có cái túi màu đen, bên trong là tiền ta tích góp nhiều năm, đó là vốn liếng ta để dành thành gia lập thất, bây giờ không biết sau này sẽ thế nào, để lại cho Tân Nguyệt và Trần thúc đi, đáng tiếc tiền của ta, không được dùng!”

Ta thở dài, ta còn nhiều chuyện chưa làm, còn nhiều thức ăn ngon chưa được ăn, thật là lãng phí mà, biết vậy sẽ ăn nhiều mỹ vị một chút, có thể sau này sẽ không được ăn nữa, con người mà, mất đi mới biết quý trọng, Trần thúc nói như vậy rất đúng.

“Ngươi yên tâm, ta sẽ giữ tiền cho ngươi, nhưng mà ngươi không có cơ hội thú thê rồi.” Vương gia nói rất nhỏ, ngay cả ta còn không nghe rõ, có hơi mơ hồ, ta nói: “Vương gia, sao ta cảm thấy hơi choáng, muốn ngủ.”

“Ngươi ngủ đi, chờ ngươi tỉnh dậy, sẽ nhớ rõ chuyện trước đây, ngoan, ngủ đi, ta sẽ nắm tay ngươi.” Một tay vương gia nắm tay ta, một ta che mắt ta lại.

Mí mắt ta dần nặng trĩu, ta mơ một giấc mơ, tuy không có mẫu thân, nhưng ta có phụ thân, phụ thân ta là vương gia, ta không biết vương gia là gì, nhưng mà ta biết có rất nhiều người nhìn thấy vương gia sẽ quỳ xuống, sẽ khom người, mà ta là tiểu thế tử, ta cũng không rõ phụ thân đối xử với ta thế nào, dù sao phụ

thân sẽ kể chuyện xưa cho ta nghe, sẽ cùng ta ngủ, sẽ chăm ta uống thứ thuốc đắng khi ta sinh bệnh, sau đó cho ta ăn đường, dù sao có rất nhiều yêu cầu đều được phụ thân thỏa mãn.

Nhưng cũng có lúc phụ thân tức giận, có một lần ta nhìn thấy những hài tử khác kể về mẫu thân của mình, nhưng mà ta không có, vì vậy ta hỏi phụ thân, phụ thân hét ta, nói mẫu thân đã chết, ta không nghe theo, ta khóc rống muốn gặp mẫu thân, phụ thân tức giận càng la hét lớn hơn, ta lập tức khóc càng lớn tiếng, đáng về nhất định phải tìm được mẫu thân.

Ta không để ý điều gì, ta không biết vì sao mình muốn tìm mẫu thân mà lại làm phụ thân mất hứng, còn lớn tiếng với ta, ta chỉ khóc, cũng cảm thấy ủy khuất. Sau đó thúc thúc tới, khuyên ta rất nhiều ta mới không khóc nữa, thúc thúc nói mẫu thân ta đã đến một nơi rất xa cầu phúc cho ta, nài hy vọng ta có thể vui vẻ, không hy vọng ta khóc nhè.

Đúng vậy, sau khi ta đeo bám dai dẳng thì thúc thúc miễn cưỡng đồng ý khi không có ai sẽ cho phép ta gọi thúc ấy là mẫu thân, đây là bí mật của chúng ta, ngay cả phụ thân cũng không biết. Bởi vì thúc thúc nói phụ thân sẽ nhớ mẫu thân, không hy vọng ta nhắc đến mẫu thân trước mặt phụ thân, nếu không thì phụ thân sẽ đau lòng, sẽ mất hứng.

Thúc thúc đối xử với ta rất tốt, sẽ làm bánh quế hoa cao và bánh hạt dẻ cho ta ăn, mỗi khi ta bệnh đều nhân cơ hội mà yêu cầu thúc thúc làm nhiều một chút, còn kêu thúc thúc là mẫu thân, những lúc này, thúc thúc cười rất đẹp.

Đêm ấy mưa to sét đánh, thúc thúc ngủ với ta, hát cho ta nghe, dỗ ta ngủ, ta nằm trong lòng “mẫu thân” làm như không nhìn thấy ánh mắt đang trừng của phụ thân, ta biết mà, nếu “mẫu thân” ở đây, phụ thân sẽ không làm gì được ta, phụ thân sợ “mẫu thân”, lần đầu ta nhìn thấy “mẫu thân” thì đã biết. Ha ha, ta sẽ không nói chuyện này ra đâu, nếu không thì mặt phụ thân sẽ rất đen.

Ta thấy phụ thân là người hai mặt, nhìn thấy “mẫu thân” là một mặt, gặp người khác thì là mặt còn lại. “Mẫu thân” nói cái gì, phụ thân đều nghe theo, phụ thân nói cái gì, những người phía dưới đều nghe theo.

Khi ta hai tuổi, phụ thân muốn ra ngoài làm việc, lại không thể để ta ở trong phủ một mình, liền đưa đến một nơi rất lớn, tuy ta khóc rất lâu, nhưng “mẫu thân” cũng nói ta nên ở đó một khoảng thời gian. Phụ thân muốn ta đến nơi đó, sau đó “mẫu thân” sẽ ở cùng với ta, ta có thể lớn tiếng kêu “mẫu thân”, tuy ta còn nhỏ, nhưng ta biết ai nặng ai nhẹ, vì vậy ta đồng ý vào đó ở.

Tuy nơi đó rất lớn, nhưng không có nhiều người, chỉ có mấy tỷ tỷ, nhưng mà không có phụ thân và “mẫu thân”, ở đâu cũng không bằng nhà mình, mỗi ngày ta đều đi chơi, có một ngày ta đang chơi trong sân, phát hiện góc tường có một cái lỗ, vì vậy ta chui ra, bên ngoài thật lớn. Từ đó về sau, ngày nào ta cũng vụng trộm chui ra ngoài, ta phát hiện trên cây có rất nhiều hoa, ta muốn làm điểm tâm cho “mẫu thân”, đợi đến khi phụ thân đưa ta ra ngoài thì sẽ đưa cho phụ thân và “mẫu thân”, nhất định “mẫu thân” sẽ vui.

Lúc ta đang thu gom hoa thì thấy hai ca ca, một người lớn hơn một chút, người kia thì không khác ta cho lắm, người lớn gọi là Hình Thiên, bộ dáng luôn luôn xa cách, người nhỏ gọi là Vãn Thiên, rất đẹp mắt.

Bọn họ đều rất tốt, bởi vì từ khi ta âm ỉ muốn gặp mẫu thân, phụ thân liền cấm ta chơi với những hài tử khác, cho nên khi nhìn thấy bọn họ thì ta rất vui vẻ, ngày nào chúng ta cũng gặp nhau ở nơi này và cùng chơi đùa, hình như hai người bọn họ rất quen thuộc nơi này, còn mang ta đi nơi khác chơi, đi qua ngự hoa viên, còn có cái “cung” gì đó, dù sao ta cũng không nhớ tên.

Chúng ta còn đi qua nhiều nơi có thức ăn ngon, Hình Thiên ca ca nói nó là “Ngự Thiện Phòng”, chúng ta trộm vài thứ rồi đến nơi không có ai mà ăn, Vãn Thiên còn nói ta là mèo ham ăn, ta đáp lại, Vãn Thiên mới là mèo ham ăn, ta và Vãn Thiên tranh luận không ngớt. Sau đó ta và Vãn Thiên cùng hỏi Hình Thiên, ai là mèo ham ăn, Hình Thiên liếc mắt nhìn chúng ta, khinh thường nói, đều giống nhau.

Sau đó có một ngày ta chui qua thì chỉ thấy một mình Hình Thiên, ta hỏi nguyên nhân, Hình Thiên nhỏ giọng nói Vãn Thiên ngủ nướng. Sau đó ta và Hình Thiên đi chơi, cũng không biết đi đến nơi nào, chỉ thấy trên cây có tổ chim, ta nấn nỉ Hình Thiên trèo lên lấy tổ chim cho ta, bởi vì ta muốn xem bên trong có trứng chim với chim non hay không.

Hình Thiên nhanh chóng trèo lên, lấy chim trong tổ, ta ở phía dưới hỏi: Là trứng chim hay là chim non?

Hình Thiên nhìn tổ chim trong tay rồi đáp: Chim non.

Ta lại hỏi: Vậy ngươi lấy cho ta xem đi.

Hình Thiên cẩn thận lấy một chú chim non, ta vui vẻ nói: Hình Thiên thật tốt, nhanh bắt xuống đây.

Kết quả Hình Thiên liếc nhìn ta, sau đó không biết làm sao lại ngã xuống, ta sợ đến mức òa khóc, trên mặt Hình Thiên toàn là máu, sau đó ta liền ngất đi.

Chờ đến khi ta tỉnh dậy, phát hiện Hình Thiên nằm bên cạnh ta, khi hần tỉnh dậy, nhìn ta rồi nói: Ta còn tưởng ngươi đã chết. Sau đó đứng dậy đi mất, thật là kỳ lạ!

Về sau ta từ miệng Vấn Thiên biết được, từ khi Hình Thiên ngã xuống đất rồi tỉnh dậy thì luôn ngồi bên giường ta, vết thương trên trán bởi vì chữa trị chậm trễ mà lưu lại vết sẹo.

Sau đó xếp hạng trong lòng ta của Hình Thiên chỉ ở sau “mẫu thân” và phụ thân, ừm, xem như bạn tốt đi.

Không bao lâu sau, buổi sáng hôm đó ta ăn điểm tâm rồi cảm thấy mệt rã rời, sau đó ngủ mất. Sau đó là trí nhớ tại Việt Quốc.

Nhìn thấy Hình Thiên cầm lấy tay ta, không ngừng nói: Ngươi nhanh tỉnh dậy đi, ngươi nhanh tỉnh dậy đi...

Ta bực bội vẩy vẩy tay, thật là đáng ghét, ta cố gắng mở hai mắt, gương mặt vương gia xuất hiện trước mắt ta, trong mắt là khấn trương và lo lắng. Vương gia vẫn đáng ghét như vậy, quấy nhiễu mộng đẹp của người ta, phải trừng phạt một chút.

Vì vậy ta nháy mắt mấy cái, nghi ngờ: “Ngươi là ai?”

Vương gia sững sốt, đáp: “Ta là Hình Thiên.”

“Ta là ai?”

“Ngươi là An... Là thê tử.”

“Đây là đâu?”

“Đây là nhà chúng ta, vương phủ.”

Vương gia đỡ ta ngồi dậy, ta lại hỏi: “Không đúng, ta là nam, sao có thể là thê tử của ngươi?”

“Ừm, cái đó, ở đây cho phép, nam và nam có thể thành thân.”

“Vậy nam và nam sẽ sinh hài tử sao?” Ta tiếp tục hỏi.

“Ừm, không có, nhưng mà có thể nhận nuôi hài tử.” Vương gia trả lời có chút miễn cưỡng.

“Mẫu thân và phụ thân ta cũng đồng ý sao?” Ta hoang mang nhìn vương gia.

“Phụ mẫu hai bên đều đồng ý.”

“Chúng ta thành thân bao lâu?”

“Ba năm.”

“Ta nhiều tuổi?”

“Năm nay ngươi mười chín tuổi.”

“Ai mười chín tuổi?” Phụ thân và Trần thúc bước vào, phụ thân tiếp tục nói, “Đậu Đậu cảm thấy thế nào?”

“Đậu Đậu là ai?” Ta phối hợp hỏi một câu.

Phụ thân lập tức nhìn Trần thúc, lạnh lùng nói: “Đây là chuyện gì, chẳng phải ngươi nói không nguy hiểm sao, sao Đậu Đậu lại như thế, không nhớ gì hết, hài tử đáng thương của ta.” Sau đó bước qua ôm lấy ta, ta làm bộ sợ hãi, lui vào trong giường.

Trần thúc nhìn vương gia, vương gia lắc đầu, vẻ mặt lo lắng, Trần thúc nhìn ta, chờ phụ thân khóc cho đã, nhẹ nhàng kéo phụ thân ra, sau đó hỏi vương gia: “Aii, tiền của An Sinh chia cho ta và Tân Nguyệt thể nào đây?”

“A, chia đều đi.” Vương gia chần chờ rồi đáp.

“Ta còn chưa có chết, tiền vẫn là của ta.” Ta cướp lời, trời, ta lập tức che miệng, nhưng đã trễ, phụ thân và vương gia giật mình nhìn ta, Trần thúc thì cười tít mắt.

Xong, lần này chết chắc.

“Thì ra ngươi không mất trí nhớ?” Vương gia cười đến gần ta, nụ cười kia làm người ta sợ hãi.

Ta không ngừng lui về sau, nhỏ giọng nói: “Ừm, vừa mới nhớ lại, ha ha.”

“Có nhớ chuyện gì đặc biệt hay không?”

“Ừm, nhớ một chút?”

“Còn một chút?”

“Toàn bộ, tất cả.”

“Vậy chúng ta thảo luận một chút về yêu cầu ngày đó ta nói đi, ngươi sẽ không quên chứ?”

“Không, không quên.”

“Nhớ ngày chúng ta viên phòng chứ, ký ức lần đó không tốt, lần này ta muốn nó viên mãn, ngươi không có ý kiến gì chứ?”

“Không ý kiến.” Hu hu, sao mạng ta lại khổ như vậy!

“Vậy bắt đầu đi.” Nói xong liền muốn cởi y phục ta. Ta lập tức ngăn lại, “Phụ thân và Trần thúc còn ở đây.”

“Yên tâm, bọn họ đã ra ngoài từ lâu.”

“Vậy, ta vừa mới tỉnh lại, không có tinh thần.”

“Ta có tinh thần là được, ngươi hưởng thụ đi.”

Vương gia đã cởi y phục ta xong, ta từ từ nhắm hai mắt “chờ chết”, đột nhiên truyền đến âm thanh “ọt ọt”, ta giật mình, lập tức nói: “Ta đói, ăn cơm rồi làm cái đó được không?” Có thể kéo dài được bao lâu thì kéo.

Vương gia ngừng tay, cười nói: “Vậy thì ăn cơm trước.”

Ta vỗ vỗ ngực, nguy hiểm thật, đúng là tự tạo nghiệt không thể sống mà!

28. Chương 28: Không Đề

Editor: AM

Ta run sợ ăn cơm, tốc độ chậm rãi chưa từng có, nhưng cuối cùng cũng ăn xong, trải qua kháng nghị mãnh liệt của ai đó, ta lại chậm rãi tắm rửa, kì kèo mè nheo đi vào nội thất, vương gia đã ngồi trên giường từ lâu, nếu xem nhẹ thân phận vương gia của hắn thì đúng là mỹ nam mà!

Thân người cao lớn, mày kiếm mắt sáng, dáng người không thể gọi là vạm vỡ, nhưng cực kỳ đẹp, lại biết võ công, đôi khi cũng rất cẩn thận, bây giờ đang nghiêng người dựa vào cột giường, tóc ẩm ướt, áo ngoài xuyên thấu, tùy ý mặc lên người, lộ ra lồng ngực rộng lớn, ta còn thấy giọt nước chảy theo sợi tóc lẳng xuống, rơi trên xương quai xanh, sau đó trượt, xuống dưới nữa, cuối cùng biến mất dưới lớp y phục.

Ta cảm thán, nếu ta là giọt nước kia thì tốt biết bao!

A a a, ta lắc đầu, sao ta lại nghĩ đến hình ảnh không chịu nổi như thế, vậy mà xem mình là giọt nước, aii, chết tiệt, chết tiệt!

“An Sinh sao vậy, chẳng lẽ mê luyện ta rồi, ta biết bộ dáng mình ngọc thụ lâm phong anh tuấn tiêu sái phong lưu phóng khoáng cao lớn dũng mãnh, ta không phản đối người nhìn ta đâu, thê tử mê luyện trượng phu là việc cực kỳ bình thường mà!” Vương gia nhìn thấy ta ngây ngốc, vừa cười vừa nói, “Mau đến đây, người lè mề lâu như vậy rồi, ta đã uống một bầu rượu, đến đây đi, lương tiêu khổ đoản*, đừng lãng phí!”

*Nghĩa là buổi tối tốt đẹp luôn ngắn ngủi.

Nghe vương gia nói như vậy, niềm vui vừa rồi lập tức tan thành mây khói, ta nhìn vương gia, đôi chân hơi run rẩy, bây giờ ta mới ý thức được mình là cá nằm trên thớt, cừu non đợi làm thịt, ta, ta khóc không ra nước mắt!

Vương gia nhìn thấy ta bất động, cười nói: “An Sinh quên việc đồng ý một yêu cầu của ta sao?”

Được rồi, chết thì chết, cũng không phải chưa từng chết qua, nhưng mà bởi vì từng chết, mới biết được đau đớn đó, rất đau, nỗi đau liên tiếp như muốn xé rách, chăm rất nhiều ngày mới chuyển biến tốt, uống cháo loãng mấy ngày, sau đó thì được ăn thịt, nhưng chỉ được ăn một chút, sau đó ta đã quên mất chuyện khi nào thì vương gia cho ta tùy ý ăn thịt rồi.

Bây giờ nghĩ lại liền đau lòng, không biết bao giờ mới tốt lên được nữa, ta thương cảm cho bao tử của mình, không biết bao nhiêu ngày nữa mới được chạm vào thức ăn mặn.

Không có biện pháp, nói là phải làm được, ta nắm tay thành quả đấm, cắn răng đi đến bên giường, cẩn thận nhìn vương gia, ta hy vọng bao nhiêu giờ phút này phụ thân và Trần thúc sẽ đến, như vậy ta không cần phải chịu tội nữa, nếu không thì vương gia tốt bụng buông tha cho ta, ta biết đây là điều không thể, hu hu hu, đêm nay ta sẽ chết ở đây, hừ, phụ thân và Trần thúc, nhìn thấy con như thế mà không cứu, hai người lại chạy nhanh như vậy, cũng không nói gì thay con, nói một chút cũng được mà!

Nhưng mà bây giờ nói gì cũng trễ rồi, bởi vì tay vương gia đã tiến tới đai lưng của ta.

Ta thừa nhận mình đang run rẩy, nhưng đó là tay vương gia, ta không nhịn được, lớn tiếng nói: “Vương gia, nếu ngài muốn làm, vậy sao lâu như vậy mà chưa cởi được thắt lưng của ta, nếu không thì tự ta cởi.”

“Ha ha, nếu An Sinh muốn tự mình làm, vậy ta không cần tốn sức nữa, An Sinh đến đây đi, nhân tiện cởi dùm ta luôn!” Vương gia buông ta ra, thả lỏng ngồi trên giường, ánh mắt trên tức nhìn ta, giống như đang nói, người dám cởi y phục ta sao?

Hắc, ta không chịu được người khác khiêu khích, Trần thúc từng nhiều lần nhắc nhở về căn bệnh này, nhưng ta không thay đổi được, phép khích tướng đặc biệt phù hợp với ta, lần nào cũng dính.

Dưới ánh mắt chăm chú của vương gia, ta nhanh chóng cởi y phục của mình, sau đó cởi áo vương gia, vương gia phối hợp động tác của ta, khi cần nâng tay thì nâng tay, nhưng ánh mắt hắn giống như muốn ăn tươi nuốt sống ta vậy, không có biện pháp, ta phải tiếp tục, nếu lúc này mà dừng lại, vương gia không cười chết ta mới sợ.

Nói thật, cảm giác trần truồng trước mặt người khác thật kỳ lạ, cực kỳ không thoải mái, còn có đôi mắt luôn nhìn chăm chú vào ta, ta phải làm đối phương không còn gì để mặc mới được, ít nhất cũng không phải chỉ mình ta trần truồng.

Ta ngồi xổm xuống, run rẩy duỗi tay đến quần vương gia, mò lên đai lưng, chạm phải làn da vương gia, lập tức rút tay về, ta nghe tiếng cười truyền đến trên đỉnh đầu, ta hít một hơi thật sâu, không thể để vương gia coi mình là trò cười.

Ta duỗi tay đến đai lưng, mạnh mẽ kéo xuống, nhưng mà vương gia không phối hợp, ngồi trên giường không động đậy, ta kéo một lúc lâu, vương gia vẫn bất động, không còn cách nào khác, ta kiên trì nói: “Chuyện đó, Hình Thiên, người động một chút được không?”

“A, động thế nào, ta không biết, An Sinh dạy ta đi?”

“Chính là, chính là, nhờ vương gia nhắc mông lên.” Nói xong, mặt ta liền đỏ hồng, thậm chí ngay cả cổ cũng hồng luôn.

“Ha ha, sao An Sinh không nói sớm, không nói thì sao ta biết ý của An Sinh cho được.”

Vương gia nhẹ nhàng nâng mông, ta lập tức kéo quần xuống, nhưng mà vương gia lại ngồi xuống, nhìn thấy quần cởi được một chút, ta khóc không ra nước mắt, vương gia, chính người như vậy vui lắm hả, bộ ta cởi quần áo cho ngài dễ lắm sao? Thử hỏi xem, ta lớn như vậy có từng cởi đồ cho ai chưa.

Ta thu hồi biểu tình oán giận, hít sâu, mỉm cười, ngẩng đầu, ầm giọng nói: “Làm phiền Hình Thiên nâng mông lần nữa, thật là ngại quá, làm phiền người.”

Vương gia không nói chuyện, từ từ nâng người dậy, ta lập tức cởi quần. Ta ngây ngốc, vương gia vậy mà, vậy mà không mặc quần lót, a a, ta đối mặt với nhị đệ vương gia, thứ kia đụng vào mũi ta, nóng, còn rất lớn, rất cứng, màu rất đậm, thật không biết vương gia ăn cái gì mà, ngay cả nhị đệ cũng dài hơn người, mạnh mẽ như thế.

Ta khờ dại thất thần một lúc lâu, cuối cùng cũng rõ chuyện gì đang xảy ra, ai da, sao ta còn có tâm tư quan sát cái kia của hắn, thật là đáng chết mà!

Phản ứng đầu tiên của ta là trốn ra sao, nào biết phản ứng của vương gia nhanh hơn ta nhiều, tay vương gia ôm ta ngã lên giường, ta đứng lúc nằm sấp trên người vương gia, không xong, nhị đệ ta và nhị đệ hắn tiếp xúc thân mật.

Nhị đệ hắn rất có tinh thần chào hỏi nhị đệ ta, làm cho ta mất mặt là nhị đệ ta bị nhị đệ hắn ảnh hưởng nên cũng run rẩy hành lễ với nhị đệ hắn.

Ta có thể kết luận, lúc này trong mắt vương gia đầy vẻ trêu chọc, tuy biểu tình cực kỳ nghiêm túc. Ta nhỏ giọng nói: “Hình Thiên, chuyện, chuyện này cũng nhanh quá đi, chúng ta làm từng bước được không?”

“A..., được, vậy chúng ta làm từng bước, mà An Sinh biết bước nào sao?” Vương gia chăm chú hỏi ta.

“... Ta...” Ôi trời, ta đâu biết mấy bước này, chỉ có một lần kia, ta đã sợ đến mức quên mất rồi.

“Xem ra An Sinh không biết, vậy thì để ta!” Vương gia chột nhứ mày, sau đó ta bị ôm đặt lên giường, sau đó vương gia đè lên.

Vương gia nhìn ta, nói: “Đến đây, An Sinh, nhắm mắt lại.”

“Vì sao?”

Vương gia không trả lời, môi áp xuống, trực tiếp hôn lên mắt ta, lần này ta không thể không nhắm mắt lại.

Cảm nhận được môi vương gia đang hôn nhẹ lên lông mi ta, đầu lưỡi uyển chuyển liếm vài cái, giống như muốn xem cho rõ lông mi của ta có bao nhiêu sợi, ta khó chịu vận vẹo người, vương gia khẽ cười, một tay nâng eo ta lên, chậm rãi vỗ về.

Đầu lưỡi vương gia lướt qua lông mi ta, lại dời xuống hôn nhẹ vào mũi, sau đó trở về tai, đầu lưỡi liếm theo hình dạng tai ta, sau đó ngậm chặt hơn phân nửa, đột nhiên đầu lưỡi vương gia chui vào trong tai ta. Ta cảm thấy toàn thân run rẩy, ta hét lên, hai tay đẩy vương gia ra, cầu xin: “Vương gia, nơi đó, nơi đó ngứa.”

Vương gia bắt lấy hai tay ta, không để ý đến lời cầu xin của ta, chuyển hướng sang bên tai khác, sau đó ta lập tức đầu hàng. Ta cảm thấy tóc gáy toàn thân đều dựng đứng, hai chân muốn kháng cự, nhưng vừa cử động liền đụng tới nhị đệ vương gia, vì vậy ta liền thành thật.

Cuối cùng vương gia cũng buông tai ta, ta thở gấp, không ngờ vương gia đột nhiên phủ lên môi ta, ta còn chưa kịp đóng lại, đầu lưỡi vương gia liền chui vào. Không có biện pháp, ta muốn trốn tránh vương gia truy đuổi, nhưng đầu lưỡi vương gia không buông ta ra, quấn lấy ta. Truy đuổi một lúc lâu, ta mệt mỏi không chống cự nữa, đầu lưỡi vương gia dạo chơi một hồi, lại phát hiện mục tiêu mới, liếm lấy từng cái răng của ta.

Miệng ta không khép lại được, nước bọt theo khóe miệng chảy xuống, ta xấu hổ muốn chết, vương gia chú ý thấy biểu tình của ta, lại liếm sạch sẽ nước bọt của ta. Ta rất muốn chết ngay lập tức, cổ thro, nhưng không

ứng phó được đôi môi vương gia, không, đây không phải hôn môi, rõ ràng là muốn mạng ta, vừa rồi thiếu chút nữa ta đã chết mất.

Vương gia cười ha ha nói: “Cái này mà không chịu được, một lát làm sao bây giờ, đến đây, ngoan, mở mắt ra.”

Ta chậm rãi mở to hai mắt, nhìn thấy vương gia đang cười nhìn mình, lập tức đỏ mặt.

Chú ý: bắt đầu từ đây, “nơi đó” chính là núm XX – thứ nhô ra trước ngực.

“Thật là ngoan.” Vương gia hôn môi dưới một chút, sau đó dời xuống cổ, hô hấp của ta lập tức dồn dập, không phải vì cái hôn của vương gia, mà vì bàn tay đang vuốt ve trước ngực ta kia, ta hoàn toàn không cảm nhận được cái hôn của vương gia, chỉ chú ý đến bàn tay ở nơi đó.

Tay vương gia chậm rãi vân vê nơi đó, nhẹ nhàng níu kéo, lại dùng đầu ngón tay gầy nhẹ, rồi xoa, nơi đó đã sớm dựng thẳng dậy.

“A!” Ta hét âm lên, nơi đó của ta ở trong miệng vương gia, ta lập tức lấy tay che miệng, không muốn kêu như thế nữa.

Vương gia ngậm lấy nơi đó, giương mắt liếc nhìn ta, sau đó lấy tay che miệng ta lại, rồi cúi đầu cực kỳ chăm chú hôn vào nơi đó, đầu lưỡi vương gia như tìm được người bạn mới, không ngừng ôm lấy nó, liếm rồi lại cắn.

Trời ơi, ta thật sự không chịu nổi, cắn môi ngăn mình kêu lên.

Vương gia buông tha nơi đó, đi lên hôn môi ta, đầu lưỡi chậm rãi liếm láp, sau đó nói: “Hài tử hư hỏng, không ngoan, không cần cắn môi nữa!” Ta tức giận trừng mắt nhìn hắn, còn không phải do người hại sao.

Chú ý: từ đây thì nơi đó là dương XXX.

“A, dừng, nơi đó, không thể được, a, ừm ừm.” Miệng ta bị vương gia ngăn lại, chỉ có thể phát ra âm thanh không có ý nghĩa “ừ ừ”. Bởi vì đột nhiên tay vương gia phủ lên nơi đó của ta, nắm chắc, tuy vương gia đã từng sờ qua, nhưng mà đã từng không có nghĩa lần này không sợ nữa.

Tay vương gia nắm lấy nơi đó, bắt đầu từ gốc, sau đó vòng một vòng, cuối cùng móng tay chạm vào quy đầu, hai ngón tay nhẹ nhàng nắm lấy.

Ta không chịu nổi kích thích như vậy, “A, ừm, ừm ừ ừ.” Có cho ta sống không vậy, đúng là muốn lấy mạng người mà.

Vương gia không buông ta ra, một tay nắm giữ tay ta, tay còn lại tiếp tục động tác phía dưới, trở về phần gốc, xoa xoa hai quả cầu nhỏ, mức độ mạnh yếu vừa phải, nhị đệ ta đã đứng lên đầy kiêu ngạo.

Nói thật, ta lớn như vậy rồi, không phải chưa từng thủ dâm, còn nữa thủ dâm cũng là bình thường, Trần thúc đã từng nói với ta, Tiểu Thuận Tử cũng dẩu dẩu điểm điểm nói với ta, để cho người khác giúp mình việc này, sẽ khó chịu, nhưng mà cảm giác này thật, thật đúng là rất tốt, hình như còn thoải mái hơn việc được ăn món ăn sở trường của Tẩm thẩm, ta không biết nói cảm giác này thế nào, dù sao thì rất tốt, ừm, cực kỳ tốt.

Bàn tay vương gia vẫn đang động, ta không theo kịp tốc độ, chỉ có thể thở hổn hển, vương gia cười: “Ng ngoan, hài tử ngoan, ngoan lắm.”

Ta chẳng quan tâm vương gia nói gì nữa, bởi vì ta cảm thấy hình như phía dưới muốn xuất ra.

“Nhịn không được sao, vậy thì xuất ra đi!”

“A a.” Ta than thở, toàn thân yếu ớt, cảm giác muốn chết, vương gia thật là, thật là, trời ạ, cuối cùng cũng xong rồi. Ta thở phào, vương gia lại cười nói bên tai ta: “An Sinh không nghĩ vậy là hết chứ, An Sinh thoải mái, ta thì không, An Sinh người nói nên làm cái gì mới tốt bây giờ?”

29. Chương 29: Không Đề

Editor: AM

“A.” Đúng là người làm ta thoải mái, nhưng không có nghĩa là ta sẽ chịu trách nhiệm giúp người thoải mái, huống chi chuyện này là người bắt buộc ta đó có được hay không? Nhưng mà ta không dám nói ra miệng, bởi vì ánh mắt vương gia, ta dám khẳng định nếu ta nói chuyện, ta nhất định chết rất khó xem.

Ta chưa kịp giải thích, vương gia đã dờ xuống, sau đó ta không nói nên lời, chỉ nắm chặt chăn giường để giảm bớt khấn trương. Đầu lưỡi vương gia đang nói chuyện tình cảm với nhị đệ ta, nội dung thế nào thì ta không thể nói.

Nhị đệ vừa mới ngủ đã phần chấn tinh thần đứng dậy tiếp xúc thân mật với vương gia, chuyện này, đối với ta mà nói là quá rung động, sao vương gia có thể làm chuyện này, nơi đó bản thể nào, đó là, đó là nơi để cái kia đó, ta nắm lấy đầu vương gia để mong vương gia dừng lại.

Ngược lại lực nắm của vương gia càng mạnh hơn, nhìn ta, nói: “Sao vậy, An Sinh bắt mãi hử, nhìn bộ dáng An Sinh không tệ, đây là ta đặc biệt đi học, là lần đầu ta thay người khác làm chuyện này, người không thoải mái hử? Xem ra ta vẫn phải cố gắng không ngừng, ừm, cố gắng!” Nói xong, vương gia lại cúi người, tiếp tục chuyện chưa làm xong.

Lúc này ta không có lời nào để nói, vương gia vậy mà lại đi học cái chuyện này, thật là khó tin, nhưng lại làm trên người ta, giống như vương gia nói ta là người đầu tiên, ừm, tuy vương gia ngẫu nhiên động kinh, nhưng khi nói chuyện thì vẫn đáng tin.

Từ từ, vương gia nói đi học, vậy nói cách khác, vương gia đã biết sẽ có ngày hôm nay, xem ra vương gia mưu đồ toan tính đã lâu, đã sớm tính kế, chỉ chờ ta nhảy vào là xong.

“Ừ a.” Ngọc thể ở mặt sau bị động, cũng không biết động đến nơi nào, ta cảm thấy nhị đệ ở phía trước càng có tinh thần, vương gia cười “ha ha”. Bây giờ ta mới nhận ra một tay vương gia đang xoay tròn ngọc thể ở mặt sau.

Ngọc thể này, từ lần viên phòng bị thương lần trước vẫn đặt ở nơi này, ngày càng to lớn, rõ ràng vết thương ở mặt sau đã tốt, nhưng vương gia vẫn cho ta dùng ngọc thể, vương gia nói đó là suy nghĩ cho ta sau này, bởi vì mặt sau của ta bị nội thương, tuy bên ngoài không nhìn thấy, nhưng sẽ để lại di chứng, cho nên phải dùng ngọc thể, tuy ta vẫn luôn nghi ngờ, nhưng thấy ánh mắt và gương mặt kiên định của vương gia, ta chỉ có thể ngầm đồng ý cho việc này, ai kêu ta nhất gan, ta không muốn chết sớm.

“A” Đột nhiên ngọc thể ở mặt sau bị vương gia rút, kéo ra, vương gia cười ha ha: “Bây giờ An Sinh còn có tâm tư nghĩ đến chuyện khác, xem ra ta làm không tốt lắm, cần cố gắng thêm.”

“Không có, không có, vương gia đã làm rất tốt. Ừm, vương gia, dừng!” Vương gia thừa dịp ta không chú ý mà đưa hai ngón tay vào.

“Kỹ thuật của An Sinh không tồi, ngón tay ta vừa vào, liền cắn lấy nó thật chặt, đáng khen ngợi!” Vương gia vui vẻ nói.

“Là do ngón tay người đó có được hay không, ừm, đổi thành người thử xem, a!” Ta thở hồng hộc nói, vương gia vậy mà đùa dai cong ngón tay lại, ta giận dữ, “Người, người vô sỉ!”

“Cái này mà vô sỉ, vậy ta cần cố gắng gấp đôi, để An Sinh xem cái gì mới là vô sỉ thật sự!”

Ta tức giận không nói nên lời, bởi vì đầu lưỡi vương gia lại tâm sự với nhị đệ ta, ngón tay thừa dịp ta thả lỏng mà duỗi vào, ta thở hổn hển, cố gắng ổn định bản thân, cố gắng thả lỏng, lúc trước khi vương gia thoa thuốc có dạy ta cách thả lỏng, khi ngọc thể đi vào, thả lỏng bản thân, ngọc thể sẽ không làm ta khó chịu và sẽ không rơi xuống.

Vương gia nhìn thấy ta yên tĩnh, nhẹ nhàng di động ngón tay, hỏi: “Đau không?”

“Không, không đau.”

“Ha ha, vậy là tốt rồi, khó chịu sao?”

“Người thử là biết!” Ta tức giận nói, thật là nói dễ hơn làm mà.

Vương gia không nói lời nào, chỉ cúi đầu, bây giờ ta rất khó chịu, phía trước bị vương gia ngậm vào, đầu lưỡi không ngừng liếm láp, hoặc vòng quanh hoặc ôm lấy, thậm chí răng nanh còn nhẹ nhàng ma sát. Ngón tay ở mặt sau càng không ngừng chuyển động, xoay tròn, cong lấy. Ta bị hành hạ sắp điên, cảm thấy phía dưới muốn xuất, ta vội vàng đẩy đầu vương gia, run giọng nói: “Muốn, muốn ra rồi, vương, a!”

Vương gia không né tránh mà còn dùng lực mút lấy, sau đó ta không biết gì nữa, thật là, thật là không biết nên nói gì mới đúng.

“A!” Ta còn chưa kịp dừng lại, đột nhiên vương gia rút ngón tay ra, thứ gì đó còn to lớn đi vào, ta không ngốc, ta biết cái kia là gì, nhưng mà, nhưng mà, sao người không nhắc ta một tiếng, đột nhiên tập kích, vương gia thật là đáng ghét.

Đôi môi bị cạy mở, đầu lưỡi vương gia trượt vào, cái gì đó mặn mặn ứa vào, ta lấy đầu lưỡi đẩy nó ra, nhưng không chống được sức lực của vương gia, cho đến khi thứ kia bị ta nuốt vào vương gia mới bỏ qua, vương gia còn liếm láp một lượt rồi mới rời khỏi môi ta.

“Sao vậy, mùi vị của mình không tệ đúng không, mặc dù hơi mặn, nhưng mà bởi vì là của An Sinh, cho nên rất tốt, thấy sao?”

Ta kinh ngạc với lời vương gia nói, vương gia cũng quá kỳ lạ đi, thứ này cũng có thể ăn, a a a, người ăn thì ăn đi, sao lại bắt ta ăn nữa, vương gia thật là đáng ghét, cực kỳ đáng ghét!

“Ừm a!” Vương gia nhìn thấy ta không trả lời, có ý xấu đẩy thứ kia vào trong, ta thở phì phò nói: “Vương gia, nhẹ chút, sâu quá!”

“Sao vậy, ta thấy An Sinh đang suy nghĩ gì đấy nên có ý muốn nhắc nhở thôi, hình như bây giờ chúng ta làm chuyện này, chẳng phải cần hai người đồng lòng hay sao, sao An Sinh có thể thất thần như thế, ừm, nên phạt, aii, phạt sao đây?” Vương gia cẩn thận suy nghĩ.

“Cái đó, vương gia, ta sẽ không làm vậy nữa, được không?” Ta cầu xin, bây giờ đã ghê hồn lắm rồi, ta không muốn chọc vương gia không vui, nếu không thì kết cục nhất định cực kỳ bi thảm.

“Vậy phạt An Sinh hôn ta một cái.”

Ta nghe theo, ngẩng đầu, nhưng mà đầu vương gia rất cao, ta ôm lấy cổ vương gia, nâng người lên, từ từ hôn lên. Đây là lần đầu ta hôn vương gia, trước kia đều là vương gia hôn ta, môi vương gia hơi dày, nhưng mà rất mềm, cảm giác cũng không tệ lắm.

Ta vừa tỉnh rời khỏi, đột nhiên một tay vương gia nâng đầu ta làm sâu sắc cái hôn này, vương gia đúng là kẻ lừa đảo, ta quay đầu muốn chạy trốn, nhưng vương gia như biết trước ý đồ của ta, hạ thân chạm rãi khởi động, ta liền thành thật, nếu so sánh với nụ hôn thì hạ thân quan trọng hơn.

Ta đẩy bả vai vương gia, cầu xin: “Vương gia, chậm, chậm một chút!”

“Được!” Nói xong thì chậm rãi chuyển động, lần này tuy không đau, cũng không khó chịu, nhưng mà nhị độ hấn lại chậm rãi cọ sát phía sau ta, từng chút từng chút, chậm rãi đẩy mạnh, lại chậm rãi rời khỏi, tốc độ cực kỳ chậm.

Ta vừa muốn kháng nghị, đột nhiên nơi nào đó ở mặt sau bị nhị độ hấn chạm phải, toàn thân ta khẽ run, ngay cả sức lực giờ tay lên cũng không còn, ta biết cảm giác này, mỗi lần vương gia đổi thuốc cho ta thì ngọc thể đều vô tình hay cố ý chạm vào nơi đó, sau đó toàn thân ta sẽ yếu ớt, nhị độ đứng dậy.

Lần này cũng vậy, ta thầm mắng trong lòng: “Vương gia chết tiệt, lại dùng chiêu này, lại khi dễ ta, ta tuyệt đối không thừa nhận khi chạm vào điểm đó thì cực kỳ thoải mái, nếu để vương gia biết thì hẳn sẽ cười nhạo ta, cho nên mỗi lần vương gia bôi thuốc cho ta thì ta đều chờ nhị độ ngủ rồi mới trở mình, sống chết không để vương gia biết được.

Nhưng bây giờ vương gia phát hiện điểm đó của ta, một vào một ra đều ma xát chỗ đó, từ từ, giày vò.

Ta không chịu nổi, lớn tiếng nói: “Người, người nhanh lên!”

“Tuân mệnh!” Ta biết vương gia đang đợi ta nói những lời này, nhưng mà đối diện với việc này, ta tình nguyện vương gia nhanh lên, cũng tốt hơn loại này, phiền lòng.

Vương gia gác chân ta lên, hai tay nắm chặt eo ta, bắt đầu gia tăng tốc độ. Lúc này ta không nói được một chữ nào nên lời, hai tay nắm chặt mép giường, chỉ có thể hòa theo nhịp điệu lắc lư của vương gia.

Ta cũng không biết mình đang nghĩ gì, ta cảm thấy cả người như muốn bay lên, vượt qua con sông, vượt qua núi cao, giống như có thể nghe thấy tiếng chim non đang reo hót, ta đi theo chim non, từ từ nhìn thấy mây, càng bay càng cao, dần dần chạm đến mây, ta nằm trên mây, theo những đám mây bồng bềnh, bỏ mặc bản thân.

Đột nhiên dưới thân trống rỗng, ta lập tức ngã xuống, cuối cùng phát hiện mình rơi trên mặt đất, tứ chi chạm đất, ta phát hiện mình nằm úp sấp trên giường, vương gia ở phía sau ta chuyển động.

Ta lớn tiếng nói: “Vương gia, người, người vô sỉ!” Vương gia thừa dịp ta không chú ý mà dùng tư thế này, ta thừa nhận tư thế này thoải mái, nhưng mà điều này làm ta liên tưởng đến con vật kia, thật là xấu hổ muốn chết, ta còn muốn nói tiếp. Vương gia kéo đầu ta qua hôn lên, không có biện pháp, hai tay ta đặt trên giường, chống đỡ bản thân để vương gia đẩy mạnh về phía trước.

Vương gia hôn đủ, buông ra, cười nói: “Hình như miệng An Sinh bất mãn với tư thế này, vậy thì đổi cái khác!”

“Được rồi, được rồi, a!” Vương gia không để ý ta kháng nghị, rời khỏi thân thể ta, ôm ta đứng dậy, để ta ngồi lên chân hán, hạ thân húc lên trên, ta chịu không nổi nằm úp trên người vương gia.

Tư thế này thật sự là, quá cái kia đi, cảm giác mặt sau bị đâm thủng, ta cầu xin: “Vương gia, kiểu này sẽ hư mất.”

“Yên tâm, sẽ không, ta đảm bảo, còn nữa, người sẽ cực kỳ thoải mái.” Nói xong liền mạnh mẽ cử động.

Cũng không biết qua bao lâu, ta choáng váng hỏi: “Vương gia, người dừng lại được chưa?”

“Ha ha, đêm còn rất dài mà!”

Sau đó ta nghĩ, người thoải mái, nhưng ta làm sao bây giờ, cuối cùng ta không phụ kỳ vọng mà ngất đi.

Mơ mơ màng màng tỉnh dậy, ta đang ở trong nước, vương gia ở phía sau ôm ta, ngón tay ở mặt sau của ta. Ta ngăn lại: “Vương gia, đang làm gì?”

“An Sinh tỉnh rồi, ta đang rửa sạch cho An Sinh, nếu không sẽ bệnh mất.” Vừa nói vừa chuyển động ra vào, theo động tác vương gia, thứ kia chậm rãi chảy ra.

Ta đỏ bừng mặt, tức giận chất vấn: “Có phải vương gia đã sớm chuẩn bị vì ngày này, ngọc thể, thuốc mỡ, còn nhờ cao nhân chỉ giáo, vương gia thật là hiếu học!”

“Đâu có đâu có, An Sinh quá khen, ta chỉ chu đáo như vậy với người thôi, An Sinh không cần ghen, người là vương phi của ta, vương phi duy nhất, mãi mãi.” Vương gia quay đầu ta qua rồi nói, giọng điệu nghiêm túc chưa từng có.

Không biết sao, đối diện với ánh mắt vương gia, ta hơi tránh né, không biết nên nói gì cho đúng.

“Chẳng phải lần trước An Sinh nói đợi khôi phục trí nhớ sẽ cho ta một câu trả lời sao, bây giờ người nhớ lại rồi, An Sinh nói cho ta biết, có nguyện ý làm vương phi của ta hay không?”

Ta hơi do dự, đúng vậy, vương gia đối xử với ta rất tốt, nhưng mà, nhưng mà...

“Mẫu phi và hoàng huynh đã đồng ý hôn sự của chúng ta, người vẫn lo hoàng thúc và Trần thúc sao, yên tâm, bọn họ đã đồng ý.”

“Vậy, sau này người không được bắt ta làm chuyện mà ta không thích, cũng không được cản ta ra khỏi phủ, người, dù có chuyện gì cũng phải nghe ý kiến của ta một chút, ừm chính là những điều này.” Ta nói ra cách nghĩ của bản thân.

“Được, ta nhất định tôn trọng suy nghĩ của An Sinh, tuyệt đối không chuyên quyền độc đoán, trở thành một trượng phu đủ tư cách.”

“Ta mới không phải thê tử của ngươi, ta là nam!” Ta kháng nghị.

“Ta không nói ngươi là thê tử của ta, cũng không nói ngươi là nữ, ta vẫn xem ngươi như nam tử. Ý ta là ta là trượng phu, ngươi cũng là trượng phu, nhưng mà ta là đại trượng phu, ngươi là tiểu trượng phu.”

“Vì sao ta là tiểu trượng phu?” Ta bất mãn.

“Bởi vì ngươi nhỏ hơn ta, cho nên ngươi là tiểu trượng phu.”

Lời giải thích này quá gượng gạo đi, “A! Ngươi, tay ngươi!”

“Ta đang giúp ngươi lấy này nợ ra, không cần thận chậm đến, thật đó.” Giọng vương gia chân thành.

“Nhanh lên!”

“Được, không nên gấp gáp, rất nhanh thôi!”

Nhưng ngón tay vương gia luôn vô tình hay cố ý đụng vào nơi đó, thứ đó của ta đã run rẩy đứng lên. Ta che phía dưới, cố gắng không để vương gia phát hiện.

Nào biết vương gia đẩy tay ta ra, tấn công bên dưới, ta giật mình quay đầu lại hỏi: “Vương gia, ngươi, ưm!”

Vương gia rút ngón tay ra, thứ kia nhanh chóng tiến vào. Ta nghe vương gia cười nói: “An Sinh có tinh thần như vậy, đại trượng phu như ta phải có trách nhiệm!”

Ta khóc không ra nước mắt, ta trêu chọc ai, sao mạng ta lại khổ như vậy!

Ở lần tắm rửa thứ hai, ta không còn biết gì nữa, toàn thân yếu ớt, mặc kệ động tác của vương gia, trong lúc mơ màng nhận ra vương gia đã tắm cho ta xong, lau khô thân thể, thả vào trong chậu, ta nhanh chóng ngủ mất.

Ý thức cuối cùng của ta là, vương gia đúng là con sói, ăn tươi nuốt sống người ta!

30. Chương 30: Tề Phụ

Editor: AM

Ta mơ màng mở mắt, ta có hơi mờ mịt, không biết mình đang ở nơi nào, quay đầu nhìn xung quanh, cái bàn quen thuộc, cách bài trí quen thuộc, thì ra là phòng ngủ vương gia, cũng không biết bây giờ là giờ nào, ta mở miệng muốn gọi Tân Nguyệt, nào biết vừa mở miệng đã phát hiện cổ họng khàn khàn, giọng nói thì, ta vội vàng cầm miệng, trời, đây là giọng của ta sao, nhất định đêm qua kêu quá lợi hại.

Bây giờ mới nhớ lại chuyện đêm qua, vừa muốn đứng dậy, lập tức ngã lên giường, cả người không chỗ nào là không đau, thất lực không còn là của mình nữa, đặt biệt là mặt sau, tuy không đau, nhưng vẫn khó chịu, nhớ đến liền tức giận, đều là chuyện tốt của vương gia, hắn rất thoải mái, còn ta ở đây khó chịu.

Hôm qua không biết khi nào mới kết thúc, làm rồi làm, cũng không sợ tinh tấn nhân vong, vương gia háo sắc, nhưng mà, không thể không thừa nhận vương gia làm cũng không tệ lắm, mặt sau không có bị thương, mấy ngày hắn bắt ta dùng ngọc thể cũng có kết quả. Hèn chi muốn ta dùng ngọc thể, thì ra đã sớm nghĩ đến chuyện này, vương gia gian trá.

Thật là nghĩ đến cái gì không, ta quay mặt vào giường không để ý đến hắn nữa, bây giờ hắn vui vẻ thoải mái đứng ở nơi này, hôm qua ta ngất đi không biết hắn lần qua lần lại ta thế nào, nếu không thì sao mà toàn thân lại chưa xót đau đớn như thế.

“Sao vậy, mặt sau đau không, sáng nay ta đã xem qua, không chảy máu, có hơi sưng, ta đã thoa thuốc rồi, bên trong cũng bôi luôn, ta bôi thuốc rất nhẹ, chắc An Sinh không biết đâu, vì lúc đó An Sinh chưa có tỉnh...”

Ta cắt ngang lời lải nhải của vương gia, xoay người liếc mắt, toàn thân run rẩy, nói cũng không rõ ràng: “Vương gia, người, người, coi như người lợi hại!”

Vương gia cười hề hề không để ý ta vùng vẫy mà ôm ta vào ngực, thỏa hiệp nói: “An Sinh không nên tức giận, đều là ta không tốt, lần sau nhất định sẽ chú ý, ta...”

“Còn có lần sau?”

“Không phải, ý ta là không có lần sau như vậy nữa, ừm, ngại quá, do ta không nhìn được thôi, lâu như vậy chưa đụng vào người nào, người cũng biết rồi đó, ta đã trục xuất những nữ nhân chương mắt đó khỏi phủ, cho nên người phải thông cảm một chút, An Sinh, nói một câu đi?”

“...” Không còn lời nào để nói.

“Được, ta sẽ không làm như vậy nữa được không, hả?”

Ta muốn tiếp tục không để ý đến hắn, nhưng mà bao tử không ngoan ngoãn lại kêu lên, vương gia lập tức cười ha ha.

Ta ngăn lại: “Không được cười, có cái gì buồn cười mà cười.”

“Ừm, An Sinh nói không cười thì không cười.” Lại kêu ra bên ngoài, “Tân Nguyệt, mang thức ăn lên!”

Cánh tay vương gia xốc chần ta lên, ta lập tức bắt lấy, hỏi: “Người muốn làm gì?” Ta không muốn làm chuyện đó nữa đâu.

“Yên tâm, ta muốn mặc quần áo cho An Sinh, lát nữa Tân Nguyệt vào, chẳng lẽ An Sinh muốn Tân Nguyệt nhìn thấy bộ dạng này của mình?”

“Ta, ta tự làm!” Ta không buông tay.

“Chẳng lẽ cả người An Sinh không đau, tự mình có thể mặc sao?”

Được rồi được rồi, là ai làm ta giống như người bệnh, ta buông tay.

Khi ta cực kỳ mất tự nhiên nhìn xuống, vương gia bình tĩnh thay ta mặc quần áo, ngón tay còn vô tình chạm vào người ta, thật là đáng giận mà.

Cuối cùng, một khắc trước khi Tân Nguyệt bước vào, ta đã ăn mặc chỉnh tề, ta ngại ngùng nhìn Tân Nguyệt, dù sao tối qua ta kêu lớn tiếng như vậy, ta đoán nhất định Tân Nguyệt đã nghe được.

Vương gia ở bên tai ta nhỏ giọng nói: “Tối qua ta đã đuổi những người khác đi, người yên tâm, bọn họ không nghe được.”

Lúc này lòng ta mới dễ chịu một chút, thanh thoi nhìn Tân Nguyệt, cười nói: “Chào buổi sáng Tân Nguyệt tỷ tỷ!”

“Ha ha, công tử, đúng là sáng thật, bây giờ là giờ mùi, đúng là sáng quá mà!” Tân Nguyệt buồn cười nhìn ta.

Mặt ta lập tức hồng, nóng quá. A a a, đã là buổi chiều, vương gia này, đều do người, ta tròng vương gia.

Vương gia nhìn thấy ta khó khăn, nói: “Đến đây, An Sinh ăn cơm đi.” Lấy chén đĩa qua, đặt trên bàn nhỏ trước mặt ta. Ta rất đói, mặc kệ vương gia nhìn, ăn uống ngẫu nhiên, sau đó đặt chén đĩa xuống, thỏa mãn nấc một tiếng.

“Ăn no?” Vương gia lấy khăn qua chùi miệng cho ta.

“Ừm, ăn no.”

“An Sinh, nhớ chuyện đi thăm phụ thân sinh của người mà ta đã từng nói không?”

Ta gật gật đầu: “Ừm, sao vậy?”

“Lúc đầu ta muốn hôm nay sẽ đi thăm, nhưng mà thân thể người, ừm, không được phép, cho nên ngày mai chúng ta đi, được không?”

“Ừm, được.” Nhớ đến phụ thân, lòng ta lập tức trùng xuống.

“An Sinh sao vậy?” Vương gia quan tâm hỏi.

“Trước kia không nhớ phụ thân thì không sao, đôi khi hâm mộ người khác nói về phụ thân mình, nói phụ thân hẳn dạy dỗ thế nào, cho tiền tiêu vật thế nào, thiên vị các huynh đệ tỷ muội khác ra sao. Ta cũng muốn có phụ thân, nhưng mà mỗi khi nghĩ đến đều khó chịu, vì vậy ta không thêm nghĩ nữa. Sau này từ từ lớn lên, Trần thúc đối xử với ta rất tốt, ta liền nói muốn nhận Trần thúc làm phụ thân, Trần thúc lại không muốn, nói không xứng làm phụ thân ta, nhưng mà Trần thúc đối xử với ta rất tốt, có đôi khi ta nghĩ Trần thúc là phụ thân của mình thì tốt rồi. Ta nhớ chuyện trước đây, về phụ thân, ta vẫn là kêu ”thúc thúc“, ”mẫu thân“, ngài đối xử với ta rất tốt, yêu thương ta, vì khi đó trở ngại thân phận nên không thể đến thăm ta, nhưng mà bây giờ ta mới biết phụ thân đã cố gắng để có thể được ở gần ta.

Mỗi lần ta và phụ thân ở chung, ta đều kêu phụ thân là “mẫu thân”, mặc dù có lúc phụ thân mất hứng, nhưng mà ta biết phụ thân vẫn nguyện ý cho ta gọi ngài như vậy, đối với phụ thân, ta là thứ ngoài ý muốn, phụ thân và phụ thân yêu nhau, sẽ không có ta, nhưng làm ta vui vẻ đó là sự xuất hiện của ta làm cho phụ thân và phụ thân gặp khó khăn, nhưng mà phụ thân và phụ thân vẫn yêu nhau, ngày càng yêu nhau, quan trọng nhất là họ yêu ta.

Ha ha, bây giờ đã nhớ được hình dáng phụ thân, nhưng bây giờ lại cách phụ thân rất xa, người nói có phải giống tình huống hài tử muốn chăm sóc mà phụ mẫu không còn mà trong sách hay nói không, nhưng vẫn phải cảm ơn Hình Thiên, giúp ta nhớ được bộ dáng phụ thân. Aii, không nghĩ nữa, “Vương gia, ta muốn ra ngoài một lát, ngồi ngốc trong phòng thật chán!”

Vương gia nhìn ta một lúc lâu, cuối cùng gật đầu. Ta vui vẻ ôm cổ vương gia, đâu biết động tác quá lớn, phần eo đau xót, ta không thể không nằm trong lòng vương gia thở phà phò.

“Ha ha, bộ dạng này mà còn muốn ra ngoài, nếu không thì ra ngoài ngồi một lát đi?” Hơi thở vương gia từ đỉnh đầu truyền vào cơ thể ta, ấm áp, dù sao vương gia cũng đồng ý cho ta ra ngoài, ta gật đầu như già tới, nếu không đồng ý, một lát nữa vương gia mà đổi ý thì hỏng bét.

Vương gia ôm ta vào viện, Tân Nguyệt liền chuẩn bị ghế nằm, ta thoải mái nằm trên ghế mềm, hưởng thụ ánh mặt trời sau giờ ngủ, bên cạnh còn có hoa quả và điểm tâm Tân Nguyệt chuẩn bị, còn có mỹ nam làm bạn, lựa chọn ngày đó quá tốt, đây chẳng phải mục tiêu mà ta theo đuổi sao, có phòng lớn, có tiền, có hạ nhân, tuy không thể sinh hài tử, nhưng mà ta yêu, cho nên bù vào chỗ thiếu hụt đó.

Vương gia ở bên cạnh cười hề hề hỏi ta: “Nghĩ cái gì, vui như vậy?”

Ta nhú mày nhìn vương gia, bộ dáng không nói cho người, ta xem như không có vương gia, cầm lấy từng trái nho cho vào miệng, ừm, thật đúng là hưởng thụ!

Vương gia cũng không giận, bật cười nhìn nơi xa, xoa đầu ta, thở dài một hơi.

Trời vừa tờ mờ sáng thì ta liền tỉnh, vương gia bị ta lấy tỉnh, ta muốn đứng dậy, nhưng cánh tay vương gia duỗi ra, ta lại nhào vào lòng hắn, vương gia từ từ nhắm hai mắt lại: “Kích động cái gì, còn sớm mà, ngủ thêm một lát, hơn nữa hoàng thúc và Trần thúc sẽ không dậy sớm như vậy, ngoan, ngủ đi!”

Ta còn nghĩ đến gì đó, vặn vẹo thân thể muốn tránh khỏi cái ôm của vương gia, nhưng vương gia càng ôm ta thật chặt, chậm rãi mở miệng: “Nếu An Sinh có tinh thần như vậy, chúng ta làm chút chuyện đi, ta còn tưởng khuya ngày hôm trước làm An Sinh mệt chết, nếu không thì chúng ta làm lần nữa?” Nói xong liền đè lên.

Ta sợ đến mức không dám động, kịch liệt cái này cái kia, ta chịu không nổi, ngoan ngoãn nằm yên thì tốt hơn.

Vương gia nhìn thấy ta bất động, lại ôm lấy ta lần nữa, không làm thêm gì hết. Ta nằm trong lòng vương gia, chẳng biết lúc nào đã ngủ mất. Khi tỉnh dậy đã thấy nắng lên rực rỡ, ta lập tức đứng dậy mặc quần

áo, Tân Nguyệt nghe thấy động tĩnh, tiến vào hầu hạ ta thay quần áo và rửa mặt.

Đi đến phòng ăn, vương gia và Trần thúc đã ngồi vào chỗ của mình, ta cười nói: “Ha ha, chào buổi sáng Trần thúc!”

“Chào buổi sáng, người già, ngủ rất ít!” Trần thúc cười hề hề nói.

Ăn điểm tâm xong, phụ thân cũng đến, ta và vương gia ngồi chung xe ngựa, Trần thúc và phụ thân đi chung.

Xe ngựa lắc lư rất lâu, ra khỏi thành, cũng không biết đi đường dài bao nhiêu, một tiếng “huu”, ta bị cảnh sắc trước mắt làm cho kinh ngạc, nơi này, thật là, thật là đẹp quá, ta thừa nhận học thức của mình có hạn cho nên không biết dùng từ ngữ nào để miêu tả vẻ đẹp này.

Dưới chân là mặt cỏ, với những bông hoa đẹp mắt mà ta không biết tên, sau đó nhìn thấy một túp liêu nhỏ, xem ra đã có chút tuổi đời, nhưng mà thường xuyên được tu sửa, nhìn từng tảng đá trên đường có thể thấy rêu xanh, sau nhà là con sông, không rộng lắm, nhưng có thể thấy cá trong sông, có một chiếc cầu nhỏ bắc qua sông, cực kỳ giản dị, đi qua cầu nhỏ, chính là ngọn núi không cao lắm, trên núi toàn là cây lớn, bởi vì bây giờ là mùa thu, cho nên lá cây đã biến thành màu vàng.

Ta không biết nên nói cảm giác với nơi này thế nào, tóm lại là cảm thấy cả người thoải mái, đúng vậy, chính là thoải mái. Còn chưa cảm thán xong, Thanh vương gia đã kéo tay ta đi về phía trước, ta đi theo phụ thân đến phòng nhỏ, đứng trước vòng đá hình tròn, bên trong trồng đủ loại hoa cúc.

Phụ thân nhìn màu vàng trước mắt, nói: “Vấn, ta đến thăm ngươi, ngươi nói không thích bia mộ nên ta không làm cho ngươi, ngươi nói một lúc nào đó chúng ta sẽ cùng lui về ẩn cư ở nông thôn, ta không thể thỏa mãn nguyện vọng này của ngươi, ngươi là người tàn nhẫn, mang Bình An rời khỏi ta, nhưng mà ông trời thương ta, trả Bình An về bên ngươi, ta... A... Nhớ ngươi đã lâu không gặp Bình An, hắn đã trưởng thành rồi. Hôm nay ta mang Bình An đến, để Bình An nói vài lời với ngươi.”

Ta đi đến bên cạnh, nhìn hoa cúc vàng rói, ngồi xổm xuống chạm vào cánh hoa, khẽ nói: “Phụ thân, thật ra ta cảm thấy vẫn nên gọi ngài là “mẫu thân” thì hơn, hôm trước con mới khôi phục trí nhớ, nói thật, con sắp quên bộ dáng của ngài rồi, thật là bất hiếu mà! Nhưng mà con vẫn nhớ chuyện xưa mà ngài kể con nghe, nhớ rõ tình cảnh đêm mưa mà ngài ôm con, nhưng mà, nhưng mà con lại không nhìn rõ mặt ngài. Ngài sẽ không trách con đúng không, ha ha, ai kêu khi đó con còn nhỏ quá, sáng nay con đã tỉnh từ sớm, nhưng mà Hình Thiên kêu con ngủ một lát nữa, vì vậy con mới đến trễ, thật là ngại quá, nhưng mà đều do Hình Thiên, là hắn kêu con ngủ một lát.

Nhiều năm như vậy, con luôn nghĩ bộ dáng của phụ thân thế nào, là nghiêm túc hay là ôn hòa, có phạt con chép sách khi con ăn vụng điểm tâm hay không, có đặt đồ chơi con thích, món con thích ăn trên đầu giường vào đêm sinh thần của con hay là trực tiếp cho con tiền tiêu vặt rồi muốn làm gì thì làm.

Thật ra, con có hơi giận ngài một chút, giận ngài bởi vì khi con còn nhỏ như vậy mà bỏ con, giận ngài không cho con và phụ thân ở cùng nhau mà đưa con đi, giận ngài không quý trọng tính mạng. Con biết ngài hy sinh để con có thể sống bình an và hạnh phúc, bây giờ con không trách ngài nữa, vì con biết ngài yêu con.

Đúng rồi, phụ thân, à, bây giờ con và vương gia, chính là Hình Thiên ở chung một chỗ, ngài không trách con đúng không, con không thể để lại đời sau cho phụ thân rồi. Nhưng mà Hình Thiên đối xử với con tốt lắm, ngoại trừ cái kia thì rất tốt, phụ thân và Trần thúc cũng đồng ý, cho nên phụ thân cũng đồng ý đi, phụ thân không nói lời nào, con coi như ngài đồng ý rồi đó.

Nếu phụ thân ở nơi này, sau này con sẽ thường xuyên đến thăm ngài, con không nói nhiều nữa, ngài sẽ thấy phiền, ha ha, hẹn gặp lại phụ thân!”

Ta quay đầu, nhìn phụ thân, Trần thúc và vương gia cười, nhưng ta còn chưa cười xong, khóe miệng liền cứng lại, bởi vì có rất nhiều hắc nhãn, chỉ để lộ hai mắt, cầm đao kiếm trong tay. Ta quay đầu nhìn phụ thân nói: “Phụ thân, con thừa nhận mình bất hiếu, nhưng mà lễ gặp mặt này cũng quá lớn đi!”

31. Chương 31: Kết Thúc (hoàn)

Editor: AM

Ta nắm tay vương gia ngẫm nghĩ, sao mạng ta lại khổ như vậy! Từ khi đến Minh Quốc làm vương phi thì chưa từng yên tĩnh, ta nghĩ chuyện ta gặp trong mấy ngày nay còn nhiều hơn mười sáu năm ta sống rất nhiều, cực kỳ nhiều. Sớm biết chuyện thay tam tiểu thư xuất giá sẽ gặp nhiều chuyện như vậy thì đánh chết ta cũng không đi, nhưng mà nếu không thay tam tiểu thư xuất giá, sẽ không gặp được vương gia, cũng không xảy ra nhiều chuyện như vậy, cũng không biết ta và vương gia sẽ tốt đẹp, cũng không biết thân thể của mình, trở lại bên cạnh phụ thân.

Nhưng mà tình hình bây giờ làm ta cực kỳ lo lắng, ta đề phòng nhìn chăm chăm hắc y nhân, một tay nắm chặt tay vương gia, vương gia cười nhìn ta: “Đừng lo, có ta ở đây!”

Con người mà, trong tình huống này mà nghe được câu đó thì cảm động muốn chết, nhưng mà ta vẫn lo lắng, trừ bốn người chúng ta, còn có hai người chặn ngựa, tổng cộng là sáu người, mà hắc y nhân thì, ừm ta nhắm nhắm, hai, bốn, sáu... Khoảng ba mươi sáu người. Lần trước là mười hắc y nhân đấu với bốn người, lần này là ba mươi sáu đấu với sáu, nhất định sẽ thua.

Ta khẽ nói với vương gia: “Lần này hắc y nhân không nhằm vào ta đúng không?”

“Không phải!” Vương gia nhìn chăm chăm hắc y nhân, không quay đầu lại mà nói.

“Vậy tìm ai?” Ta nghi ngờ.

“Nhắm vào chúng ta.” Ta vừa yên tâm thì lập tức lại lo lắng, lần này chết chắc.

Nghe vương gia nói: “Nếu đã tới, thì xuất hiện đi!” Rồi nghe thấy đằng sau hắc y nhân vang lên tiếng cười “Ha ha ha ha”, hắc y nhân chính tề tách ra, xuất hiện nam nhân có dáng người rất đẹp, nam nhân trung niên khoảng bốn mươi tuổi, nhưng mà ta cảm thấy hình như đã gặp ở nơi nào, hơi quen mắt.

Ta lôi kéo tay áo vương gia hỏi: “Hình Thiên, sao ta cảm thấy như đã gặp qua ở nơi nào, người gặp hần lần nào chưa?”

“Ha ha, chưa thấy qua!”

Vậy chuyện gì đang xảy ra, chẳng lẽ trí nhớ của ta xảy ra vấn đề. Ta còn đang khó hiểu thì nghe Trần thúc nói: “Thì ra là đệ!”

Người nọ nhìn Trần thúc cười nói: “Rất ngạc nhiên sao, đã lâu không gặp, ca ca!”

A, ta trùng to mắt, hèn chi nhìn quen mắt đến thế, thì ra là đệ đệ Trần thúc, vì sao, ừm, vì sao hần mang hắc y nhân đến, vấn đề liên tiếp đưa ra mà không có lời giải, ta nhìn hắc y nhân, chờ mong hần có thể nói rõ ràng.

“Chuyện trước kia đều là đệ làm?” Trần thúc nghiêm túc nhìn nam nhân.

“Ừm.”

“Vì sao?”

“Ca ca, chẳng lẽ huynh đã quên chuyện mười ba năm trước, nếu không phải họ làm hỏng chuyện, làm sao huynh phải đến nơi đất khách quê người, ăn nhờ ở đậu, sao phải làm quản gia.”

“Mấy năm nay ta sống rất tốt, không có thảm như đệ tưởng tượng.”

“Nhưng nếu không vì bọn hần, huynh sẽ đến Việt Quốc sao?”

“Năm đó ta cũng sai, mấy năm nay ta ở đó để trả nợ đời. Bây giờ ta cảm thấy không tệ, nhưng vì sao đệ phải làm việc này, có sai cũng không phải những hài tử này?” Giọng Trần thúc hơi gấp gáp.

“Hừ hừ, nếu không phải nó,” Tay nam nhân đó chỉ vào người ta, “Huynh sẽ rời khỏi nơi này sao, nếu không có nó, huynh sẽ rời khỏi đệ, bỏ đệ mấy năm không có tin tức sao, huynh có nghĩ đến cảm nhận của đệ không, ca ca, huynh trở lại, đệ có thể tha thứ cho huynh, nhưng đệ không thể tha thứ cho bọn họ!” Ánh mắt nam

nhân sắc bén nhìn chúng ta, “Nếu không phải bọn họ, làm sao chúng ta phải cách nhau nhiều năm như vậy, cho nên đệ sẽ không buông tha cho bọn hắn.”

Ta trốn sau lưng vương gia, thì ra là có chuyện như vậy, người đệ đệ này vô cùng quyến luyến ca ca của mình, khi ca ca dẫn ta đến Việt Quốc, đệ đệ không có ca ca, cho nên nhiều năm lưu giữ oán giận trong lòng, cho nên những người ám sát ta lần trước là do hắn sai khiến. Thì ra nam nhân này thích ca ca của mình như vậy. Không biết sao mà ta có chút đồng tình với hắn, thích ca ca cũng không sai, nhưng mà hắn đem tất cả tính lên người vương gia và phụ thân thì có chút không nói nổi, có thể trách phụ thân và phụ thân thân sinh, nhưng nếu không phải lão hoàng đế bày ra chuyện này thì sao mà xuất hiện nhiều chuyện như vậy, nam nhân này cũng không phải tách khỏi ca ca hắn!

Aii, không nghĩ nữa, loạn quá mà.

Nam nhân nói: “Ca ca, huynh đã trở lại, hôm nay ta phải giết bọn hắn, hai ta sống những ngày vui vẻ.”

“Đệ, sao đệ lại không biết hối cải như vậy, mọi chuyện không liên quan đến bọn họ, là do ta tự nguyện, huống chi ta cũng có sai, muốn trách thì trách lúc ấy còn nhỏ, không nhìn thấu rất nhiều chuyện. Ta đã suy nghĩ cẩn thận, buông tha những chấp niệm, sống cuộc sống của mình, sẽ không làm mình đau khổ.”

“Ca ca, huynh tránh ra, chờ đệ thu thập bọn họ rồi, mọi thứ sẽ tốt, chúng ta vẫn sống như trước, chẳng phải như vậy rất tốt sao?”

“...”

“Huynh tránh ra!”

“...”

“Vậy đừng trách ta không khách khí!” Nói xong, nam nhân liền vọt đến, tốc độ rất nhanh, ta không nhìn rõ chiêu thức, chỉ thấy Trần thúc và nam nhân đó quần chung một chỗ, ta khẩn trương muốn chết, cảm thấy mồ hôi ướt đầm lòng bàn tay, cũng không biết qua bao lâu, nhìn thấy kiếm nam nhân đâm về phía Trần thúc, ta sợ đến mức kêu lên: “Trần thúc, cẩn thận!”

Trần thúc không nhìn ai, chỉ nhìn chăm chăm nam nhân kia, không hề cử động, nhưng nam nhân đó cũng không thu kiếm lại, hắn trơ mắt nhìn lưỡi kiếm biến mất trong thân thể Trần thúc, ta sợ hãi, đầu óc không xoay chuyển kịp, không ngừng vang lên tiếng nói: Trần thúc muốn chết, Trần thúc muốn chết, Trần thúc muốn chết...

Vương gia kéo tay ta chạy đến, vừa muốn bước vào xem Trần thúc thế nào, nam nhân đó quát chúng ta: “Các người lần ra xa một chút!”

Chúng ta ngừng bên cạnh không dám bước vào, nhìn thấy Trần thúc ôm lấy nơi bị thương cau mày, lại thấy biểu tình vội vàng của nam nhân đó.

Nam nhân đó lo lắng nói: “Ca, sao huynh lại, a, huynh nói chuyện đi!”

“Khụ khụ, ta biết ta có lỗi với đệ, mấy năm nay, không, không liên lạc với đệ, là ta không tốt. Nhưng mà, chuyện năm đó không phải do bọn hắn, đệ buông bỏ đi, ta đã, đã có thể đối mặt坦然 nhiên, sao đệ lại không thể?” Trần thúc nắm chặt tay nam nhân, thở một hơi rồi nói, “Đệ đồng ý với ca ca, thả bọn họ được không?”

“...” Nam nhân do dự, không biết nên trả lời thế nào.

“Ca ca sắp chết, đệ đồng ý ca ca đi?”

Nam nhân do dự một chút, đột nhiên ngoan độc nói: “Ca, huynh yên tâm, đệ sẽ để bọn hắn chôn cùng, ha ha, hôm nay một người cũng không chạy thoát.”

Vương gia nắm tay ta thật chặt, ta nghi ngờ nhìn vương gia, đây là ý gì, chẳng lẽ nam nhân đó có âm mưu gì đó, a, không thể nào, giống như trong sách kiếm hiệp nói, nam nhân đó luyện ma công gì đó, vào lúc cuối cùng, cảm xúc kích động, tẩu hỏa nhập ma, giết mọi người, sau đó tự sát.

A a a! Không cần, ta kéo tay vương gia lo lắng: “Đi nhanh đi, người nhìn hẩn kìa, giống như muốn thành ma.”

“Ha ha, người yên tâm, sẽ không, chúng ta sẽ đến âm phủ làm bạn, tình nhân của người cũng đi theo.” Nam nhân cười trả lời ta, tiếng cười làm ta nổi da gà.

“Người, người có ý gì?” Ta lấy can đảm hỏi.

“Nơi này đã bị ta chôn thuốc nổ, ha ha, một lát sẽ nổ mạnh, ha ha, ca, huynh sẽ không cô đơn, đệ sẽ ở cùng huynh.”

“A, không thể nào, chúng ta sẽ chết ở đây sao, Hình Thiên, mau chạy đi!” Ta không muốn chết, cuộc sống tươi đẹp của ta vừa mới bắt đầu, ăn ngon ngủ được, có phụ thân có tiền, vương gia cũng có tiền, ta không muốn chết lúc này!

Lúc ta đang ca thán cho cuộc sống của mình, đột nhiên nghe thấy tiếng nam nhân đó nói: “Ca, sao huynh lại làm như vậy với đệ, nhưng đệ không hận huynh, bởi vì, đệ, đệ yêu huynh, vẫn luôn yêu huynh.”

Chủ thủ xuyên trước ngực nam nhân, nam nhân đó ngã vào người Trần thúc. Ta không thể tin được, Trần thúc giết hẩn, Trần thúc giết đệ đệ của mình, chuyện này quá, quá chấn động đi!

Điều chấn động vẫn còn ở phía sau, ta nhìn thấy hắc y nhân xung quanh “bùm bùm” ngã trên mặt đất, ta nói: “Hình Thiên, bọn hẩn, bọn hẩn đều chết hả?”

Mặt Hình Thiên vô cảm nhìn hắc y nhân, nhận định: “Chết.”

Ta nhớ đến vết thương của Trần thúc, tránh khỏi tay vương gia, nhào vào lòng Trần thúc khóc rống: “Trần thúc, thúc không cần chết, con sẽ không chọc thúc tức giận nữa, con nhất định sẽ ngoan ngoãn, thúc không cần chết!”

“Hài tử, nếu còn đề nữa, ta sẽ chết thật!”

Ta mở mắt ra, nhìn Trần thúc, cười ngây ngốc.

* * *

“Hình Thiên, người nói chúng ta làm như vậy, hoàng huynh có tức giận không?” Ta nằm trong lòng Hình Thiên hỏi.

“Sẽ không, hoàng huynh sẽ không tức giận, mà là cực kỳ tức giận.”

“Chúng ta vẫn nên nhanh đi thôi, nếu không hoàng huynh đến bắt thì biết làm sao bây giờ?” Ta ngồi xuống, thò đầu ra ngoài cửa sổ, kêu về phía sau: “Phụ thân, Trần thúc, Nhị thúc, chúng ta nên đi nhanh thôi, lỡ như hoàng thượng tới kịp sẽ bị bắt về!”

Đằng sau truyền đến tiếng cười của phụ thân và thúc thúc, nhưng mà xe ngựa cũng tăng tốc độ lên đường.

Nhớ lại ngày tế phụ đó vẫn còn cảm thấy ngạc nhiên, Trần thúc không chết, làm hại ta rơi nhiều nước mắt như vậy, nam nhân đó cũng không chết, Trần thúc thay đổi trí nhớ của hẩn, ta gọi hẩn là Nhị thúc, tuy lúc đầu hơi sợ, nhưng qua thời gian, ta phát hiện Nhị thúc cũng không tệ lắm, sẽ làm đồ chơi cho ta, bây giờ trong tay ta đều là đồ chơi mà Nhị thúc làm cho ta, vì vậy Hình Thiên nhiều lần ăn dấm chua, nói ta lo chơi không để ý đến cảm nhận của hẩn, hừ, lòng dạ hẹp hòi.

Lần này chúng ta vụng trộm ra khỏi thành, ta, phụ thân, Trần thúc, Nhị thúc, Hình Thiên, bởi vì chí hướng của chúng ta là ăn mỹ thực trong thiên hạ, thuận tiện thăm thú mọi nơi, Hình Thiên đồng ý cho ta đi, nhân tiện gọi luôn phụ thân, Trần thúc và Nhị thúc.

Hình Thiên kéo ta vào lòng, cười nói: “Nói xong thì lại đây, bên ngoài có gì đẹp?”

“Nhìn rất đẹp mắt mà!”

“Đẹp hơn ta sao?”

“Đẹp hơn người nhiều!”

“Thử nói lại lần nữa xem, ai đẹp?” Giọng Hình Thiên rất thấp, có phần nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ừm, ta nghĩ ta nghĩ, người cách xa ta một chút, a không cần, phụ thân cứu mạng, ừm, ừm...” Cuộc sống khổ sở của ta bắt đầu.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/an-sinh>